

Tehlike olmaya devam edeceğiz!

Mart'ın kavga dolu günlerine yaklaştığımız bu süreçte ülkemizde ve dünyada ciddi gelişmeler yaşanmaktadır. Cizre'de tanklarla halka karşı gösteri yapan devlet, Kürt halkına yönelik saldırılarını gittikçe tırmandırmaktadır. **15 Şubat** vesilesiyle başlatılan gözaltı ve tutuklama furyası **21 Mart Newroz** provası olarak gündeme oturdu. Ancak devletin provasına halkın yanıtı yine Cizre'de Jandarma Tabur Komutanlığına yürümek oldu.

Devletin Kürt halkı merkezli yoğunlaştırdığı saldırılar, gerçekte bütün emekçileri kapsamaktadır. Hazırlanan emekçi düşmanı Genel Sağlık Sigortası gibi yasa tasarılarıyla, TEKEL'in kapatılması ve özelleştirme fur-

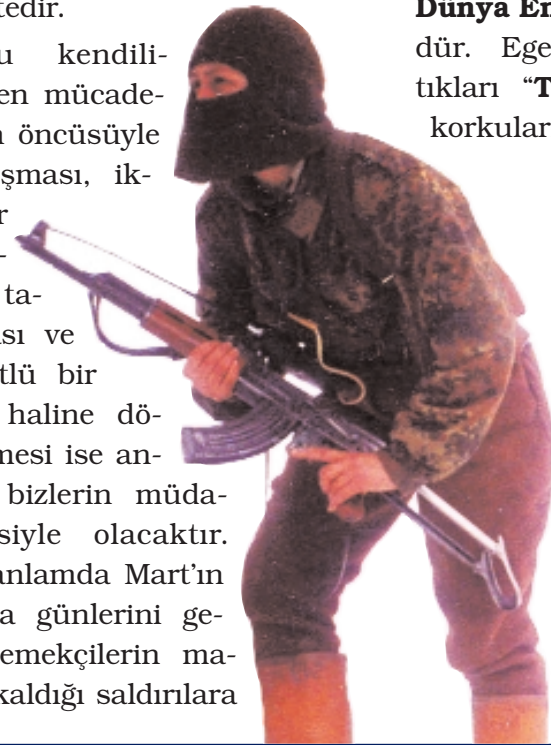
yasıyla hız kazanan bu süreçte kitlelerin kendiliğinden mücadelesi de gelişme sinyalleri vermektedir.

Bu kendiliğinden mücadelenin öncüsüyle buluşması, iktidar h e - defi ta- şması ve örgütlü bir güç haline dönüşmesi ise ancak bizlerin müdahalesiyle olacaktır. Bu anlamda Mart'ın kavga günlerini geniş emekçilerin maruz kaldığı saldırılara

karşı birer mücadele alanı haline dönüştürmeliyiz. Bu kavga günlerinin ilk durağı **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü**dür. Egemenlerin sıklıkla yaptıkları "**Terör Zirvesi**" gerçek korkularının ve kendileri için

asıl tehlike- nin de

adresini göstermektedir. "**Terör**" söylemiyle bu toplantılarda masaya yatırılan halkın kurtuluşu için verilen devrimci mücadeledir. Bu saldırıların boşa çıkartılması ise ancak yığınların örgütlenmesiyle mümkün olacaktır. Bu örgütlenmenin adresini **Trabzon'da, Rize'de, Amasya'da, Malatya'da, Adana'da ve Erzincan'da** hesap sorucu nam-lular göstermektedir. Bu sese kulak vermek, bu sesi yükseltmek tüm örgütlü güçümüzün önünde duran en önemli görevdir.

“Medeniyetler çatışması” mı, emperyalist saldırganlık mı?

Jyllands Posten gazetesinde yayınlanan Muhammed'in "terörist" olarak lanse edildiği karikatürün yayınlanmasının ardından, sokakta kopan fırtına hızını alabilmiş durumda değil. Dünyanın bir dizi ülkesinde gelişen tepkiler, sokağa çıkan milyonlarca "**öfkeli kalabalık**" Danimarka başta olmak üzere, karikatürün yayınlandığı diğer Avrupa ülkelerinin temsilciliklerine yönelerek tepkilerini ifade etmekte. "**Düşünce özgürlüğü**" tartışmaları ile birlikte yürüyen sürecin ana halkasını "Medeniyetler çatışması" oluşturmaktadır. 11 Eylül saldırılarının ardından Bush tarafından dillendirilen "**medeniyetler çatışması**" tezi ve tartışmasını açılarak kendilerine yönelen saldırılara karşı "**Haçlı Seferleri**" başlatacaklarını ilan etmiş ve kısa bir süre sonra da Irak'a saldırmıştı. **Sayfa 8**

Devrim Yolunda İşçi-köylü gazetesi DARMSTADT'TA OKURLARIYLA BULUŞTU

Devrim Yolunda İşçi Köylü gazetesine yapılan dayanışma gecelerine bir yenisi daha eklendi. Okurlarıyla buluşan gazetemiz, bu kez **11 Şubat 06** tarihinde **Almanya Darmstadt** şehrinde 700'e yakın kitleyle buluştu. Onlarca yıl Türkiye topraklarında Kemalizm düşüncesi adı altında, "çağdaşlaşma" ve "demokratikleşme" adı altında başta Kürt halkı olmak üzere halka uygulanan tüm baskıların ve zulmün karşısında sadece bu yalın gerçekleri dile getirmekle suçlanan devrimci ve sosyalist basın, her geçen gün kapatılmakla tehdit edilmekte, tutuklamalara maruz kalmaktadır. Gerçeklerin saklanması, halkın susturulması, devrimci basının karartılması için demokrasi ve Avrupa-palıtlaşma adı altında gerçekleştirilen bas-

kılar aslında TC'nin demokratikleşme yolunda ne kadar yol kat ettiğinin de göstergesidir. F tipi hapishanelerde politik tutuklulara yönelik uygulanan işkence, tutsak yakınlarına estirilen devlet terörü, Türkiye'de demokrasi gerçekliğini tüm çıplaklığıyla açığa çıkarmaktadır. Bu gerçekliği Türkiye halkına yansıtmakta kararlı olan devrimci basın her daim bunu bir sorumluluk olarak kavramış ve kendi okurlarıyla bu bağlamda her tür baskıya rağmen sıkı bağlar kurmuştur. Bu nedenle faşizan saldırılarıyla daha da pervasızlaşan ve acımasızlaşan egemen sınıflar, devrimci basını susturmak ve onu kitlelerden soyutlamak marjinalleştirmek için her yolu kendilerine mubah görmekteyler.

İşçi direnişlerinde işçilerin yanında,

üniversitede YÖK'e karşı çıkan öğrencilerin, tarımın yok edilmesine karşı direnen köylülerin yanında olan devrimci basın, onlarca yıl tüm baskılara rağmen, gerekçesiz tutuklamalara ve yargılanmalara rağmen halkın desteğinden koparılamamıştır. Bu nedenledir ki; devrim yolunda İşçi-köylü gazetemiz her dönem estirilen tüm faşizan politikaların ve baskıların karşısında her daim kitlelerinin yanında yer almış ve yine desteğini görmüştür. **Darmstadt**'da düzenlenen devrim yolunda İşçi köylü gazetesi ile dayanışma gecesinde 700'e yakın okurun bir araya gelmesi ve gazetemizle bir kez daha buluşması, yarına olan yürüyüşümüzde anlamlı ve bir o kadar da önemlidir.

Açılış konuşmasıyla başlayan gece şi-

ir dinletisinden sonra **Grup Haykırış**'ın sahne almasıyla devam etti. Daha sonra **Frankfurt** halk oyunları ekibi, **Ober-Ramstadt** hareket tiyatrosunun Türkiye'nin Avrupa Birliği'yle ilgili oynadıkları oyun geceye katılan kitlemizle buluşmuştur. Gösterime sunulan sinevizyon'da İşçi-köylü gazetesinin yayın hayatı ile ilgili görüntüler yer almıştır. Daha sonra **Grup Şiar**'ın sahne alması ve kısa süre önce çıkardıkları "YILMADIK" albümünden eserleriyle gecemize katılan kitlemizi daha da coşturmuştur. Gece süresince **İşçi-köylü, Partizan, Yeni Demokrat Gençlik, Dev Yol** Avrupa örgütlülüğü ve **Atılım** gazetesinden mesajlar okunmuştur. Gece **Arzu**'nun sahne almasıyla son bulmuştur.

Irak'ta yeni işkence belgeleri

İngiliz **The Guardian** gazetesi, ABD ordusunun **Ebu Garib raporunu** yayımladı. Rapor, Ebu Garib Hapishanesi'nde işkence, tecavüz ve cinayet olaylarının sistematik şekilde uygulandığını gösteriyor. Irak'ta bulunan Ebu Garib Hapishanesi'ndeki işkence, yeni fotoğrafların yayınlanmasıyla yeniden gündeme taşınırken, İngiliz **The Guardian** gazetesi de **17 Şubat** tarihli sayısında ABD ordusunun Ebu Garib raporunu yayımladı. Raporda, hapishanedeki işkence dehşetini yaşayanların sayısı binlerle ifade ediliyor. ABD emperyalizminin işgal ordusuna göre, **Ebu Garib Hapishanesi'nde Iraklı tutuklulara işkence yapılırken çekilen fotoğraf sayısı bin 325.**

Hapishanedeki işkence sadece fotoğraflanmakla kalmamış, tutuklular işkence görürken çekilen 93 video kaydı bulunuyor. ABD ordusunun raporunda, cinsel taciz ve tecavüz olayları bir kez daha teyit edildi. Hapishanede 660 adet porno fotoğraf çekildiği de belirlendi.

Ebu Garib Hapishanesi bugüne kadar dünya kamuoyuna işkence olaylarıyla yansımıştı. Ancak ABD ordusunun bu son raporunda hapishanede işkence ya da başka şekillerde öldürülen tutsaklara ait veriler de bulunuyor. **Ölümü şüpheli bulunan Iraklı tutsağa ait fotoğraf sayısı 546.**

Hapishanedeki işkence, cinayet ve tecavüz olaylarını belgeleyen bu kanıtların **18 Ekim-30 Aralık 2003** tarihleri arasında çekildiği belirtiliyor. Yani binlerce kayıt sadece iki buçuk aylık süre içerisinde elde edilmiş.

Bir kez daha suçüstü yakalanan ABD'nin Savunma Bakanlığı da, Irak'ın Ebu Garib Hapishanesi'ndeki işkenceyle ilgili yeni fotoğrafların yayınlanmasının "zararlı" olduğunu açıkladı. ABD Savunma Bakanlığı sözcüsü, yeni fotoğrafların yayınlanmasının gereksiz şiddeti teşvik edeceğini ve alevlendireceğini savunarak, fotoğrafların tüm dünyada görev yapan askerlerini tehlikeye atacağını söyledi.

Gerçek katiller yargılanmıyor

19 Aralık 2000 tarihinde "**Hayata Dönüş Operasyonu**" adıyla 20 hapishaneye düzenlenen katliam saldırısında 28 devrimci tutsak şehit düşmüş, yüzlercesi ağır yaralanmış, yüzlercesi de zorla F Tiplerine yerleştirilmişti. Katliamın üzerinden 5 yılı aşkın bir zaman geçti ancak katillerden biri bile henüz cezalandırılmadı. Göstermelik davalarla demokrasi oyunu oynayan TC 'Adaleti' katliamın faturasını da devrimci tutsaklara ve ailelerine ödetmeye çalışarak kendi sorumluluğunu örtmeye çalışmıştı. Tutsaklara açılan davaya infaz koruma memurları da dahil edilerek katliam emrini verenler ve bizzat gerçekleştirenler hakkında herhangi bir hukuki girişim başlatılmadı. Davanın son duruşması **17 Şubat 2006** tarihinde **Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi**'nde görüldü. Davanın katliamcıları yargılamaktan

çok hedef şaşırtmak ve davayı zamaşımına uğratarak sonuçlandırmak amacı taşıdığı duruşmaların seyrinden de anlaşılmaktadır.

Her duruşmada hakim değiştirilip geçici bir hakim atanarak dava uzatılmaya çalışılıyor. Her atanan geçici hakim de davaya vakıf olmadığı ve dosyalara dizi pusulası verilmediğinden dosyaları inceleyememiş oluyor ve ileriki bir tarihe erteleniyor. Artık şaşırtıcı gelmeyen bu gelişmelerin yanısıra 5 yıldır sanık tutsakların avukatlarının davanın 1614 sanığın da katılabileceği daha geniş bir mahkeme salonuna alınması talebi ancak 5 yıl sonra dikkate alınabildi. Savcının da bu yönlü talebiyle Cumhuriyet Savcılığı'na yazılacak dilekçeyle durum dile getirilecek ve cevabı beklenecek. 2000'de gerçekleşen katliam sürecinde memur olarak çalışan gardiyanların o dönemde hangi görevde bulun-

dukları yeni soruluyor, dava usulden sürmüyor, **DHKP-C** dava tutsağı **Şadi Naci Özpolat**'tan mahkeme tarafından infaz koruma memuru olduğu gerekçesiyle ifade vermesi isteniyor, Adalet Bakanlığının bu isimle çalışan bir gardiyan bulunmadığını bildirmesine karşın savcı tarafından aynı yazı yeniden Cumhuriyet Savcılığı'na yazılıyor vb. vb.

Tüm bunlar ve "**ilginç tesa-düfler**" olarak gösterilen benzer bir dizi pratik, gerçek suçluların ortadan kaybolmasına imkan tanımak için yaratılmış bir dava olduğunu açıkça gösteriyor. Katliamı gerçekleştirenlerin emrindeki katilleri henüz kullanma vadeleri dolmadan "**cezalandırmayacağı**" da açık. Tıpkı gerçek sorumluların faşist TC'nin faşist mahkemelelerinde değil emekçi halkların ellerinde cezalarını bulacağı gerçeği gibi... (H. Merkezi)

TEŞEKKÜR

Gazetemiz **Devrim Yolunda İşçi-köylü** ile yapılan dayanışma gecelerinde çeşitli şekillerde katkı sunan, emek harcayan yurtiçi ve yurtdışından tüm dostları selamlıyor, egemenlerin tüm baskı ve sindirme amaçlı saldırılarına karşı daima halktan yana, devrimden yana çizgimizle dostlarımızla birlikte omuz omuza yürüyüşümüzün devam edeceğini umuyoruz.

**Devrim Yolunda İşçi-köylü Gazetesi
Partizan Dergisi**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

Ankara'da HAMAS "depremi"

Filistin'de 25 Ocak 2006'da yapılan genel seçimlerle birlikte iktidara gelen ve 18 Şubat'ta yemin törenini de gerçekleştiren göreve başlayan HAMAS liderlerinden Halid Meşal'in Türkiye ziyareti gereğinden fazla tartışmalara neden oldu. Kimi köşe yazarlarının "Ankara'da bu ziyareti engelleyecek akıllı bir adam kalmamış mı?" yorumlarına neden olan ziyaret, dünya kamuoyunda da oldukça geniş bir yankı uyandırdı. İsrail ve ABD'nin ziyarete ilişkin yaptıkları "çarpıcı" ve "sinir bozucu" açıklamalar hakim sınıfları epeyce kızdırdı.

Hamas'ın ziyareti üzerine İsrail'in yaptığı "Biz Öcalan'ı davet etseydik, ne yapardınız?" açıklaması AKP hükümeti tarafından "saçmalık" tespiti ile bertaraf edildi. Erdoğan'ın havalimanında yaptığı oldukça "kıvraklık" isteyen mobilya mağazasını gezme manevrası, karşılaşmamak için lobide geçirdiği zaman vs. tartışmaları arasında geçen ziyarette iki tarafta kendi rolünü oynadı. Yapılan açıklamalarda HAMAS'ın Türkiye'ye özel olarak davet edilmediği, ABD ve İsrail'in açıklamalarının ardından "HAMAS'la hükümet olarak değil Parti olarak görüştük" açıklaması ve bunu kanıtlamak için görüşme yerini AKP binası olarak belirlenmesi vs. gelişmeleri ile geçen görüşmede üzerinde durulan esas meselenin HAMAS ve bu bağlamda da Ortadoğu'da gelişecek süreç olduğu anlaşılmaktadır.

Ankara'da ziyaretle ilgili olarak "Bu zamanda bu işe girmek bizim tarihi sorumluluğumuzla bağdaşır" açıklaması yapılırken, HAMAS liderinin ise "Türkiye'den aldığımız öğütleri değerlendireceğiz... Filistin halkının beklediği reformları yapacağız, ekonomik kalkınmaya öncelik vereceğiz... Yolaşmaya karşı adil bir yönetim gerçekleştireceğiz" (18.02.06 Yeni Şafak) açıklaması emperyalist efendiler tarafından çizilen çerçevenin dışına çıkmadığını ve Türkiye açısından istenilen

görevin yerine getirildiğini göstermektedir. Türkiye'nin ABD'nin emirleri doğrultusunda Oradoğu'da oynadığı ileri karakol rolü ile birlikte ele alındığında özellikle Davos'ta düzenlenen Dünya Ekonomik Forumu sırasında yaptığı değerlendirmeler önemlidir. Erdoğan burada sarfettiği "Türkiye iki taraf arasında gerek İsrail'in, gerekse Filistin'in iyiliği için arabulucu bir rol oynayabilir" sözleri üstlenilmeye çalışılan misyonun kısa ve öz tanımı gibidir.

Kimi köşe yazarlarının ABD'den daha ABD'ci kesilerek duruma gösterdikleri tepki ve "yarattıkları panik" in ne kadar yersiz olduğunu da göstermektedir. Ziyareti kuşkusuz Türkiye'nin önümüzdeki dönem için üstlendiği rolle birlikte düşünmek ve değerlendirmek gerekir. Bu rolü tek başına askeri alanla sınırlamadığımız ve bunun siyasi plandaki gereklerinde yerine getirilmesi gerekenlerle değerlendir-

diğimizde HAMAS ziyaretinin "korkulacak düzeyde" bir şey olmadığı anlaşılacaktır.

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Sean McCormack 17 Şubat'ta yaptığı açıklamada "Bunlar nihayetinde ülkelerin kendi kararları. Eğer buna (görüşmeye) karar verirse biz onların, bu tür görüşmeleri HAMAS'ın uluslararası beklentileri karşılama yönünde verilecek samimi mesajlar için kullanmalarını isteriz ve bu ülkelere bu yönde destekleriz" açıklamasında bulunuyor. ABD'den "habersiz" yapılmış bir görüşme olarak kamuoyuna yansıtılan bu ziyaretin, sanıldığı ve yansıtıldığı gibi olmadığı ortadadır. Ya da bu ziyaret tartışmasında ana sorunun ABD'nin haberi olup olmadığı değil, Ortadoğu açısından özellikle de Filistin süreci açısından taşıdığı önemdir. Bu ziyaretin hermen ardından ABD Dışişleri Bakanı Rice'in günde-

me gelen Ortadoğu ziyaretine dair açıklamalar dikkat çekicidir. Seçimlerden önce Filistin'e yapılan ekonomik destek yardımlarının kesileceğini ve Filistin'le ilgili aldıkları bu kararın diğer devletler tarafından da desteklenmesi çağrısında bulunuyor. Bu açıklamalar ziyaretle birleştirildiğinde bir taraftan talimatların Türkiye ile iletilmesi, diğer taraftan da bu yaptırımlarla HAMAS'ın hizaya sokulması politikalarının yürütüldüğünü göstermektedir.

İsrail ve ABD bu ziyarete "doğal" olarak tepki göstermek durumundaydı. Çünkü Türkiye "terörist" olarak kabul gören bir örgütle görüşme yapıyordu. Ancak HAMAS'ın gerekli uluslararası beklentileri karşılama durumunda bu tepkilerin yersizliği de açıklık kazanacaktır. İsrail'i tanıdığı ve barış masasına oturmayı kabul ettiği taktirde gerek ABD açısından gerekse de İsrail açısından "tehlike" arz eden HAMAS sorunu bir anlamda çözüme kavuşturulduğunda bu ziyaretin anlamı da ortaya çıkacaktır. Kuşkusuz bunların tümü çok kısa zamanda gerçekleşmeyebilir. Ancak mesele ABD açısından Ortadoğu ile ilgili işletilmeye çalışılan plana uyum sağlanıp sağlanamayacağıdır.

ABD'nin nimetlerinden beslenenler ve bu yüzden kızgınlığından korkanlar hükümete, ABD'yi "sinirlendirdikleri" için tepki gösterirken, gelişen süreçte Türkiye'nin taraf durumunda olmasının kaybettireceği, ABD ve AB ile ilişkilerin ziyaret vesilesiyle gerileceğini söyleyenlere kadar bir dizi açıklamaları yapanların "gereksiz heyecanları", "oyunun devamı iyi oynanır" geçecektir. Yapılan görüşmenin ardından HAMAS gerekli telkinleri almış ve ödevini kavramışsa önümüzdeki dönem kimsenin "başını ağrıtmayacak." Bunu önümüzdeki dönem gelişecek olan süreç gösterecektir.

"Bu zamanda bu işe girmek bizim tarihi sorumluluğumuzla bağdaşır"

Trabzon: linççiler güvende, emekçiler değil

Uzun bir dönemdir yaşanan çeşitli olaylar ve silesiyle adını çokça duyduğumuz Trabzon, geçen sayımızda da yer verdiğimiz TKP/ML TIKKO KBK'nın Trabzon MHP ve Ülkü Ocakları'na ve Rize Belediyesi'ne yönelik eylemleri ile iyice gündeme oturmuş ve ardından yapılan bölge valilerinin katıldığı "Güvenlik Zirvesi" toplantısı da, devlet cephesinden bu gelişmelerin irdelendiği, değerlendirildiği bir toplantı olmuştur. Yine geçtiğimiz hafta rahip Andrea Santoro'nun öldürülmesinin ardından yaşanan bir takım gelişmelerle birlikte birçok gazetede Trabzon yeniden keşfedilmiş, bölge insanı üzerinden olmadık ve gerçekle ilgisi olmayan tespitler yapılmış, daha önce yaşanan olaylar hatırlatılmış, gelişmeler sıralanmış, "Trabzon'da neler oluyor?" sorusu sorulmuştu.

Hatırlanacağı üzere bundan kısa bir önce 6 Nisan 2005 tarihinde Trabzon'da ve 2 Kasım 2005 tarihinde ise Rize'de TAYAD'lı ailelere yönelik linç girişimleri meydana gelmişti. Rize Belediye Başkanı Halil Bakırcı'nın bu yaşananlar karşısında linççileri sahiplenen, koruyan ve akıllara durgunluk veren sözleri henüz hepimizin hafızalarında. Aynı şekilde AKP Rize Milletvekili Abdülkadir Kart'ın benzer içerikteki sözleri de ülke kamuoyuna oturmuştu.

Tüm bu olaylarla birlikte özellikle TKP/ML TIKKO'nun bölgedeki son eylemlerinin de gündeme alındığı "Güvenlik Zirvesi" ve ardından Ankara'da yapılan aynı içerikteki zirve, devletin yönelimi anlamında bizlere önemli veriler sunmaktadır. İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'nun yanında 5 AKP milletvekilinin ve Bayburt, Trabzon, Artvin, Giresun, Gümüşhane, Ordu, Rize valilerinin katıldığı toplantıda Trabzon Emniyet

Müdürü Ramazan Akyürek'e yapacağı tüm operasyonlarda tam yetki ve destek verildi. Aksu, Akyürek'e artan olaylara karşı yapacağı her operasyonda kendi vicdanı ile baş başa olduğunu söyleyerek, aslında bundan sonra yaşanacak gelişmeleri de garantiye almış oldu ve tek başına Akyürek'e değil linççilere de destek vermiş oldu.

Açık tehdit içeren bu gibi mesajlar rahip Santoro'nun öldürülmesinin ardından da çokça duyuldu. "Akçabat'ta jandarma bir oto hırsızını yakaladı, mahkeme serbest bıraktı. Bu gelecekte şöyle bir olumsuz gelişmeye neden olabilir. İhkakı hak diye bir kavram var. Devlet cezasını vermezse halk vermeye kalkar. Bu son derece tehlikeli olur" sözleri de valiyi ait. Açık ki bu sözler, halkın kendi cezasını kendisinin vermesi anlamını içerdiği için linççilere verilen açık bir destek anlamındadır.

GÜVENLİK BAHANE UYGULAMA ŞAHANE!

Trabzon'da yapılan toplantıdan önce de yaşanan sorunların nedeninin asayiş boşluğu, bu boşluğun nedenini de değişen ceza yasası olduğunu belirten Vali Hüseyin Yavuzdemir'in "cezalar azaltıldı, 17 yaşın altındaki çocukların tutuklanması zorlaştırıldı, benim yetkilerim daraltıldı, umuma açık yerlerin genel olarak aranması talebim bile hakim onayı olmadan uygulanmıyor" diyerek özetledikleri de ortadadır.

Bu "Güvenlik Zirvesi"nin ardından Ankara'da Abdullah Gül'ün de katıldığı aynı içerikte bir zirve daha yapıldı. Bu toplantıda da terör örgütlerinin maddi kaynaklarının denetlenmesi ve engellenmesi vb. maddeler halinde özetlenen ta-

lepler, devletin bir süredir gündemden düşürmeye çalıştığı Terörle Mücadele Yasa Tasarısı'nın maddeleri arasındadır.

İşte tüm bunlar şunu göstermektedir ki, devletin Türkiye'nin özellikle büyük kentlerinin dört bir yanını "güvenlik kameraları" ile donatmasının, polis ekiplerinin sayısını artırmasının pratikteki adı, daha fazla saldırı, hak kısıtlanması vb. demektir. Nitekim özellikle Trabzon'da yapılan "Güvenlik Zirvesi"nin ardından bolca propaganda edilen "şehrin her yanına gözetleme kameraları yerleştirilecek, bütün kent gözetlenerek kontrol edilecek" zırvaları, daha önceki pratiklerle boşa çıkmaktadır zaten. Bırakalım "güvenlik" kameralarını tüm Türkiye'nin televizyon ekranlarından naklen izlediği linç olaylarına katılanların yüzleri ve kimlikleri ayan beyan ortada iken, bunların hangisi gözaltına alınmış, hangisi tutuklanmış, hangisi hakkında ciddi bir işlem başlatılmıştır? Hiç birisinin! Hatta bu kadarla da kalmamış, bu kişiler pohpohlanmış, "yurtsever", "milliyetçi gençler" olarak övülmüştür bile. Tüm bunlar göstermektedir ki, ortada "asayiş ve güvenlik eksikliği"nden doğan bir zaafiyet yoktur. Örneğin öldürülen rahip Santoro'nun bulunduğu kiliseye 200 metre mesafede MİT Bölge Başkanlığı bulunmaktadır.

Trabzon Valisi'nin ve Emniyet Müdürü'nün bu yönlü açıklamaları ise sadece gülmünçtür. Çünkü güvenlikten bahseden Emniyet Müdürü'nün yardımcısının aranan bir kişi ile ortak şirket kurduğu haberleri yerel gazetelerin sayfalarına daha kısa bir zaman önce yansımıştır.

Yine Vali ve Emniyet Müdürü bir yandan bu olayların yaşanmasından rahatsız olduklarını id-

dia ederek "sorumluları yakalama" pozlarında-yken basın açıklamalarına getirilen sınırlamalar, valilere verilen sınırsız yetkinin sonuçlarının en katı yaşadığı yerlerden biri olan Trabzon'da Valiliğin "Can güvenliğini sağlayamayız" diyerek eylemlere izin vermemesinin anlamı nedir?

BAKAN AKSU'NUN AĞZINA ALAMADIKLARI!

Yapılan Güvenlik Zirvesi'nin sonuçlarını basına açıklarken Trabzon'da yaşanan olayları sıralayarak "faillerini bulduk, yakaladık, yakalamak üzereyiz" sözlerini sarfeden Bakan Aksu TKP/ML TIKKO'nun zaten üstlendiği eylemler için hangi örgüt olduğunu tespit ettiklerini ifade ederek (ancak yine ismini telaffuz etmeyerek) güçlü görünmenin çabasını vermiştir.

Şu bir gerçek ki 20 yıl öncesi Karadeniz'in en önemli kültür ve ticaret kenti olan Trabzon bugün ülkenin nerede ise tüm diğer kentlerinde olduğu gibi işsizlik, geçim sıkıntısı, göç ve yoksulluk merkezine dönüşmüş durumdadır. Bir liman kenti olan ve Kafkaslara açılan kapı durumundaki, 55 bin üniversiteli öğrenci taşıyan Trabzon'da bu gelişmelerin yaşanması kesinlikle bir tesadüfler zincirinin parçaları değildir. Bölgede bir Rum Pontus devletinin kurulacağı söylentisi ile uzun yıllardır yapılan propaganda bugün işsizlik ve yoksulluğun geldiği aşama ile birlikte ısıtılıp ısıtılıp soforalarımıza tekrar sunulmaktadır. Bu propagandalarla doldurulan Trabzon halkının yaşadığı gerçek ise işsizlik, yoksulluk ve göçtür. Devlet kendisi için önemli bir asker kaynağı olan Karadeniz'deki bu oyunları ancak bölge halkıyla birlikte bozabiliriz.

Sınıfsal Bakış

SİLAHLARIN DİLİYLE KONUŞANLAR MENZİLE ULAŞIRLAR!

Bugün dünya çapında neredeyse bütün "solcu"ların ağzı açık alkışladıkları Chavez, "Venezüella devrimi"nin önderi olarak lanse ediliyor. Bolivya devlet başkanı Evo Morales için de "inşallah iyi gider" temennilerinde bulunulup dualar ediliyor. Yarı-sömürge bir ülkede "seçimle devrim" kulaklara nedense yabancı gelmiyor! Zira emperyalistler, devrimlerin ve silahlı mücadelenin tarihe karıştığını ilan ettiği anda, bunun karşısında ilk beyaz bayrak kaldıranlar, her renkten revizyonistler ve oportünistler olmuştu. Sosyalizmin yenildiği, Marksizmin iflas ettiği propagandalarına yanıt vermek ise onların harcı/derdi bile değildi.

Chavez'in en büyük dostu ve yine her türden küçük burjuva sapmanın "sosyalizm bayrağı" Castro, silahlı mücadelelerin devrini tamamladığını beyan ettiğinde tarihler 1973'ü gösteriyordu. Küba devriminin sosyal-emperyalizmin güdümünde tipik bir yarı-sömürge haline dönüştürüldüğü dönemde, Castro'nun modern revizyonizmin temel tezlerine uygun bir biçimde konuşması hiç de şaşırtıcı değildi.

Patronu Kruşçev, 1956'dan itibaren, devlet, devrim, parti, sınıflar, sosyalizm... diye başlamış, ML öğretinin bütün kavramlarını ve temel tezlerini revize ederken, sosyalist ülkede de baştan aşağı kapitalizmi yeniden inşa girişmişti. Rus sosyal-emperyalizmi 1990'lı yıllara gelindiğinde devrini tamamlıyor, çöküş sürecine girerek blok altına aldığı ülkeler ile birlikte Küba'yı da yalnız bırakıyordu.

Castro'nun şefliğindeki bürokratik-kapitalist rejimi bu tarihten sonra halka daha çok yüklenmesi gereken "zorlu" yıllar bekleyecekti. Ancak benzeri rejimler gibi, ABD ile olmasa

da diğer emperyalistler ile kurulan ilişkiler sayesinde işler halkın derin yoksulluğunun devamı pahasına "sosyalizm" etiketiyle bugüne kadar sürdürülemedi. Bugünlerde ise Latin Amerika'da esen "sol rüzgar" her türden anti-MLM akım ile birlikte reformizmin ve tasfiyeciliğin duraklarından birisi olan Castroculuğun da yelkenlerini şişirmektedir.

Latin Amerika'da kitlelerin anti-emperyalist, anti-ABD'ci, sosyalizm sempaticizmi çıkışlarına karşı dalgakıran işlevi gördürmek amaçlı devreye sokulan şahsiyetlerin peş peşe sahne alması tesadüf değildir. Bu durumda mutlu ve umutlu bir tablo çizmek, ancak şaşkınların ve aymazların işi olsa gerektir.

Halkların doğru önderliklerden yoksun oluşu karşısında, ortaya çıkan "sosyalist", "solcu" etiketli parti ve kliklerin önderlik ettiği hareketlerin yönetime taşınmasıyla yaratılan yanlışlama; mevcut dalgayı kırdığı gibi, belli bir vadede sergilenecek pratik ile sosyalizmin "solculuğun/ilericiliğin" hanesine yazılacak olumsuzluklarla birlikte büsbütün zararlı sonuçlar doğuracaktır.

Emperyalizmin "nitelik" değiştirdiğinden, "yeni" özellikler kazandığına, "koşulların" farklılaştığından, yeni bir "aşama"ya geçildiğine kadar ileri sürülen bütün görüşlerin, yarım yüzyıllık modern revizyonizmin serüveni içerisinde kazandığı anlam bütünlüğü, günümüzde toplu bir muhasebeyi gerektirmektedir. Bunu daha kapsamlı bir çalışmaya/kampanyaya bırakarak geçerken şunu belirtmek gerekiyor ki, devrimlerin ve silahlı mücadelelerin devrini tamamladığı savları ile bu tezler arasında son derece güçlü ilişkiler

bulunmaktadır.

Komünist manifesto, toplumsal düzenin "şiddet" kullanılarak yıkılmasıyla hedefe ulaşılacağına "açıkça" ilanı haykırıyordu. Önderimiz Lenin "devlet mekanizması zor yoluyla parçalanmalıdır, iktidar her şeydir" derken, "devlet ve devrim" tezlerini özetliyordu. Başkan Mao Zedung, "ordusu olmayan halk hiçbir şeye sahip olamaz" dediğinde, silahlı mücadelenin tayin edici rolüne vurgu yapıyordu.

Sınıf mücadeleleri tarihinin bilimsel analizinin ötesinde, insanlığın geleceğine iradi müdahale noktasında işçi sınıfının tarihi sorumluluğu açısından geliştirilen tezler pratikte doğrulanırken, onlarca ülkede devrimler ve karşı-devrimler sahnelendi. Komünistler birçok ülkede muzaffer oldu ve sosyalizmi kurmayı başardığıysa da proletarya diktatörlüklerini yaşatamadılar. Sınıf mücadelesi hızından ve ateşinden hiçbir şey yitirmeden sürüyor. Sosyalizm, insanlığa her geçen gün daha kötü bir dünya sunan emperyalist-kapitalist sistemin yegane alternatifi olma özelliğini daha da yakıcı biçimde sürdürmeye devam ediyor.

Demokratik ve proleter devrimler, sosyalizme ve giderek komünizme ulaşmak için "tek yol" olma niteliklerini koruyorlar. Bunun için yarı-sömürge ülkelerde geçerli devrim yolunun, silahlı mücadele biçiminin esas alındığı halk savaşı stratejisi olduğu gerçeği, çoğalan örneklerle kendini kanıtlamayı sürdürüyor. Paris komünü yenilgiye uğradı, Ekim devriminin kaleleri düşmanın eline geçti, Pekin'de yeniden burjuvazi saltanat sürüyor ama proletaryanın kızıl bayrağı hiçbir zaman yere düşmedi.

Emperyalist zorbalığa karşı mücadele, kesintisiz bir çizgide, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in aydınlık hattında, çeşitli komünist partileri önderliğinde yürütülen halk savaşları ile günümüze kadar taşındı. Bugün geleceğe umutla bakmak için daha fazla nedenimizin olduğu açıktır. Bunun en önde geleni, sınıf mücadelesinin dünya çapında kazandığı ivmedir. Emperyalist-

kapitalist sistemin başı çeken gücü konumundaki ABD emperyalizminin son 15 yılda geliştirdiği büyük ölçekli hamlelerinde ciddi ölçüde başarısız olmasıyla birlikte, dünya çapında gelişen anti-emperyalist dalga halklara verdiği moral ve gücün itkisi devrim cephesinin hanesine yazılmıştır.

Karşı-devrim cephesinin büyük bir meydan okumayla başlattığı "anti-terör" adı altındaki savaş, fırtına merkezlerini kasırgaya çevirmiş, kendi toprakları ise fırtınaya daha açık alanlar haline gelmiştir. "Medeniyetler çatışması"ndan halkları kırdırmayı, işgal ve saldırılarına zemin hazırlamayı umanlar, "tarihin sonu"nu değil kendi sonlarını getirmektedir. Emperyalist metropoller, işçi sınıfının ve göçmen nüfusun "nöbetleşe" isyan ve direnişleriyle sarsılmaktadır.

Proletaryanın en tok sesi ise Maoist namluların ucundan gelmektedir. İktidar yürüyüşlerinde adımlarını hızlandıranlara, diğer ülkelerdeki gerillaların komünist partileri önderliklerindeki vuruşları eşlik etmektedir. Emperyalizmi asıl korkutan ve paniğe sevk eden tehlikenin bu olduğu sır değildir. Komünizme ulaşma perspektifiyle, sistemden temelli kopuşu sağlamak üzere yol aldığı ve savaşı halka malettiği için "yenilmez" olmayı başaran bu strateji ile baş etmenin olanaksızlığı bilindiği için MLM ideoloji "kabus" kabul edilmektedir.

"Kabus"un haleleri emperyalizme ve uşaklarına/işbirlikçilerine karşı silahlı mücadelelerin yürütüldüğü bütün direniş mevzileri/alanlarıdır. PKK'den HAMAS'a, Irak'taki direnişçilerden Avrupa ve Latin Amerika'daki küçük burjuva önderlikli gerilla hareketlerine kadar bütün silahlı mücadele gruplarının silahsızlandırılmasının emperyalistler açısından "olmazsa olmaz" kategorisinde dillendirilmesi boşuna değildir. Anladıkları, üzerlerinde tesir icra eden, kitleleri örgütleme gücü olan en etkili dil, silahların dilidir.

Sınıf mücadelesini yükseltecek olan bu dili konuşanlar, koşar adım ilerlemeye devam edeceklerdir.

"Saldırıları hep birlikte BOŞA ÇIKARALIM!"

ILPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi) Türkiye Seksiyonu direnişte olan Cevahir ve Dünya Deri işçilerinin direnişlerini sahiplenmek, devletin kolluk güçlerinin, Cevahir patronunun ve taşeronun saldırılarını kınamak amacıyla 9 Şubat Çarşamba günü saat 13:00'te Deri-İş Tuzla Şubesi önünde bir basın açıklaması yaptı.

Jandarmanın sendikanın karşısında yığmak yaptığı görülürken, direnişte olan Cevahir ve Dünya Deri işçileri ve ILPS bileşenlerinden oluşan yaklaşık 150 kişi sendika önünde sloganlar ile toplandı. Burada Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya ve Haber-Sen 9 No'lu Şube

Başkanı Ali Yıldız birer konuşma yaparken, basın metnini ILPS adına Suzan Zengin okudu. Zengin, "Deri işçileri, ülkemiz işçi sınıfının son birkaç on yıllık mücadele tarihinde önemli bir yer tutmaktadır. Kazlıçeşme'den Tuzla Organize Sanayisi'ne taşıdıkları direniş geleneğini, örgütlü buldukları Deri-İş Sendikası önderliğinde aralıksız sürdüren deri işçileri, gerek kendi sorunlarını, gerekse ülke ve dünya gündemindeki ezilen kesimleri ilgilendiren sorunları aynı duyarlılıkla sahiplenen bir pratiğe sahiptir. Ve işte bunun içindir ki, 'direnişin simgesi' olarak anılan deri işçileri, öteden beri hem sermayenin hem de ülke egemenle-

rinin hedefinde olmuşlardır ve yoğun saldırılara maruz kalmışlardır" dedi.

Zengin, ayrıca son dönemlerde sendikanın şube başkanı ve sekreterine yapılan saldırılara da değindikten sonra "Deri işçilerine ve Deri-İş sendikası yöneticilerine dönük gerçekleşen bu saldırıları, dünya işçi sınıfına ve ezilen halklarına dönük saldırıların bir parçası olarak görü-

yor ve bu saldırıların boşa çıkarılması mücadelesinde onların yanında olduğumuzu belirtiyoruz. Deri işçileri ve sendika yöneticileri şahsında gerçekleşen ve işçi sınıfını örgütsüzleştirmeyi de kapsayan bu saldırılar, aynı zamanda bizlere,

anti-emperyalistlere, ilericilere, devrimcilere; kısacası emekten, insandan, insanca yaşamaktan yana olan herkese karşı gerçekleşmektedir!" dedi.

Basın açıklaması sırasında "Yaşasın sınıf dayanışması-ILPS" pankartı ve "Tuzla'da taşeron istemiyoruz", "Çeteler halka hesap verecek", "Cevahir'in paralı itleri yıldırılmaz bizleri" vb. dövizler taşınırken, Deri-İş Tuzla, ILPS, DDSB flamaları açıldı ve sık sık "Yılgınlık yok direniş var", "Çeteler halka hesap verecek", "Sendika yoksa üretim de yok" vb. sloganlar atıldı.

(Kartal)

Tuzla'da yeni direniş mevsizi; DÜNYA DERİ

Emperyalist sistemin uluslararası alanda başta işçi sınıfı olmak üzere geniş halk yığınları üzerindeki çok yönlü saldırıları tüm hızıyla devam ediyor. Bunun bir parçası da işçi sınıfının mücadelesinde önemli bir araç olan sendikaların işlevini yitirmesi, ağır bedeller ödenerek kazanılan hakların yavaş yavaş budanması şeklinde oluyor.

Ülkemizde sendikaların başına çöreklenmiş bürokrat, uzlaşmacı, sarı, reformist sendikal anlayışa karşı **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik** anlayışını yaşama geçiren Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi, deri patronlarının ve patronların korumalığını yapan jandarmanın ve JİTEM'in saldırılarına karşı işçilerle birlikte direniş hattı örüyorlar. Yıllardır sermayenin saldırılarına maruz kalan Deri-İş Tuzla Şubesi ve üyeleri, ekonomik mücadelelerini demokratik mücadeleyle birleştirerek saldırılara göğüs germeye çalışıyor. Bu mücadele diğer iş kollarına, işçi sınıfına örnek olurken patronların ve onların uşaklığını yapan kolluk güçlerinin de bölgeye özel önem vermesini beraberinde getiriyor.

Bölgede sendikal örgütlülüğü bitirmeye çalışan patron ve jandarmanın saldırıları devam edi-

yor. **24 Kasım 2005** tarihinde Deri-İş Sendikası'nda örgütlendikleri gerekçesiyle işten atılan Cevahir Deri işçilerinin direnişleri tüm saldırılara rağmen devam ederken **6 Şubat 2006** tarihinde Dünya Deri patronu da sendikal örgütlülüğü dağıtmak amacıyla "iş yok, işyerini kapatıyorum" gerekçesiyle 37 işçiyi işten attı. Atılan işçiler bu tarihten itibaren sendikanın öncülüğünde direnişe başladılar. **İşçiler sabah mesai saatleriyle fabrika önüne geliyor akşam mesai bitiminde fabrika önünden ayrılıyorlar.** Daha önceki süreçlerde Kaymakamlığın keyfi talimatıyla bölgede basın açıklaması yasaklanmıştı. Meşruluğundan ve haklılığından güç alan sendika ve işçiler kamu alanında basın açıklamaları yapmış ve tüm engellemelere rağmen direnişlerine devam etmişlerdir. **15 Şubat** Salı günü sabah direniş yerine gitmek isteyen Cevahir ve Dünya Deri işçilerinin önu jandarma tarafından kesilmiş ve 36 Dünya Deri işçisi keyfi bir şekilde gözaltına alınmıştır.

İşçilerin gözaltına alınmasının ardından **Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya** Tuzla Kaymakamlığına giderek keyfi bir şekilde gözaltına alınan işçilerin serbest bırakılmasını istemiştir. Sonkaya'nın kaymakamla görüşmesinin ardından işçiler hiçbir işlem yapılmadan serbest bırakılmıştır. Aynı gün Sağlık-İş Genel Başkanı Mustafa Başoğlu ve Genel Merkez yöneticileri, **17 Şubat Cuma** günü de ESP'liler direnişte olan Dünya Deri işçilerini ziyaret ettiler.

Dünya ve Cevahir Deri patronlarının amaçları bölgede sendikal örgütlülüğü bitirmeye yö-

nelik adımlardır. Sigortasız, sendikasız, kaçak, ucuz işçi çalıştırmak, işçilerin emeğini daha fazla sömürmek isteyen patronlar bu saldırılarda devletin çeşitli kurumlarını da arkalarına alarak saldırılarını arttırmaktadır. Tuzla'da deri işçilerine ve sendikaya yapılan saldırı Tuzla şahsında işçi sınıfıdır. Kazlıçeşme'den günümüze birçok saldırıyla karşı karşıya kalan Deri-İş Sendikası ile deri işçileri kararlı duruşlarıyla bundan önce olduğu gibi bu saldırıları da bertaraf etmesini bilecektir.

Ayrıca **19 Şubat Pazar** günü saat 13:00'te

Konak Sümerbank önünde bir araya gelen Deri-İş İzmir Şubesi üyeleri deri işçilerine yönelik artan saldırıları ve Şube Başkanı Hasan Sonkaya'nın kaçırılmasını protesto etti. Basın açıklamasını okuyan Deri-İş İzmir Şube Başkanı **Makum Alagöz**'den sonra söz alan Genel Eğitim ve Teşkilatlandırma Sekreteri **Gürsel Gürcü** son dönemdeki hak gasplarına yönelik bir konuşma yaptı. Belediye-İş 4 No'lu Şube başkanı **Ali Çelenk**'in konuşmasının ardından işçiye uzanan eller kırılır sloganıyla açıklama sona erdi.

(Kartal-İzmir)

Belediye-İş Beyoğlu Şube Genel Kurulu yapıldı

Belediye-İş Sendikası Beyoğlu Şubesinin olağan Genel Kurulu **11 Şubat 2006** Cumartesi günü Belediye-İş İstanbul şubelerinin bulunduğu binada yapıldı.

Genel Kurul başlaması gereken saatten bir saat sonra başladı. Üç listenin olduğu Genel Kurul'da işçi sınıfından ve gelecek saldırılardan bir tek delege hariç bahsedilen olmadı. Beyoğlu Şubesinin Bayrampaşa ve Şişli Belediyelerden oluşuyor olmasına karşın, oluşan listeler belediyelerin ayrı listeleri oldu. Kazanan liste ise Şişli listesi oldu, Bayrampaşa'dan hiç kimse yoktu. Bu duruma neden olan anlayışların ise hiç eksikleri yokmuş gibi davranmaları, hatta yeniden aday olmaları Genel Kurul'da ele

alınmayan yanlardı. Şişli'nin Genel-İş örgütlenmesi sürecinde geçmesi ve şu an sözleşmelerin yapılmaması işçilerin bir kısmının Genel-İş'te olması Genel Kurul'da ele alınan eksiklikler olarak gösterildi.

Belediye-İş Genel Başkanı **Nihat Yurdakul** konuşmasında, "Sendikal rekabetin işçilere verdiği zarara karşı birleşmek gerekiyor, bunun için fedakârlık yapılmalıdır. 4857 sayılı İş Kanununun, 12 Eylül faşist döneminden daha geri yasalar olduğunu iyi kavramalıyız" dedi.

Seçim sonucunda Şişli listesinden **Yusuf Türkmen** 44 oyla kazandı, Bayrampaşa listesinden 37 eski şube başkanın listesi ise 24 oy aldı.

(İstanbul)

Emekçinin Gündemi

EGEMENLERİN ÖNEMLİ SALDIRI HALKALARINDAN BİRİ SOSYAL GÜVENLİK SİSTEMİ

Yıllardan beri süregelen ekonomik ve siyasi istikrarsızlığın meydana getirdiği daralma ve büyüme hızındaki düşüş, tüm kamu kurum ve kuruluşlarını olduğu gibi Sosyal Güvenlik Sistemini de olumsuz etkilemiş, bir de bunlara uşak hükümetlerin basiretsizliği ve emperyalist efendilerine rant sağlama, peşkeş çekme, hırsızlık, vb. icraatları da eklendiğinde kriz, içerisinden çıkılmaz bir duruma bürünmüştür. Hepimizin de bildiği gibi emperyalistler içerisinde buldukları krizden ve derin bunalımlardan **sanki bütün bunların sebebi dünyadaki yoksul emekçi kitlelermiş gibi** göstererek faturasını da tüm dünyadaki yoksul emekçilere mal etmeye çalışarak kurtulmaya çalışmaktadırlar.

Faşist TC'nin uşak hükümetleri de emperyalist efendilerinin emir ve direktifleri doğrultusunda, gözlerini yoksul emekçi halkımızın, işçi ve kamu emekçilerinin zaten kırıntı şeklinde kalan haklarına dikmiş, daha fazla kâr hırsıyla gözleri kan çanağına dönmüş emperyalist haydutlara, ülkemizin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını birer birer peşkeş çekmiş, deyim yerindeyse bir tepsi içerisinde sunmuşlardır. Yapılan tüm özelleştirmelere baktığımızda **Tüpraş, Telekom, Tekel, Erdemir, Ereğli** vb. bu kurum ve kuruluşların yok pahasına (ki bu kuru-

luşların mal varlıkları ve taşınmazları bile özelleştirmeden elde ettikleri gelirlerden daha fazladır) satıldığı ve peşkeş çekildiği görülecektir.

6 Ocak 2005 tarihinde sosyal güvenlik hizmetlerini kamu hizmeti olmaktan çıkararak, özelleştirmek amacıyla tüm hastanelerin ve sağlık birimlerinin sağlık bakanlığına devredilmesine olanak sağlayan **5283** sayılı kanun TBMM Genel Kurulunda kabul edilmiştir. Bununla birlikte sağlık hizmetlerinin tek elden yürütüleceği söylemi (anayasanın 56. maddesine göre) uygulamanın Cumhurbaşkanlığı, Sayıştay, TSK, MİT, üniversiteler vs. kapsamaması, sundukları gerekçelerin altının ne kadar "**dolu**" olduğunun da göstergesi olmuştur. Ocak 2006'da görüşülmek üzere meclis komisyonlarına gönderilen **Sosyal Güvenlik** ve **Genel Sağlık Sigortası** tasarıları da içeriğine bakıldığında biz işçi ve emekçiler için tam bir yıkım, Sosyal Güvencisiz ve sağlıksız bir yaşamın dayatılacağını göstermektedir.

Bu tasarıya göre daha önce mezarda emeklilik olarak söylediğimiz ve tüm tepkilere rağmen yasalaşan **Mezarda Emeklilik Yasası** yaşlar yeterli görülerek, emeklilik yaşı **68** yaşa, prim ödeme gün sayısı da **9000** güne çıkarılmaktadır. Bunların yanısıra esnek çalışma,

mevsimlik işçilerin çalışma günleri, kurallı çalışma, taşeronların sigorta günlerini eksik yatırmaları göz önüne alındığında emekliliğin mezarda bile hayal olacağı görülecektir. Aylık geliri **127 YTL**'den fazla olan herkesten gelirinin yaklaşık **%30-%50** arasında sağlık vergisinin kesilmesi yasa tasarısında yer almaktadır. Genel Sağlık Sigortası vergisini ödemeyenler dolayısıyla sağlık hizmeti de alamayacaklardır. İlaç almak için katkı payının yanısıra ayrıca fark ödenecektir. Parası olan sağlık hizmetini parası kadar alabilecek, olmayan ise alamayacaktır. Böylece herkesin hakkı olan parasız sağlık hakkı serbest piyasanın vahşi koşullarına terk edilerek her türlü yasadışı, ahlaksızlık yasalaştırılacaktır. Kaldı ki tüm bunların dışında tasarıdaki teminat paketi gizli tutulmakta, sağlık hizmetleri bu paketle sınırlı kalmakta, daha fazla hizmet için ek sigorta vs. gibi şeyler gerekmektedir. Emekli maaşları bağlanma oranı şu anda **% 75** iken önce **% 62**'ye daha sonra da **% 50**'ye düşecektir.

Uşak AKP hükümetinin **IMF**'ye verdiği ve IMF'ce de onaylanan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası kanun tasarıları meclis komisyonlarında olup, Şubat ayının sonlarında çıkartılması planlanmaktadır. Toplumun ve bütün çalışanların iradesi hiçe sayılarak verilen bu taahhütler ile tüm halkımızın sağlık ve sosyal güvenliği ipotek altına alınmıştır. Uşak AKP hükümeti verdiği bu taahhütler ile çalışma barışını bozarak sosyal devlet ilkesini ayaklar altına alarak halkımızın ve tüm emekçilerin zaten kırıntı şeklinde kalan haklarımızı daha da geri-

ye götürmeye ve biz işçi ve kamu emekçilerinin yükümlülüklerini daha fazla ağırlaştırmaya çalışmaktadır.

Tüm bu gelişmeler karşısında sessiz kalan sendika konfederasyonları da içimizdeki ihanetçi cepheyi oluşturmakta, biz işçi ve emekçilerin mücadelelerinin önünde bariyer olmaya devam etmektedirler. Bugüne kadar yaşanan özelleştirme, taşeronlaştırma ve işçi kıyımlarına seslerini çıkarmayan hatta el altından öncü işçilerin tasfiyesine destek olarak kendi koltuk ve saltanatlarını korumaya çalışan bu cephe, şimdi dayatılan bu saldırılara karşı da şüphesiz "temiz geçmişlerine" uygun hareket edeceklerdir. Zaten tasarının bir süredir askıda olmasının altındaki en önemli nedenlerden bir tanesi de budur.

Bugün başta biz **DDSB**'liler olmak üzere tüm ilerici, demokrat, devrimci ve komünistlerin en önemli görevlerinden bir tanesi var olan ilerici, demokrat ve devrimci sendika şubelerinin sayısını arttırmak ve başımıza çöreklenmiş olan bu ihanetçi cepheyi alaşağı etmektir. Başta İstanbul Emek Platformu olmak üzere bu yasa tasarılarına karşı atılacak her adımda yer almalı, eylem ve etkinlikler örgütlemeliyiz. Hayatımızı her geçen gün zindana çeviren emperyalist haydutlara ve onların uzantılarına verilecek en güzel cevap örgütlü gücümüzü alanlara çıkartmakla, yapılan eylem ve mitinglerde pankartlarımız ve flamalarımızla militan duruşumuzla olacaktır.

Gelecek ellerimizdedir!

Birlik mücadele zafer!

Yaşasın Devrimci Demokratik Sendikal Birliğimiz!

“Devletten ne yardım ne de destek gördük!”

Tüm Köy-Sen Malatya ve Osmaniye’de yaptığı toplantılarla köylülerin sorunlarını tartışarak, örgütlenme çağrısı yaptı.

12 Şubat tarihinde Eğitim-Sen Malatya Şubesi’nde düzenlenen ilk toplantıya Adıyaman, Urfa, Tunceli, Diyarbakır ve Malatya’dan köylüleri temsilen yaklaşık 70 kişi katıldı. Köylüler yaşadıkları sorunları dile getirirken; Diyarbakır Bismil’den gelen ve ağaya karşı koyarak topraklarına sahip çıkan köylülerin direnişi toplantıya damgasını vurdu. Adıyaman’dan gelen emekçiler su sorununu, Tunceli’den gelenler ise hayvancılıkta yaşanan sıkıntıları anlattılar. Toplantıya katılan Tek Gıda-İş Sendikası Bölge Başkanı Servet Akbudak; TEKEL işçilerinin direnişleri sırasında üreticilerden

sürekli destek aldıklarını dile getirerek köylülerin sorunlarının da işçilerin desteği olmadan çözülemeyeceğini söyledi. Akbudak üreticilerin sorunlarının Tüm Köy-Sen örneğinde olduğu gibi örgütlenmekten geçtiğini, var olan örgütlülüklerin de geliştirilmesi gerektiğini sözlerine ekledi.

İkinci toplantısını 13 Şubat’ta Osmaniye’de yapan Tüm Köy-Sen; Adana, Mersin, Ceyhan, Erzin, Dörtöl, Anamur ve Kadırlı’den üreticileri bir araya getirdi. Uzun bir süredir direnişleri ile gündeme gelen TEKEL işçilerinden Hüsamettin Ünal, yerli tütününü sadece TEKEL fabrikalarını işlediğine dikkat çekerek, fabrikanın kapatılması ile

2.5 milyon üreticinin işsiz kalacağını söyleyerek işçi-köylü ittifakına dikkat çekti. Toplantıya Erzin’den katılan narenciye üreticisi Mustafa Çırak, son iki yıldır narenciye üreticisinin zor günler geçirdiğini, girdilerin artması ile kullanılan gübrenin kalitesini düşürdüklerini

bunun sonucunda da toprağın veriminin düştüğünü söyledi. Çırak, Başbakan’ın Mersin’de bir köylüye yönelik hakaretini de birlik olunamamasının bir sonucu olarak yorumladı. Hayvancılık yapan Gazi Kara; Büyük holdinglere muhtaç olmak için köylülerin bir araya gelerek örgütlenmesi gerektiğini ifade ederken, dört yıl önce köyünde kurduğu modern süt tesisinin Başbakanın da ortak olduğu bir şirketin piyasaya hakim olmasıyla kapandığına işaret etti. Toplantıda konuşan Tüm Köy-Sen Eğitim Sekreteri Bülent Falakoğlu da Türkiye’de hiçbir köylünün ürününü geçen yılın fiyatından satmadığını, üreticilerin giderek yoksullaştığını, sefalet ücretleriyle yaşamaya mahkûm edildiğini belirtti. (Ankara)

Limon üreticisinin yüzüne bakan yok!

Devletin tarıma destek vermemesi, her geçen gün tarımı tasfiye çalışmalarına devam etmesi ve tarım üreticilerinin sorunlarına sırtını dönmesi yoksul köylüleri her geçen gün daha da yoksullaştırıyor. IMF, AB gibi emperyalist kurumların emirlerini harfiyen uygulayan uşak TC devleti bunlar yetmiyor gibi dış ülkelere yapılan ithalatta köylüye “sizin üretmenize gerek yok, bende dış ülkelere verecek para çok” diyor adeta. Ülkenin her karış toprağında çeşit çeşit ürünün yetiştirilebilmesi mümkünken dışa bağımlı hale getirilen Türkiye’de en büyük zorluğu ise yoksul köylüler yaşıyor. Halk arasında “bereketli topraklar” olarak bilinen Çukurova’da da köylüler oldukça zor durumdadır. Pamuk, yaş sebze, elma, vb. derken bugün narenciye üreticisi de

oldukça zor koşullara mahkûm edildi.

Mersin’in Silifke ilçesinde limon üretimi yapan köylüler, bu yıl limonun çok fazla olmasına rağmen ihracat koşullarının olmamasından kaynaklı ürünlerini ellerinden çıkaramıyor. Tüccarların limon vb. narenciye ürünlerine ilgi göstermemesinden şikâyetçi olan limon üreticileri devlete olan tepkilerini de gösteriyorlar. Silifke Ziraat Odası Başkanı Mahire Can, bu yıl limon üretiminde önceki yıllara oranla verimli bir üretimin olduğunu ancak hasadın başlamadığını belirtti.

Büyük şehirlerde 15-20 YKR’ye satılan limonun bugün tüccar tarafından alınmamasından kaynaklı köylülerce yollara döküldüğünü belirten Can, “Bahçelerimizdeki ağaçlar limonlarla dolu. Limonun ise yüzüne bakan

bile yok. Bunun nedeni ise ihracatın olmaması. Antalya’dan İskenderun’a kadar olan bölgede narenciye yetiştiriliyor. Zirai ilaçlara, gübreye, mazota sürekli zam yapılıyor. Yapılan bu zamlarla çiftçiler eziliyor. Bankalardan çektiğimiz kredileri ödeyemedik. Milletvekillerinin bölgemize gelerek limon üreticilerinin derinlerini dinlemelerini ve bu duruma bir çözüm getirmelerini istiyoruz” dedi.

Can’ın yaptığı açıklamayla da görülüyor ki bugün yoksul köylülerin zor durumda olması devletin, patron-ağaların umurunda değildir. Yoksul emekçi köylülerin bu problemlerinin çözümü ise elbette ki sorunlarına duyarlı olarak, köy kooperatifleri gibi üretici birliği gibi kurumlarda örgütlenmesinden geçiyor. (Mersin)

Köylü, tefeci tüccar kiskacında

Köylülerin bin bir emekle yetiştirdiği ürünler, komisyoncu-tefeci-tüccar aracılığıyla emekçilere sunulurken fiyatları da tavan yapmaktadır. Köylülerden ucuzca alınan sebze-meyveler defalarca el değiştirerek tüketime sunulmaktadır. Üretici köylüler alınterleri üzerinden yükselen bu sömürücülerin zulmü altında inlemektedir.

Konuya ilişkin bir basın açıklaması yapan Türkiye Ziraatçılar Derneği Başkanı İbrahim Yetkin; Türkiye’de üretilen 44 milyon ton meyve ve sebzenin yalnızca 9 milyon tonunun hallere girerek kayıt altına alındığını geriye kalan 35 milyon ton meyve ve sebzenin değişik yollardan piyasaya sunulduğunu söyledi. Burada vurgunu hallerdeki komisyoncuların ve bunların dışında oluşan bir aracılarc zincirinin yaptığını ifade eden Yetkin, meyve ve sebze kaçakçılığını çok büyük oranlarda olduğunu, Mersin Hali’nde 20-30 YKR olan portakalın Ankara haline gelene kadar 25-35 YKR’ya yükseldiğine market ve manavlarda ise 1.5 YTL’ye satıldığına, 7-8 katlık fiyat artışına dur denilmesi gerektiğine dikkat çekti. Kayıt içi ürünlerden alınan vergilerin, komisyonların azaltılması, üretici birliklerine yasalarda uygulanan hakların kullanılabilir hale getirilmesi gerektiğinin altını çizdi. Uygulanan IMF politikaları ile her gün biraz daha kötüye giden köylülerin durumu tefeci tüccar kiskacında iyice çekilmez olmaktadır. (Ankara)

ABD, Türkiye’den şikâyetçi

ABD, Türkiye’yi Dünya Ticaret Örgütü’ne (DTÖ) şikâyet etti. Nedeni de, Türkiye’nin pirinç için uyguladığı yüzde 35-40 oranındaki gümrük vergisi. ABD, Türkiye ile ikili görüşmelerinden sonuç alamayınca, 6 Şubat’ta DTÖ’ye başvurarak gümrük engelini kaldırılmasına çalışıyor. DTÖ kurallarına göre gümrük vergisi uygulayan Türkiye, hububat sektöründe ithalat (dışalım) vergisini en düşük oranda yüzde 35-40 oranında pirinçte uygulamak zorunda. Vergi uygulamasının kaldırılmasına ilişkin DTÖ’ye Türkiye’yi şikâyet eden ABD’nin bu talebine ilişkin gerekçesinin haksız olduğunu açıklayan Ziraat Mühendisleri Odası Genel Başkanı Gökhan Günaydın, “1999’da Uruguay turunda imzalanan anlaşmaya göre, pirinçte vergi uygulamasına izin verildiğine değinerek “ABD’nin isteği bu verginin aşağı çekilmesi. ABD’nin bu talepte gerekçesi ise hem Kuzey Amerika’dan hem de Uzak Asya’dan gelen ithal pirincin Türkiye’ye dolması. ABD yeni pazar arıyor. Biz DTÖ’ye uyumlu olduğumuz

için ABD böyle bir talepte bulunmakta haksızdır” dedi.

Türkiye’nin Hong Kong’da yapılan son Dünya Ticaret Örgütü toplantısında, ithalatta gümrük vergilerinin azaltılması için irade beyanında bulunduğu değinen Günaydın, “Bu düşük düzeydeki gümrük vergisi her yıl yüzde 2-3’lük dilimlerde azalacak ve on yıl sonra Türkiye pirinçte gümrük vergisini sıfırlamak zorunda kalacak. ABD’nin bugün istediği, on yıl sonra kendiliğinden olacak ve pirinçte üzerimizden buldozer gibi geçecekler. ABD “asil olarak gerek DTÖ gerekse lobileri aracılığıyla ikili anlaşmalarla gümrük vergilerini kaldırmaya çalışıyor” şeklinde konuştu. Türkiye’nin özellikle Orta Karadeniz ve Trakya’da dünyanın en kaliteli çeltiklerinin üretildiğini de vurgulayan Günaydın, üretime devam edebilmesinin tek koşulunun ise yüksek gümrük vergileri olduğunu belirtti.

Emperyalist-kapitalist sistemin özü pazar alanlarına hakim olmak ve bu pazarları daha çok sömürmektir. Emperya-

lizmin en önemli kurumlarından biri olan Dünya Ticaret Örgütü de tamamen bu amaçla kurulmuş olan bir örgüttür. Bu örgüt aracılığıyla emperyalistler istedikleri ülkeye istedikleri zaman hiçbir engel olmadan girme, ülke ekonomisini mahvederek çıkma hakkına sahiptir. ABD emperyalizmi de yarı-sömürge durumundaki Türkiye’de 70 milyonluk tüketici potansiyelini değerlendirmeye, ülkeyi daha çok sömürmeye çalışmaktadır. Temel ihtiyacımız olan gıdaları üreten köylüleri ise IMF tarımı tasfiye politikalarıyla her geçen gün yoksullaştırmakta, üretemez hale getirmektedir. Çeltik üretiminin yetersiz olduğu ülkemizde, üretim masraflarının pahalılığı, ürünlerin maliyetinden düşük fiyattan satılması köylüyü çeltik yetiştirmekten vazgeçirmek zorunda bırakmıştır. Pirinç tüketimini karşılayamayan Türkiye, pirinç ithal etmektedir. Diğer ülkelerle sömürüsünü paylaşmak istemeyen ABD emperyalistleri de aç kurtlar misali Türkiye’nin pazarının tek hakimi olmaya çalışmaktadır. (Samsun)

“Parti ve devrim şehitleri haftası” vesilesiyle TKP/ML TİKKO HESAP SORMAYA DEVAM EDİYOR!

Elimize e-posta yolu ile ulaşan bildiriye TKP/ML TİKKO militanları “Şehitlerimizin hesabını sormak aynı zamanda halkımıza yönelik saldırılara yanıt olmaktır. Halkımızın kan can bedeli yarattığı değerlere yönelik saldırılara partimiz duyarsız kalmaz. Partimiz bunun mutlaka hesabını sorar, sormuştur ve sormaya devam edecektir” denilerek yapılan eylemler sıralanmıştır.

“Partimiz ‘Halk Savaşı’ni yükseltmek halkın geleceğini tesis etmektir” yaklaşımı içerisinde bütün faaliyetlerine yön verir. Partimiz, egemen sınıfların ideolojik ve politik saldırılarına yanıt olarak halkımızı bilinçlendirmeyi ve dost güçler ve düşman güçlere aynı zamanda mesaj vermeyi hedefler. Partimiz düşmanın saldırılarına karşı yanıt olma anlayışında özellikle silahların eleştirel gücünü yoğun bir şekilde kullanma anlayışını benimser. Bu, savaş çizgisinden kaynaklıdır. Partimizin önderliğinde yürütülen Halk Savaşı çizgisi bunu emretmektedir. Partimiz bu savaş çizgisinin geliştirilmesinin, yetkinleşmesinin yolunun silahların siyasetin kumandası altında güçlü ve etkili bir araca dönüşmesinden geçtiğini bilerek hareket eder. Başkan Mao bize bunu öğretmiştir.

Son dönem Partimizin, Parti ve Devrim Şehitleri Haftası vesilesiyle gerçekleştirdiği eylemler tam da buna yanıt olması anlamıyla yaklaşımımızı yeniden teyit etmiştir. Partimizin gelişen sürece paralel savaş yükseltme zorunluluğuna dair yaptığı vurgulara uygun bir yönelim içinde olma zorunluluğu teori-pratik bütünlüğü açısından önemlidir. Buna yanıt olacak çalışmalarımızı derinleştirerek yön verme hedefi içinde hareket edilmiştir” denilen bildiriye göre militanlar 26 Ocak 2006’da Adana baraj yolunda Adana Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı Çocuk Şubesi’ne yönelik bir bombalama eylemi gerçekleştirmiştir.

Buranın neden hedef seçildiği noktasına ise bildiri şöyle açıklık getirmektedir; “Bu çocuk şubesi özellikle Adana’nın toplumsal

yapısının getirdiği bazı sorunlara yönelik yaptığı pratiklerle oldukça teşhir olmuş durumdadır. Sokak çocuklarına ve kimsesiz çocuklara yönelik keyfi işkencelerle İşkence Şubesi adını fazlasıyla hak etmiştir. Yine Adana’nın; Kürt ulusuna uygulanan baskılar sonucu oluşan zorunlu göç dalgasında göçün merkezi olması anlamıyla önem arz etmektedir. Kürt halkının maruz kaldığı yoğun sınıfsal ve ulusal baskıya paralel ‘erken büyümek’ zorunda kalan Kürt çocuklarının özellikle devrimci ve demokratik eylem ve etkinliklerde ellerindeki taşla sapanla molotofla faşist TC’ye kustuğu kin, faşizmin baskılarını yoğunlaştırmasına neden olmuştur. Kimi zaman bu yiğit Kürt çocuklarını şekerle kandıracağını düşünerek acizleşen TC bu temelde en önemli yöntem olarak genç ve taze bedenlere çeşitli işkenceleri reva görmektedir. Adana’da sokak ortasında acımasızca kurşunlanan Şiar Perinçek, ya da Kızıltepe’de ‘büyüyünce çok can yakar’ diyerek katledilen Uğur Kaymaz sadece en önde duran örneklerdir. Adana’da yiğit yürekleriyle ve körpe bedenleriyle işkenceye tabi tutulan Kürt çocukları için bu devletin bizzat somut uygulamalarıyla sokaklara düşen ve yine faşist TC’nin kolluk güçlerinin aynı şekilde işkencesine maruz kalan sokak çocukları için Adana Emniyet Müdürlüğü Çocuk –İşkence- Şubesi’ne TKP/ML TİKKO militanları tarafından bombalama eylemi gerçekleştirilmiştir.”

Bildiriye göre şiddetli patlama sonucu işkencecilerin araç ve binalarında maddi hasar meydana gelmiş, polis uzun süre yaşadığı panikten sonra şuursuz şekilde halktan insanlara yönelmiş gözaltına almıştır.

Bildiriye ayrıca 16 Şubat 2006’da da Erzincan Alperen Ocakları, Bağımsız Türkiye Partisi TKP/ML TİKKO militanları tarafından bombalandığı açıklanmıştır. “Devrimci demokratik güçlere yö-

nelik saldırıları da yanıtsız bırakmama yaklaşımını sürdürerek Erzincan’da yoğun bir örgütlenme çalışması içinde olan ve devletle işbirliği içinde devrimci-demokratik kişi ve kurumları baskı altında tutmaya çalışan, dönem dönem fiili saldırılara giren sivil faşist Alperen Ocakları ve Bağımsız Türkiye Partisi gibi kurumları hedefleyerek 16 Şubat 2006 tarihinde bombalı saldırı düzenlemiştir. Halkımıza uzanan faşist eller rahat etmeyecektir. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Dün Trabzon ve Rize’de bugün Erzincan’da partimiz bu türden saldırı düzenleyen odakların faaliyetlerine devam ettikleri sürece sonlarının ne olacağını göstermiştir. Ve bundan sonra da göstermeye devam edecektir” denildi.

Ay r
b i r

açıklama daha yapan TKP/ML militanları “Deri işçisinin Deri-İş Tuzla Şubesi önderliğinde onurlu ve kararlı direnişi emekçilere umut verirken karşı devrimcilerin de yoğun saldırılarına maruz kalmaktadır. Başta Deri-İş Tuzla Şube Başkanı ve yöneticileri olmak üzere direnişteki işçilere kaymakam, jandarma, JİTEM, patron ve patronun örgütlediği taşeronlar tarafından silahlı, sopalı saldırıların ardı arkası kesilmiyor. En son Şube Başkanı Hasan Sonkaya Sarıgazi’de JİTEM tarafından kaçırılmak istenmiş kendisinin direnmesi ve çevredeki halkın Jİ-

TEM’e tepkisi üzerine bir iş yerinin deposuna çekilerek feci şekilde dövülüp bırakılmıştır. Saldırıyı yapanlara yönelik hiçbir işlem yapılmazken saldırıya maruz kalan şube başkanı ifadesi alınmak üzere karakola götürülmüştür. Bizler TKP/ML militanları olarak Deri-İş Tuzla yöneticileri ve deri işçilerinin onurlu ve kararlı mücadelesini selamlamak ve saldırganları uyararak amacıyla ‘Tuzla Deri işçilerinin kararlı direnişini selamlıyoruz TKP/ML TİKKO’ imzalı, bomba süsü verilmiş pankartı 15 Şubat 2006 tarihinde gece saat 04:30’da Kaynarca Kavakpınar Mahallesi merkezi ana caddesinde karşı devrimci birine ait ayakkabıcı dükkanının kepenklerine astık. Ertesi gün saat 09:00’a kadar asılı kalan pankart, kitle tarafından ilgi ve heyecanla karşılanmıştır. Düşman bütün binayı boşaltıp geniş yoğun güvenlik önlemleri altında pankartımızı imha ederek indirmiştir. Bizler TKP/ML militanları olarak buradan bir kez daha yüksek sesle diyoruz ki, emekçilere yönelik saldırıların hiçbirini bundan önce olduğu gibi bundan sonrada cevapsız kalmayacaktır” denilen bildiri şöyle devam ediyor;

“TKP/ML, 1978’de yaptığı 1. Konferansta Ocak ayının son haftasını Parti ve Devrim Şehitleri Haftası olarak ilan etmişti. Bizler TKP/ML militanları olarak bu bilinçle hareket ederek Sarıgazi Demokrasi Caddesi’nde ‘Devrim ve Komünizm şehitlerinin kararlılığıyla halk savaşını yükseltmek TKP/ML TİKKO’ imzalı bomba süsü verilmiş pankart asılmıştır. Gece 04:00’te asılan pankartımız aldığımız bilgilere göre ertesi gün saat 09:00 civarlarında düşman tarafından indirilmiştir.

Bizler TKP/ML militanları olarak Parti ve Devrim Şehitleri ile ilgili ‘Tarih şahittir, nicemiz şehittir ki zafer mutlaktır!’ başlıklı TKP/ML MK-SB imzalı bildiriye Gülsuyu Mahallesi’nde emekçi ailelere yönelik dağıtım yaptık. Bildirimiz emekçi halk tarafından ilgiyle karşılanmıştır.”

Ülkenin her yanında kontr-gerilla icraatta!

Son süreçte faşizmin Şemdinli’de açığa çıkan yüzü gösterdi ki, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’nda başta JİTEM olmak üzere devlet, MİT, Özel Tim vb. kolluk güçleri aracılığıyla kendisine zararlı gördüğü her çevreye ve kişiye yönelik saldırılarında sınır tanımıyor. Şemdinli’de yaşanan gelişmelerin ardından yaşanan “derin devlet”, “çete” vb. tartışmalar bir yana yaşananların hepsinin devletin kurum ve faşist güçlerince yapıldığı çok net görüldü.

Şemdinli’de atılan bombalarla açığa çıkan JİTEM, kontrgerilla gerçekliği kendisini İstanbul’da ve Uşak’ta da gösterdi. Hatırlanacağı gibi birkaç hafta önce “kimliği belirsiz” (kontra güçler) kişilerce Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi Başkanı Hasan Sonkaya iki kez kaçırılmak istenmişti. Şemdinli’de yaşanan gelişmelerde

olduğu gibi Deri-İş’e yönelik saldırının failleriyle ilgili de bir şey yapılmadı. Ancak bunun aksine JİTEM, kontrgerilla gibi isimlerle son süreçte yaşanan faili meçhul cinayetlerle tekrar karşılaşılıyor.

Uşak’ta bulunan bir cesedin yarattığı soru işaretleri hiç yabancı olmadığımız ve bu tür cinayetlerle, katliamlarla sürekli karşımıza çıkan bir adresi yine gösterdi: JİTEM.

Uşak’ta bulunan cesedin başı, kolları ve bacakları kesikken, ortaya atılan iddialar JİTEM’in bu cinayete ilgisi olduğunu gösteriyor.

9 Şubat günü İHD İzmir Şubesi’nde Şube Başkanı Mustafa Rollas ile birlikte bir basın toplantısı düzenleyen Ömer Kısak cesedin arkadaşı ve birlikte çalıştığı 44 yaşındaki Abdülaziz Yılmaz’a ait olduğunu söyledi. Kısak, hayvan ticareti

yaptıklarını belirterek 26 Ocak 2006 tarihinde kendilerini arayarak çağıran Hikmet Ören’in çiftliğine gittiklerini, burada otururken eve gelen sivil kişilerin kendilerini jandarma olarak tanıtıp, kimliklerini ve arama kağıtlarını gösterdiklerini belirtti. Bu esnada Ören’in “Hasmın var” deyip jandarmayla 10 milyara anlaştıklarını da belirten Kısak “Bizim kim olduğumuzu sordular ve kimliklerimize bakıp GBT araştırması yaptılar. Daha sonra ellerimizi plastik kelepçeyle kelepçelediler. Komutanların isteğiyle Hikmet beni banyoya götürüp ayaklarımı bağladı. Üzerimdeki 3 milyarı da aldı ve parayı komutana vereceğini söyledi. Sabaha karşı beni Abdülaziz ile bir araya getirdiler. Saat 13.00’de bırakılacağımız söylendi. Ancak bu saatte bodruma indirildik. Üşüdüğümüzü söyleyince tekrar balkona çıkardılar

ve 18.00’de bırakılacağımızı söylediler. Abdülaziz ipten kurtularak balkondan atlayıp kaçtı. Arkasından Civan adlı bir kişi iki el ateş etti. Bu esnada iplerimi çözerek bir çiftliğe kaçtım. Oradaki kadın jandarmayı arayıp haber verdi. İplerimi çözerek beni olay yerine götürdüler ama ne arabamız ne de kimse olay yerinde yoktu” dedi. Olayın ardından karakola götürülüp rapor alınarak serbest bırakıldığını söyleyen Kısak “can güvenliği endişesi yaşıyorum” dedi.

Konuya ilişkin açıklama yapan Rollas ise, “Kısak’ın ifadesi üzerine olayın üstüne gittik. Şu an tutuklu olan Ören’in ifadesine göre bu kişiler (Kısak ve Yılmaz) jandarmanın isteğiyle Uşak’a çağırılmışlar. Susurluk ve Şemdinli gibi toplumsal olaylar söz konusu olmasa da jandarmayla ilgili ciddi şüpheler vardır” dedi. (İzmir)

Ulular halkı Erzincan-Sivas yolunu trafiğe kapattı

19 Şubat 2006 Pazar günü Erzincan Merkez Ulular beldesinde bir trafik kazası meydana geldi. Saat 9:30 civarında gerçekleşen kazada Gürkan Külekçi adlı bir kişi olay yerinde yaşamını yitirdi.

Cenazenin Savcı'nın keşif yapması için üç saat boyunca olay yerinde sular içinde ve yol kenarında bekletilmesi ve jandarmanın umursamaz tavrı halkın tepkisine neden oldu. Tepkisini önce jandarmaya gösteren halk, jandarmanın "elimizden bir şey gelmez, savcıyı bekleyeceğiz" şeklindeki tavrı karşısında toplu bir şekilde beldenin yakınından geçen Erzincan-Sivas karayolunu trafiğe kapattı. Savcı'nın gelmesine rağmen eylemlerine devam eden halk savcıya da tepki göstererek duyarsızlığını yüzüne vurdular. Ancak savcı da halkı suçlayıp-azarlayarak tepkileri görmezden geldi.

Daha sonra olay yerine gelen savcı burada da bekleyen halk tarafından alkış ve sözlerle protesto edildi. Keşfi yapılan cenaze, olaydan 3 saat sonra orada bulunan bir kamyonetin arkasına konularak morga kaldırıldı. Jandarmanın olay yerinde savcıyı protesto eden bir-iki kişiyi gözaltına almak istemesi, ancak bunu başaramayınca "sonra sizinle görüşürüz" yönlü tehditleri de oldukça tepki topladı. Jandarmanın gitmesinin ardından gözaltına alınmak istenen gençlerin isimlerini jandarmaya veren bir muhtar da tartaklanarak halkın tepkisinden nasibini almıştır.

Bu olay bir kez daha devletin ve adli-kolluk güçlerinin halkın ne kadar yanında olduğunu, kimlerin çıkarlarını koruyup-hizmet ettiğini gözler önüne sermesi açısından halkta soru işaretleri bırakmıştır. Birkaç hafta önce gazete dağıtımını yapan okurlarımızı gözaltına almak için 5-10 dakika içinde onlarca jandarmayı döken, savcıyı defalarca arayarak gözaltına almak için izin isteyenler, ertesi gün basın açıklaması ve anma için toplanan okurlarımızı linç ettirmek isteyenler, beldede tam bir abluka uygulayarak terör estirenler; bugün ise bir cenazeyi saatlerce sular içinde tutmaktan, Savcı'yı olay yerine çağırılmadan aciz kalabiliyorlar. Yine halkın haklı olarak gösterdiği tepkiye tehditlerle karşılık verebilmekteler. Bu tarz yorumlar olay yerinde halk tarafından yüksek sesle muhataplarına da söylenmiştir. **Halkımız er ya da geç gerçekleri kavrayarak dostunu düşmanını bilince çıkaracaktır. (Erzincan)**

Katiller dışarda! Kelepçeler boş kalmadı!

Devletin daha önceki "kirli çamaşırlarının ortaya saçılması" olaylarında olduğu gibi Şemdinli'de halka ateş açanlardan hesap sormayacağı tahmin edilen bir durumdur. Ancak "piyonlarını" bile cezalandırmama hatta ödül verme tavrına girmesi, hesap soracakların yeterince hissettiremediği basınçtan kaynaklanmaktadır.

Aylardır gündemdeki yerini yaşanan yeni gelişmelerle birlikte koruyan Şemdinli'deki gelişmeler devletin gerçek yüzünü ortaya çıkarıyor. **Umut Kitabevi**'nin bombalanmasının ardından halk, bombacıları suçüstü yakalamış ve TC yargısına teslim etmişti. Ancak suçluları teslim alan devlet tıpkı Susurluk davasında olduğu gibi "iyi çocuklarını" aklamının temize çıkarmasının çabası içerisine girdi.

Olay sırasında bizzat savcının ve bir milletvekilinin gözü önünde halkın üzerine ateş açarak bir kişiyi öldüren astsubay Tanju Çavuş ilk duruşmada serbest bırakıldı. Ve yine aynı dönemde bombalamayı gerçekleştiren astsubaylar (devletin kontr-gerillaları) tüm delil ve belgelerin açıkta olmasına karşın serbest bırakıldı.

Şemdinli olayları sonrası yaşananlar, bizlere Susurluk sonrası yaşananları hatırlatmaktadır. Yaşanan gelişmeler bunu açık bir şekilde ortaya koyuyor. Geçtiğimiz günlerde basının sorularını

yanıtlayan AKP Niğde Milletvekili ve Meclis İnsan Hakları İnceleme Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış, Susurluk olayının "çok kapsamlı" olduğunu bu nedenle bir sonuç alınamaya çağını itiraf etti. Olayın kapsamının ne olduğuna ilişkin açıklayıcı cevaplar vermeyen Elkatmış, olayla ilgili tehditler aldıklarını da sözlerine ekledi. Her ne kadar Mehmet Elkatmış olayın kapsamını açıklamasa da biz bunun arkasında kimlerin olduğunu çok iyi bilmekteyiz. Devletin yıllardır özellikle Türkiye Kürdistanı'nda oynadığı oyun, binlerce faili belli cinayet, köy yakmalar, katliamlar, işkenceler vb. saldırıları ya münferit olaylar gibi göstererek, ya da saklayarak içinden sıyrılmaya çalışması, Şemdinli'de bombalamanın faillerinin suçüstü yakalanmasıyla bir "kazaya" uğramıştır. Bu kaza sonucu halk tarafından yakalanan katilleri hemen himayesine almış ve ilk duruşmada da serbest bırakmıştır. Bundan sonra yapacağı da çok açıktır. Bombacılar terfi ettirilecek, cepleri doldurulacak, olayın mağdurları ise birer birer tutuklanacaktır. Tıpkı Susurluk olayı sonrası katil Sedat Bucak ve Mehmet Ağar gibi. Tıpkı diğer binlerce katil gibi.

Suçular ödüllendiriliyor...

Şemdinli'de yaşanan olayların ardından devlet kurumlarının yaptıkları açıklamaları sanırız tekrar hatırlatmamıza gerek yok, ancak gelinen aşamada sonucun aslında başından itibaren belirgin olduğunu göstermek açısından Şemdinli halkı olduğunu, başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın "Şemdinli halkının tanık olarak dinlenmesine gerek yok, onların hepsi zaten PKK yan-dışları" sözleri faşizmin halka bakış açısını ortaya koymaktadır. Şemdinli'de mekanları bombalanan, üzerine kurşun sıkılan halk suçlu; halka kurşun sıkılan, evlerini işyerlerini bombalayan-

lar suçsuz olarak gösterilmekte, bu şekilde muamele görmektedir. Faşizmin yargı anlayışı bir kez daha bizi şaşırtmadı. Milliyet gazetesinin 7 Şubat tarihli haberine göre, bombacı astsubayların sicil dosyalarına, olayın yaşandığı 9 Şubat'tan tam 13 gün sonra birer başarı belgesi, yani takdirname eklenmiş! Haberde, iki astsubayın daha önce de pek çok başarı belgesi aldıkları, **Hakkâri İl Jandarma Komutanı Albay Erhan Kubat**'ın imzasını taşıyan son takdimnamelerin ise sicil dosyalarına 22 Kasım tarihinde işlendiği belirtiliyor. Tüm bu yaşananlar suçluların asıl kimler olduğunun da bir itirafıdır. Bir zamanlar dönemin başbakanı Tansu Çiller'in söylediği "Vatan için kurşun atan da, kurşun yiyen de şerefli-dir" sözünü hatırladık ister istemez. Faşist TC devletinde hükümetler değişse de, kişiler değişse de anlayış değişmemektedir. "Şerefli" olmanın kistası adam öldürmek, halka işkence yapmak, sistemin bekçi köpeği olmaktır. Başka türlü bu sistemin anlayışına göre şerefli olmak mümkün olamaz. Ya çalıp çırpıp halkı dolandıracaksın, ya kabadayı olacaksın tıpkı şimdiki başbakan Erdoğan gibi halka küfredecek, tehdit edeceksin ya da katil olup Meclis'e gireceksin tıpkı şu anda Meclis'te bulunanları büyük bir çoğunluğu gibi.

Katillere takdirname veren faşizm aynı zamanda Şemdinli'de yaşananların da hesabını sormaya çalışıyor. Geçtiğimiz günlerde Şemdinli'de yapılan bir operasyonda, 9 Kasım'da yaşanan olaylara katıldıkları, jandarma komutanlığına ait araç ve kamu binalarına zarar verdikleri gerekçesiyle 11 kişi gözaltına alındı, bunlardan altısı ise tutuklandı. Tutuklananlar TCK'nın 302. maddesinde yer alan "devletin birliği ni ve ülkenin bütünlüğünü bozmak" suçlarından müebbetle yargılanırken Şemdinli'de hala gözaltılar yaşanmaktadır. Bu durum da bizlere serbest bırakılan katillerin kelepçelerinin her zamanki gibi boş kalmadığını halkımızın kollarına takıldığını göstermektedir.

Yaşanan tutuklamalarda Şemdinli nezdinde tüm halk gözdağı vermek isteyen faşizme cevabı yine binlerce Şemdinli halkı tek yürek, tek vücut sokaklara çıkarak "Katiller hesap verecek" sloganlarıyla verdiler. Şemdinli olayı da bundan önce yaşanan ve devletin direkt teşhir olduğu, faili olduğu diğer olaylar gibi karartılmaya çalışılıyor. Bu senaryo her dönem tekrarlanan bir senaryodur. Ancak bugün özellikle Şemdinli halkı bu yaşananları unutturmak isteyenlere karşı durmakta, kararlılığı ve direngenliğiyle örnek olmaktadır. **Bugün bizlerin üzerine düşen en büyük görevlerden biri hesap sorma bilincini kuşanarak Şemdinli'deki Kürt halkının ayak seslerini güçlendirmektir.**

ABD'nin yeni işgal planı: İran

Başını ABD'nin çektiği emperyalistlerin yeni işgal planı bugün İran olarak görünmektedir. Bunun için ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) önündeki engellerden biri olması yeterlidir. ABD emperyalizminin, işbirlikçilerini ve uşaklarını da kullanarak İran'ı hedef tahtasına oturtmasına sessiz kalmayan devrimciler meşaleli yürüyüş yaparak bu planları protesto etti.

11 Şubat günü akşamı Fomara Meydanı'nda toplanan Partizan, ESP, DHP, BDSP, HÖC tarafından örgütlenen ve SDP'nin de destek verdiği eylemde "Dün Irak, bugün İran, Kahrolsun ABD emperyalizmi" yazılı pankart açılarak buradan Santral Metro Garajı'na kadar meşale-

li yürüyüş yapıldı.

Basın metnini katılımcı kurumlar adına okuyan Burcu Gümüş, ABD emperyalizminin işgal ve katliam saldırılarına vurgu yaparak "Bizler bu emperyalist saldırganlığa karşı işçi sınıfı ve emekçi halklarımızı İran ve Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltmeye, egemenlerin ülkeyi komşu halklara karşı bir saldırı üssü haline getirme girişimlerini engellemek için anti-emperyalist mücadeleyi büyütme çağırıyoruz" dedi.

Kitle açıklamanın ardından "İran halkı yalnız değildir", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Katil ABD işbirlikçi AKP" sloganlarıyla ABD bayrağı yakarak emperyalist işgalleri protesto etti. (Bursa)

TMY karşıtı eylemler sürüyor!

Fatih AKP ilçe binası önünde, 12 Şubat günü bir araya gelen **TMY Karşıtı Birlik** bileşenleri yaptıkları eylemle yasanın devletin halk düşmanı yüzünü ortaya serdiğini bir kez daha yineledi. Terörle Mücadele Yasası Karşıtı Birlik protesto eylemlerinin devamı olan basın açıklamasında "**TMY Tasarısı geri çekilsin, Tüm anti-demokratik yasalar iptal edilsin**" yazılı pankart açıldı. Birlik bileşenleri adına **Ali Ekşi**, yaptığı açıklamada TMY Tasarısı'nın tüm demokratik hakları bir çırpıda ortadan kaldırdığını, polislin ve ordunun anti-demokratik uygulamalarını yasallaştıran tasarısı olduğunu vurgulayarak "Tasarı 'terör' tanımını yaparken toplumun bilincini bulandırmaktadır" dedi. (İstanbul)

"Sessiz" işkence tecrit sürüyor!

Partizan, DTP ve ESP, Demokratik Toplum Partisi Gebze İlçe binasında 18 Şubat Cumartesi günü saat 17.30'da "**19 Aralık'tan günümüze tecrit, F tipleri ve Cezaevleri gerçeği**" konulu bir panel düzenlediler. Panel, ülkemizde ve dünyada şehit düşen tüm devrimciler anısına saygı duruşu ile başladı. Açılış konuşmasını yapan **Dilber Bilgiç**'in, sınıflı toplumların ortaya çıkmasıyla birlikte oluşan hapishaneler gerçeğinin günümüzde de devam eden sorunlarımız arasında yer aldığını belirtmesinin ardından, 19 Aralık sürecinde yapılan eylemlerin, burjuva basına yansıyan 19 Aralık operasyonu görüntülerinin ve **TUYAB**'lı ailelerin konuşmalarının yer aldığı bir CD gösterimi yapıldı.

"**Zindanlar yıkılsın tutuklulara özgürlük**" pankartının asıldığı panele katılımcı olarak, **İHD** adına **Doğan Genç**, Barış Grubu adına

Yüksel Genç ve **TUYAB** adına da **Tekin Yıldız** katıldı. Panelde ilk olarak söz alan **Doğan Genç**, "**Tecrit bu ülkenin onlarca yıldır gündeminde olan bir sorundur**" diyerek konuşmasına başladı. Genç, 19 Aralık operasyonunun öncesindeki devletin provokatif tutumlar sergileyerek yapacağı eylemin altını doldurmaya, toplumu psikolojik olarak yapacakları katliama alıştırmaya çalıştıklarını belirterek ne gibi bir süreç sonunda 19 Aralık katliamının gerçekleştiğini anlattı. Genç, ayrıca "Bugün İmralı gerçeğinde olduğu gibi gene bizim içine düşüğümüz dar çerçevede tecridi sadece F tipinde gibi algılamamızı istiyor" dedi. Ardından söz alan **Tekin Yıldız**, "**19 Aralık'ı bizim şahsımızda tüm dünya halkları yaşamıştır**" şeklinde konuşmasına başladı. Yıldız, "**Toplumun düşünsel olarak en diri kesimine saldıran devlet, geleceğimizi ka-**

rartmak istedi" dedi. Barış Grubu adına konuşan Yüksel Genç, tecridin çeşitli boyutlarda nasıl görüldüğüne ve toplumda ve kişilerde yaratılmak istenen tahribatlara değindi ve "**Tecrit özgürlüğün evrimine vurulan bir darbendir, özgürlüklere karşı uygulanan bir silahtır**" dedi. Abdullah Öcalan şahsında Kürt halkına uygulanan tecrit içinde tecrit uygulamasını, halkı kıskırtmak için halkın değerlerine saldırılması olarak değerlendiren Yüksel Genç, "**Karşı çıkmıyorsak kabulleniyoruz demektir. Bizim tabanımız bugün siyasi olarak ileri bir düzeyde olmadığı için, tecridi engelleyecek boyutta bir tepki gösterememiştir**" dedi. Tecrit konusunda fikirlerin belirtildiği bu bölümde çeşitli tartışmaların ardından sahneyi **Grup Kardelen Ezgisi** aldı. Kardelen Ezgisi'nin müzik dinletisiyle panel saat 20:30'da sona erdi. (Kartal)

TMY Karşıtı Birlik Bakırköy'deydi!

18 Şubat 2006 tarihinde **Bakırköy Özgürlük Meydanı**'nda TMY (Terörle Mücadele Yasası) Karşıtı Birlik saat 12:30'da bir basın açıklaması yaptı. Açıklamayı TMY Karşıtı Birlik adına **Erdinç Özbay** okudu.

Açıklamada "devletin emekçilere yönelik artan saldırı ve baskısı her gün daha da artarak devam etmektedir. Bu saldırıların tümü farklı biçimlerde ve isimlerde sürdürülse de esas olarak emekçilerin haklı, meşru ve onurlu mücadelesini teslim alma ve yok etme hedefiyle gerçekleştirilmektedir. Sistem, mevcut tıkanmışlığını emekçi halka yönelik saldırılarını dizginsiz bir biçimde sürdürerek aşma ve mevcut otoritesini bu baskılarla koruma hedefindedir" dedi. Açıklamanın devamında Özbay "Uzun süredir gündemde olan Terörle Mücadele Yasa Tasarısı da devletin emekçilere yönelik planladığı kapsamlı saldırılardan sadece biridir. Devletin önümüzdeki dönem açısından planladığı bu saldırı, emekçi halkın geleceğinin belirlenmesi açısından oldukça önemlidir" dedi. (İstanbul)

Amaç tutmak değil, işkence!

Katliamlarla işleve giren F tipi hapishanelerin amacı, her geçen gün su yüzüne çıkan icraatlarıyla kendini ortaya koymaya devam ediyor. "**Topluma kazandırma!**" amaçlı olduğu ileri sürülen F tipi hapishanelerde "**topluma tecrit**" devam ederken gerçekleştirilen hak ihlalleri de sürüyor.

Özelde **Sincan, Tekirdağ** ve **Adana Kürkçüleri F Tipi Hapishanesi** olmak üzere siyasi ve adli tutsaklara uygulanan hak gasplarını kamuoyuna duyurmak için **TUYAB** tarafından basın açıklaması yapıldı.

17 Şubat Cuma günü **Galatasaray Postanesi** önünde bir araya gelen **TUYAB**'lılar burada "**Tecrit Kaldırılmsın, Hücreler Kapatılsın**" yazılı pankart açtı. Saat 12.00'de "**Devrimci tutsaklar yalnız değildir**" sloganlarıyla başlayan eylemde kitle adına konuşma yapan **Meltem Kuruhan**; altı yıldır uygulanan tecritte

2005 yılında yürürlüğe giren **CİK (Ceza İnfaz Kanunu)** ile hak ihlallerinin yasallaştığını belirterek tutsakların kimliklerini ve kişiliklerini yok etme amaçlı saldırıların ise sadece biçim değiştirdiğini söyledi.

Kuruhan yapılan keyfi uygulamaları şöyle saydı;

* Edirne F Tipi Hapishanesi'nde hiçbir toplatma kararı olmadığı halde gönderilen veya ziyaretçiler aracılığı ile tutsaklara verilen gazete, dergi, kitap vb. yayınlara keyfi olarak el konulmaktadır.

* Adana Kürkçüleri Hapishanesi'nde tutsaklara ayakkabı araması dayatılmakta; amacı tutsakların onurlarını ve bilincini kırmak olan bu saldırıya tavrı alan tutsakların sağlık, görüş, haberleşme, savunma (davalarına gitme) hakları gasp edilmektedir.

* Sincan F Tipi Hapishanesi'nde tutsakların hücrelerinde kaloriferler uzun zamandır yakılmamakta; sıcak su ise keyfi olarak verildiğinden tutsakların sağlıkları bozulmaktadır.

* Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde ayakkabı aramasını reddeden tutsaklar İstanbul Taksim Verem Savaş Derneği'nden gelen doktorlarla görüştürülmedi.

Kuruhan ayrıca **Barış Akkuş** ve **Er-**

dinç Yücel'in görüş haklarının ziyaretçilerinin ek uygulamalara tabi tutularak gasp edildiğini belirtti. Tüm bu uygulamaların yanında "**tecrit**"in sadece siyasi tutsaklar için değil tüm tutsaklar için olduğunu gösteren bir olayın da **Reşat Caymazer** adlı adli tutsağın başına geldiğini anlatan Kuruhan; Caymazer'in yemeklerin kötü çıkması vb. bir dizi uygulama için arkadaşlarına not atarak idareye başvurduğunu ancak not idare tarafından ele geçirilince "**Mahkumları örgütlemek ve idareye karşı isyana teşvik etmekten**" di-

siplin soruşturması açılarak 10 günlük hücre cezası verildiğini söyledi ve sözü Gülmez anaya bıraktı.

Oğlu **Ali Gülmez**'in de tutsak olduğunu belirten **Gülmez ana**; Ankara'nın -19 derece soğuşuna rağmen 4 günü aşkın bir süredir **Sincan F Tipi Hapishanesi**'nde kaloriferlerin yakılmadığını belirtti. Sıcak suyun ise verilmediğine ve havalandırma saatlerinde de hücre kapılarının kapatılarak tutsakların havalandırma saatlerinde havalandırmada bırakıldığına dikkat çekti. (İstanbul)

TAYAD'lı ailelere Taksim'de saldırı

TAYAD'lı Ailelerin, "**Tecrite son**" demek için 18 Şubat günü saat 15:00'te İstanbul **Taksim Tünel**'de yapmak istediği basın açıklamasına polis gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırdı.

TAYAD'lı Aileler, "**Tecrite son**" demek için 18 Şubat günü saat 15:00'te İstanbul Taksim Tünel'de hapishanelerde süren tecrite karşı basın açıklaması yapmak istedi. TAYAD'lı Ailelerin daha yeni başladığı basın açıklamasına herhangi bir uyarıda bulunmayan **Çevik Kuvvet** ekipleri gaz bombaları atarak, plastik mermiler sıkarak, coplarla saldırdı. Saldırı sonucu pek çok kişinin yaralandığı ve bir kişinin gözaltına alındığı bildirildi.

TAYAD üyeleri ise kendini savunma haklarını kullanarak güvenlik güçlerine taşlarla karşılık verdi. TAYAD'lılar ile güvenlik güçleri arasında **Tepebaşı'na kadar çatışma yaşandı**. Ardından yapılan saldırıyı protesto eden TAYAD'lılar saat 17:00'de saldırıya uğradıkları **Galatasaray Lisesi** önünde bir basın açıklaması yaparak saldırıya tepkilerine dile getirdiler. (H. Merkezi)

Mektuplar, sessizlikte boğulmak istenenleri dile getiriyor...-2-

Geçen sayımızda yayınladığımız **F Tipi Hapishanelerden** gelen tutsak mektuplarının devamını yayınlıyoruz bu sayı... Daha önce belirttiğimiz gibi F Tipleri açıldığından beri binlerce mektup yazıldı/yazılıyor, mektuplar sessizliğe gömülme istenenlerin, tecritle susturulmaya çalışılanların sesi oluyor çünkü... Kuşkusuz, F Tiplerinde sözünüzü dışarı taşımak oldukça zorlu ve sabır isteyen bir uğraş. **“Disiplin suçları”** nedeniyle alınan **“ceza”**ları düşündüğünüzde, aylarca sürececek bir iletişim engellenmesine tanık oluyorsunuz. İçerideki herşey gibi bu “ceza”lar da kişiliği ezmenin bir aracı, yola getirmenin, ıslah etmenin... **Ancak bu amaçla yapılırsa da karşılarında bilinçle örülmüş bir duvar var: İrade!**

Sincan 1 No’lu F Tipi’nden yazan **Onun Yücel** isimli tutsak, mesane kanseri olan **Erol Zavar**’ın durumu hakkında da bilgi vererek hastalığın mücadeleye engel olamadığını iletiyor dışardakilere. Örülen bir irade duvarının daha yapıtaşlarını döşüyor siyasi tutsaklar...

YÖK protestosundan alınanlara defalarca fiziksel şiddet uygulandığını belirten Yücel, en son bayram açık görüşünden dönerken **Ender Aldanmaz** isimli tutsağın feci şekilde hırpalandığını ve üç gün **“doktor yok”** diye revire çıkarılmadığını, en son çıkarıldığında ise doktorun yeni oluşan yaralanmaları **“doğum yaralanması”** olarak tanımladığını belirtiyor! Yapılan haksız uygulamalara karşı suç duyurusunda bulduklarını belirten Yücel, daha önce hiç sonuç alamadıkları halde yine de bunu yapmaktan vazgeçmeye-

ceklerini belirtiyor. Kapı dövüp slogan atıkları için aldıkları mektup yasağının yanısıra otomatikman 6 ay açık görüş yasağı aldıklarını belirten Yücel, hangi **“ceza”** alınır alınmaz, 6 aylık görüş yasağının üstüne eklendiğini vurguluyor. **“Terör mahkumu”** olduğunu kabul etmeyip kimlik almamak ise 3 aylık görüş yasağı olarak geri dönüyor size diyerek ortaya seriyor gerçekliği.

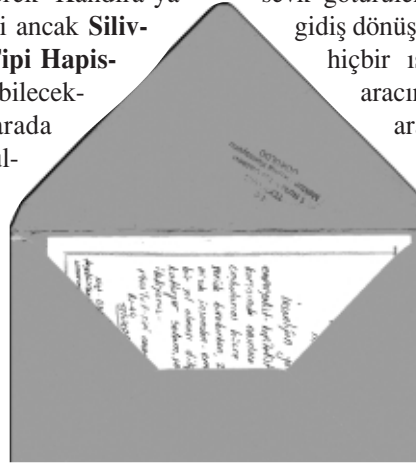
Edirne F tipi Hapishanesi’nden yazan **Zeki Şahin** ise, tek kaldığı hücrede hastalanınca hissettiklerini aktarırken **“sıcak bir gülümsemenin olmayışının”** tekli hücrede kalmanın ruh haline değinmiş. Hapishaneye ulaşım sorununa değinen Şahin, **“Ziyaret açısından ailelerin buraya gelip-gitmeleri hem maddi açıdan hem de manevi açıdan çok sarsıcı oluyor. Hapishane şehir merkezine biraz uzak olduğu için İstanbul’dan Edirne’ye gelirken verdikleri otobüs parasından daha fazlasını, Edirne merkezden buraya taksi parası olarak veriyorlar”** diyerek Kandıra’ya sevk dilekçesi verildiğini ancak **Silivri’de açılacak olan D Tipi Hapishanelerin** açılışını yapabileceklerini belirtiyor! Bu arada mektuptan içeride ütü kullanılmasının yasak olduğunu da öğreniyoruz!

Kendisini ziyarete gelen **İHD** ve **TUYAB** üyesi **Sevim Kalman**’ın **“örgütsel propaganda yaptığı”** gerekçesiyle bir yıl görüşten men cezası verildiğini belirten

Şahin, yapılan konuşmalardan duyulan rahatsızlığın böyle ifade edildiğini belirtiyor. Aynı şekilde **İHD Genel Merkezi’ne** yazdığı mektupların da aynı gerekçeyle imha edildiğini vurguluyor.

F Tipinde yaşanan tecritin en çarpıcı örneklerinden birini de aktarıyor Şahin: **“Kısmi arama adı altında yapılan aramada üç yıldır binbir güçlüklerle biriktirdiğim ve şimdiye kadar karışmadıkları toprağımı alıp götürdüler. Tabi işin rengini birkaç gün sonra Erzurum’dan arkadaştan gelen mektubu okuyunca çözdüm. Ben Erzurum’daki arkadaştan çiçek tohumu istemiştim, o da tutup mektupla göndermiş. Tabi idare hem onun gönderdiği tohuma, hem de benim hücredeki toprağa el koydu!”**

Geçen sayımızda maruz kaldığı sürgün sevk saldırısına yer verdiğimiz **Fadime Özkan**, mahkemeye gitme esnasında yaşadıklarını aktarıyor mektubunda. **5 Ocak’ta** Erzurum’dan Ağrı’ya sürgün sevk götürülen Özkan, mahkemeye gidış dönüş 8 saatlik süre boyunca hiçbir ısıtması olmayan ring aracında adeta donduğunu, aramada ayakkabılarını çıkartmadığı için kelepçelerinin sıkıldığını belirtiyor. Kaldıkları **Ağrı Hapishanesinin** zorlu şartlarından da bahseden Özkan, tüm bunların yine de morallerini bozmadığını söylüyor.

Sincan 2 No’lu F Tipi Hapishanesi’nde tutsak bulunan **Kenan Özyürek** ise, daha önce sayfalarımızda yer verdiğimiz kendisine uygulanan fiziki saldırıyı mektup cezası yeni bittiği için yeniden anlatmış. Özyürek: **“21 Aralık 2005** günü 10-15 tane gardiyanın havalandırmada saldırısına uğradım. Yaşadığım tecriti protesto için yaptığım eylemler gerekçe gösterilerek yere yatırılıp kollarım, bileklerim büküldü, ağzım ve boğazım sıkıldı, yumruk darbeleri aldım, çeşitli tehditlerle karşılaştım. Ertesi gün aynı saldırı tekrarlandı. Üç gün boyunca altı kez aynı saldırıya maruz kaldım. Bunların sonucunda iki aydır yan yana hücrede kaldığım arkadaşımın hücresi değiştirilerek tekrar yalnız bırakıldım” diyerek yapılan saldırının sistematik olduğunu dile getiriyor.

İki yıla yakın zamandır tek kaldığını belirten Özyürek, başka bir F Tipine sevk olmak için verdiği dilekçelerine çeşitli bahanelerle ret cevabı verildiğini belirtiyor. F Tiplerindeki uygulamalarda kullardan daha çok keyfiyetin hakim olduğunu vurgulayan Özyürek, Tekirdağ F Tipinde yasak olmayan bir yazının kendine gönderildiğinde **“yasak”** denilerek vermediğini vurguluyor.

Mektuplar, kanat açmış turnalar gibi gidip geliyor içerisi ve dışarı arasında... Mektuplar, yaşananların geleceğe aktarıldığı belge oluyor, tarih yazıyor artık... Birgün özgürlük sofrasına hep beraber oturduğunda unutmamak için... Şimdi harekete geçmek gerektiğini göstermek, geleceğe bırakmamak için hesap sormayı...

Fatma Koyupınar hiicresinden zorla kaçırıldı

19 Aralık 2000 katliamıyla 28 devrimci tutsağın kanı üzerinden hayata geçirilen, devrimci ve komünist tutsaklar nezdinde tüm halkı tecrit etmek, sindirmek amacıyla inşa edilen F Tipi

hapishaneler bugüne kadar süren ve artarak devam eden sayısız insanlık dışı, hukuk dışı uygulamalara sahne oluyor. Bunun bir örneği de 24 Haziran günü **DHKP-C** davasından kadın tutsakların kaldığı hücreye arama adı altında giren jandarmanın **Fatma Koyupınar**’ı hücrelerinden zorla kaçırmaları oldu. Ölüm Orucu direnişçisi olan Fatma Koyupınar’ın zorla müdahaleyle sakat bırakılması söz konusu.

Koyupınar’ın bu durumuyla ilgili Halkın Hukuk Bürosu 27 Haziran tarihli bir açıklama yaptı. Yapılan açıklamada **“24.06.2005 tarihinde kaçırılan müvekkilimiz zorla müdahale işkencesi tehdidi altında sakat bırakılmaya çalışılıyor. Zorla müdahale, zorla beslenme gayri hukukidir, gayri hukuki olduğu kadar gayri insanidir de. Tecrit işkencesi bir başka işkence olan zorla beslenmeyle pekiştirilmektedir. İşkence bir insanlık suçudur. Tecrit işkencesini zorla müdahalelerle büyüten iktidarlar bugüne kadar yaşamını yitirmiş olan 119 insanın ölümünden, 600’den fazla insanın sakat kalmasından sorumludurlar.**

Müvekkilimiz Fatma Koyupınar’ın başına gelebilecek herhangi bir sakatlıktan da, ölümünden de bu suçu işlemekte ayak direyenler sorumlu olacaktır. Tutuklu ve hükümlülerin, ailelerinin, hukukçuların, tıp çevrelerinin seslerine kulak verilmeli. **F Tipi hapishanelerde yaşama geçirilmeye çalışılan insanlık dışı tecrit ve izolasyona bir son verilmelidir”** denildi. (İstanbul)

“İnsan hücreye sığar mı?”

18 Şubat Cumartesi günü saat 13.00’de **Konak Postanesi** önünde bir araya gelen **İzmir Cezaevi İnsiyatifi** bir basın açıklaması yaptı.

“Hücre ölümdür istemiyoruz”, “Devrimci tutsaklar yalnız değildir” vb. sloganlarla bir araya gelen kitle adına basın açıklamasını **Özgül Mollaibrahimoğlu** okudu. Basın açıklamasında; **“19 Aralık 2000 tarihinde kanlı operasyonla açılan F tipi hapishanelerde uygulanan tecrit ve izolasyon politikası 6. yılına girdi. Bu süreçte 121 can yitimine ve 500’den fazla insanımızın sakat kalmasına tanık olduk. Ancak buna rağmen hapishanelerde insan onuruna aykırı tecrit uygulamaları hala sona ermedi. Kamuoyunun onca çağrısı yanıtsız bırakıldı”** denildi.

Basın açıklamasının ardından içerisinde tutsaklar için iletilen taleplerin olduğu mektuplar TBMM komisyonları, Cumhurbaşkanlığı v.b kurumlara postalanırken, eylem sonrası da yine konuya ilişkin bildiri dağıtımı yapılmak üzere kitle dağıldı.

(İzmir)

TEKEL'in kapatılması şimdilik durduruldu!

Emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni", "Küreselleşme" adı altındaki neo-liberal politikaları, dünya emekçi halkları için sonuçları her geçen gün daha da ağırlaşan saldırıları beraberinde getiriyor. Emperyalizmin bu saldırı politikaları emperyalizme bağımlı sömürge ve yarı-sömürge yarı feodal ülkelerde IMF, DB, DTÖ gibi kurumlar aracılığıyla yaşama geçirilmektedir.

Ülkemizde de IMF, DB, DTÖ gibi emperyalist kurumların programları emperyalizmin işbirlikçileri ve uşakları aracılığıyla yaşama geçirilmekte. Ülkenin yeraltı yerüstü kaynakları emperyalist şirketlere peşkeş çekilmekte, özelleştirilmekte. AKP hükümeti tarafından 2005 yılında hız kazanan özelleştirme, kapatma saldırıları 2006 yılında da hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor. TEKEL'e ilişkin 2002 yılında verilen kararın Kasım 2005'te hayata geçirilmeye çalışılmasının ardından gelinen süreçte başta Adana ve ardından Malatya TEKEL işçilerinin fabrikayı işgale dönüşen direnişleri ülkenin birçok ilinde yankı bulmuş, direnişleri büyük oranda sahiplenilmiştir. Ancak bu sahiplenme basın açıklamaları, destek eylemleri dışına çıkarılamamıştır. Bunda Tekel işçilerinin örgütlü olduğu Tek Gıda-İş Sendikası'nın Genel Merkezinin payı büyüktür. Tek Gıda-İş Sendikası direnişleri diğer fabrikalara yaymamış, basın açıklamalarıyla, des-

tek eylemleriyle süreci geçiştirmiştir. Başta İstanbul bölgesi olmak üzere diğer bölgelerde cılız eylemler yapılmıştır. Bütün yük Adana ve Malatya işçilerinin omuzlarında kalmıştır. Adana ve Malatya'daki işçiler sendikal önderliğin pasif tutumlarına rağmen kararlıca direnmişler ve fabrikalarını terk etmemişlerdir. İşçilerin direnişleri sonucunda burjuva basın da eylemliliklere yer vermek zorunda kalmıştır.

Özelleştirmeler devam edecek...

İşçilerin işgal eylemleri devam ederken başbakan R. Tayyip Erdoğan Adana'da yaptığı bir açıklamada "TEKEL'le ilgili olarak Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı ve Türk-İş yetkilileriyle görüştüm. Maliye Bakanlığı'na da konuyla ilgili çalışma yapılması için talimat verdik. Ama özelleştirmeler de devam edecektir. Devletin sırtına kambur olmuş bu kurumları bir özel sektöre devredip elimizden çıkaracağız" dedi. Erdoğan konuşmasının devamında "devlet yine hizmetini vermeye devam edecektir, ancak özel sektör bunları yürütecektir. Buralar özel sektöre devredildiği zaman sizler işlerinizden olmayacaksınız. İthal işçi getirtip çalıştırmayacağız. Yine siz çalışacaksınız. Sizler güçlü olursanız Türkiye güçlü olur. Siz zayıf olursanız Türkiye zayıf olur" dedi.

"Gelişmelere göre hareket edeceğiz!"

Başbakanın açıklamalarını değerlendirilen Tek Gıda-İş Sendikası Genel Sekreteri Mecit Amaç ise "hükümetin özelleştirmeden vazgeçmeye niyeti yok. Malatya ve Adana fabrikaları için kapatma kararından vazgeçilerek yeniden üretime geçme kararı alındı. Üretime yeniden başlanması talebini kabul ettik. Ancak bu fabrikaları özelleştirme kapsamındaki diğer TEKEL fabrikalarıyla birlikte elden çıkarmak isteyebilirler. Özelleştirmeye karşıyız. Adana ve Malatya fabrikalarının özelleştirme kapsamına alınması durumunda gelişmelere göre hareket edeceğiz" dedi. Açıklamaların ardından Malatya ve Adana'da üretim yeniden başladı.

Başbakan'ın yaptığı açıklamadan da çok rahatlıkla anlaşılıyor ki TEKEL'in kapatılması ya da özelleştirilmesi gündemdeki yerini koruyor. Yine Mecit Amaç'ın açıklamasından da gelecek sürece yönelik somut hedeflerin olmadığı anlaşılmalıdır. **Bu fabrikalardaki kazanımlar işçilerin kararlı tutumları sonucu elde edilmiştir.** Bundan sonraki süreçte de işçilerin duruşları özelleştirme saldırısının hayata geçirilip geçirilmediğini belirleyecektir. İşçilerin yakaladıkları birliktelikleri daha ileriye taşımaları zorunludur. Burada başta sendikal önderliği zorlamaları gerekmektedir. Günü kurtaran, cılız eylemlilikleri daha ileriye taşımak, şimdiden gelecek saldırılara göre şekillenmek, adımlarını örmek önemlidir.

(Kartal)

Genel Sağlık Sigortası protesto edildi

Ülkede yaşayan bütün herkesi ilgilendiren Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigorta Yasa Tasarısı ay sonunda Meclis'e gelecek. Tasarı yasa halini alırsa yoksul halkın hastalanması bile yasaklanmış olacak. Emeklilik yaşı kadınlarda 58'den 68'e, erkeklerde 60'tan 68'e çıkarılacak. Sigortalının prim ödeme günü 7 binden 9 bin güne çıkarılacak. Emekli maaşları aşamalı olarak yüzde 23 ile yüzde 33 arasında düşürülecek. Sağlık hizmetlerinden yararlanabilmek için yüzde 12.5 prim ödenecek. Aylık geliri 127 YTL'den fazla olan herkesten 64 ile 431 YTL arasında sağlık vergisi alınacak... Daha birçok saldırıyı beraberinde getiren yasa, emekçilerin sağlık ve yaşam hakkını hiçe saymakta. Şu andaki sağlık politikasıyla bile emekçiler bir sürü zorluk yaşarlarken, çıkarılması düşünülen yasayla emekçileri daha zor günler beklemektedir. Bu nedenle en geniş kesimle birlikte yasaya karşı duruş sergilenmeli, ortak mücadele hat- tı örülmelidir.

Kartal Sağlık Platformu ile İstanbul Emek Platformu yasa tasarılarını protesto etmek amacıyla 18 Şubat Cumartesi günü saat 13.00'te Kartal Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasına BDSP, ESP, EMEP, ÖDP gibi kurumlar da kendi pankart, flama ve dövizleriyle katılarak destek verirken basın açıklamasına direnişteki Tuzla deri işçileri, Rozi işçileri, Serna Seral

geleceğimiz için direnişe başladık. Bundan 4 ay önce kölece koşullardan kurtulmak için örgütlenmemiz gerektiğini anladık. Bunun için Nakliyat-İş'e gittik. Ülker Grubu bizi kölece çalıştırmaya alışmıştı. 163 işçiden 90 üzerinde kişi Tümka-İş'e üye olduk. Bunun üzerine patron 15 işçiyi işten attı. Patron sendikadan istifa etmemiz için bize 50 bin YTL, araba, ev vaat etti. Ancak hiç kimse bu onursuzluğu kabul etmedi. Bunun üzerine 7 işçi daha işten atıldı. Fabrikadaki işçiler iş yavaşlatarak ve kendi aralarında para toplayarak direnişi destekliyorlar. Fabrika önünde çadır kurduk ve sendikalı olarak işe geri dönene kadar direnişimiz sürecektir" dedi. Basın açıklamasında "Sağlığımızı Paralatmayacağız Kartal Sağlık Platformu" pankartı ve çeşitli dövizler de açıldı. Basın açıklaması imza standının açılmasının ardından saat 13:45'te sona erdi.

(Kartal)

Çukurova DDSB'den bildiri dağıtımı

Çukurova DDSB "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günüdür!" ve "İşimiz, Ekmeğimiz ve özgürlüğümüz için sınıf dayanışmasını yükseltelim!" başlıkları ile çıkardığı iki adet bildiriye geniş bir şekilde dağıttı. "Limanlar, SEKA, PETKİM, TÜPRAŞ, SEYDİŞEHİR gibi ülke ekonomisinin bel kemiği olan kuruluşları özelleştirerek emperyalistlere peşkeş çeken, Tuzla Deri havzasında yasal haklarını kullanıp sendikalı olmak isteyen işçileri işten atan ve işçiler direnişle karşılık verince polis, asker ve sınıf içindeki işbirlikçileri de kullanarak saldıran ve birçok işçinin yaralanmasına sebep olan burjuva-feodal medyayı kullanarak direnişteki işçileri kamuoyuna 'terörist' olarak gösteren; Bergama'da, Dersim'de ve Mersin'de mahkeme kararı olmasına rağmen buralarda yaşayan yoksul emekçi halkımızın hayatını yok sayarak siyanürle altın aranmasına ve rafinerilerin işletilmesine izin veren, Bursa'da daha fazla kâr etmek uğruna aralarında çocukların ve hamile kadınların da bulunduğu 5 işçiyi 5 YTL mesai ücreti karşılığında öldüren emperyalist-kapitalist sistemin uşağı ülkemiz hakim sınıflarıdır" şeklindeki bildiride ayrıca "SEKA işçilerine omuz veren 'TEKEL'den ölümüz çıkar' diyerek direnişe geçen ve direnişleri devam eden TEKEL işçileri sömürü sisteminin ne şekilde tarihin çöplüğüne gideceğini bize öğretmektedir. Onlardan öğrenelim, onların seslerini duyalım ve seslerine ses katalım" denildi.

8 Mart için çıkartılan bildiride de "Bugün tartışması yürütülen 8 Mart'ın emekçi kadınlar günü mü yoksa kadınlar günü mü olduğu veya 8 Mart'ın erkeklerle mi yoksa erkeksiz mi olacağı tartışması aslında bu tarihsel günün özüne ters düşmektedir. Elbette ki 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'dür, tabi ki bugün Condaliaeze Rice'in, Tansu Çiller'in vs. nezdinde burjuva kadınların günü değildir" denildi.

(Mersin)

“Üretiminde bulunulmayan hiçbir şey yeterince sahiplenilmez”

Merhaba

Kolektif bir çalışmanın ürünü olan İşçi-köylü gazetesinin bir süre önce başlatmış olduğu okur sayfası aracılığıyla bir İşçi-köylü okuru olarak ben de yayın faaliyetini üzerine düşüncelerimi sizlerle paylaşmak istedim.

Kolektif-kültürel bir etkinlik olan yayının faaliyeti, sınıf savaşımının çok değişik biçimleri içinde en önemli görevi oluşturan **ideolojik-siyasi mücadelenin** can damarıdır.

Emperyalizm bugün her türlü iletişim araçlarını kullanarak insanlığı kimliksizleştirme, robotlaştırma ve sömürüyü daha da artırma çabası içindedir. Buna karşılık devrimci ve demokratlar da halka ulaşmada kullanabileceği her aracı kullanmalıdır. Bu araçlar içerisinde yayının faaliyeti kuşkusuz çok önemli bir yer tutmakta, çok önemli görevler üstlenmektedir.

Sosyal yaşamın bir ihtiyacı olarak doğan İşçi-köylü pratiğin, somut koşulların ihtiyacına cevap verebildiği oranda görevlerini yerine getirebilir. Bu da gazetenin sınıf savaşımındaki rolünün gereğince kavranmasıyla, misyo-

nunun bilince çıkarılıp, yapısına uygun geliştirilmesiyle mümkündür. Bu ekseninde biz İşçi-köylü okurlarına da önemli görevler düşmektedir. Dört tarafımız televizyonuyla, gazetesıyla ve birçok iletişim aracıyla kuşatılmışken, sömürü düzeni her kanaldan insanların beynini uyuştururken bizim için ilk elden yapılması gereken yayının faaliyetinin önemini kavranmasıdır. Gazetemizin kitleler-

le buluşabilmesi ve daha nitelikli hale getirilebilmesi için bu şarttır.

İkinci olarak bilince çıkarmamız gereken şeyse **gazetemizin sahiplenilmesidir.**

Bir şeyin sahiplenilmesi için onun üretimine katılmak şarttır. Üretiminde bulunulmayan hiçbir şey yeterince sahiplenilmez. Kitlelerin sahiplenmediği bir yayının yaşama şansı yoktur. Gazetemi-

zin kitlelerle bütünleşebilmesi için de onun üretimine katkı sunmalıyız. Peki biz üretime nasıl katılacağız? Üretime katılmak ne demektir?

Üretime katılmak demek öncelikle gazetenin okunması demektir. Gazetede çıkan yazıların dikkatle okunması, tartışılması, kavranması ve çevremize kavratılması demektir. Gazetemizin kitlelere ulaştırılması, okutulması demektir.

Üretime katılmak demek yazılarımızla, deneyimlerimizle yayının beslenmesi demektir.

Üretime katılmak gazetemizin dağıtılmasını sağlamak, etkili ve verimli dağıtım ağı oluşturmaktır.

Üretime katılmak demek, yayınlarımıza maddi destek sunmak ve maddi olanaklar yaratmak demektir.

Semtlerde, okullarda, fabrikalarda var olduğumuz her alanda İşçi-köylü okurları olarak bu sorumluluğu üstlenmeli ve bu sorumluluğun bilincinde olarak en geniş kesimlere gazetemizin ulaşmasını sağlamalı ve en geniş kesimi bu üretime katmak için elimizden geleni yapmalıyız.

(Bir İK okuru)

Dersim’de siyanürlü altına ve barajlara karşı alanlara!

Munzur Çevre Derneği ve Munzur’un Delileri tarafından “Munzur baraj projesi” ile birlikte Munzur nehri üzerinde yapılması planlanan (ki bu projeden 8 baraj ve hidroelektrik santralinden **Uzunçayır** ve **Mercan** barajları tamamlanmıştır) barajlar ve Ovacık ilçesindeki siyanürlü maden aramalarına dikkat çekmek amacıyla **10 Şubat** Cuma günü **Tunceli Belediyesi Konferans Salonu’nda** söyleşi düzenlendi.

Söyleşi öncesi **İzmir-Bergama’da** siyanürlü altın aramasına karşı Bergama köylülerinin direnişlerini ve eylemlerini anlatan bir sinevizyon gösterisi sunuldu. Sinevizyon gösteriminden sonra konuşan Munzur’un Delileri üyesi **Mahir Tıraş**, siyanürün insan sağlığı üzerindeki etkilerine dikkat çekerek “**Siyanürün insan yaşamını ve doğayı nasıl etkilediğini hepimiz çok iyi biliyoruz. O zehiri topraklarımızda görmek istemiyoruz. Ama buna karşı güçlü bir dayanışma olması gerekiyor. Bilmek yeterli değil, direnmek lazım. Ancak bu şekilde sonuca ulaşırız**” diyerek topraklarımızın ve yaşamlarımızın zehirlenmesine, siyanürlü maden aranmasına dur çağrısı yaptı.

Yine **12 Şubat** Pazar günü **Munzur Doğal Yaşamı Koruma Derneği** ve **Munzur’un Delileri** barajlara ve siyanürlü altın aranmasına karşı Ovacık ilçesinde bir etkinlik düzenlediler. Ovacık Belediyesi Konferans Salonu’nda yapılan etkinlik, Tunceli Belediyesi Gençlik Kültür Merkezi Semah Ekibi’nin semah gösterimiyle başladı. Daha sonra Munzur’un Delileri Tiyatro Grubu tarafından **Munzur Nehri** üzerine kurulacak olan barajlara ve siyanürlü altın aramanın insan sağlığı ve doğa üzerindeki etkilerini anlatan bir oyun sahnelendi. Tiyatro gösteriminin ardından Hindistan’daki siyanürlü altın aramaya karşı gösterilen mücadeleyi konu alan sinevizyon gösterimi ile etkinlik sona erdi.

(Erzincan)

“KOCAM EVDE YOK”

Gazetemiz ve her türlü yaygın faaliyetimiz bizim için kitlelere gitmede, onları örgütlemeye önemli birer araçtır. Yayın, çeşitli alanlardaki faaliyetin aynasıdır. Sınıf mücadelesinin günümüzdeki düzeyini, izlediği yolu gösterir. **Faaliyetçilerin, militanların, kolektifin bütünü hakkında bilgi sahibi olmasını diğer alanların sorunlarını da dikkate alarak düşünmesini sağlar.** Yayın her alanın sınıf mücadelesindeki yerini, kavrayışını merkezi politikalara yaklaşımını ve nasıl uyguladığını gösterir. Yayın kitlelerle ilişkilerimizde sesimiz, solugumuzdur. Güncelliğinden kaynaklı yığınların nabzını tutmada, sorunları üzerinden onlarla ilişki kurmada düzenin yarattığı kuşatılmışlığı kırmada önemli bir araçtır. **Kendimizi ve emekçileri örgütlememizde fonksiyonu çok önemlidir.** Yayının sürekli beslenmesi, dağıtımının yapılması aynı zamanda bizim ajitasyon ve propaganda çalışmalarımızın önemli bir ayağıdır. Bu bilinçle biz de kendi alanımızda belirlediğimiz semtlerde gazetemizin dağıtımını yaptık/yapıyoruz. **Dağıtım**, sesli ajitasyonla kalabalık bir şekilde yapılabileceği gibi evler gezilerek de yapılabilir. Biz iki kişi olarak gittiğimiz gecekondu mahallesinde emekçilerle birebir ilişki kurarak dağıtım-ajitasyon yaptık. Amacımız kendimizi anlatmak, kitleleri anlamaktı. Onlardan öğren-

mek, onlara bilinç taşımaktı. Etkinliklerimizin eylemlerimizin propagandasını yapmak halkımızı kendi sorunlarına duyarlı hale getirmektir. Kimi evlerde kapı bile açılmaz iken kimi yerlerde içeri davet edildik. Bazı yerlerde ev kadınlarından “**kocam evde yok, bilmem ki**” birkaç yerden “**ben memurum siyaset yaşamım var**” cevabını aldık. Dağıtım sırasında karşılaştığımız gençlerle sohbetimiz daha da canlı geçiyor. Merak edip sordukları soruları yanıtlamaya çalışırken heyecanlanıyoruz. Yaşlı bir teyzemizin “**okumam yazmam yok, ama alırım, siz içeri girip biraz ısının**” sözleri soğuk havada bizi oldukça sevindiriyor; ancak yine de girmeden hedeflediğimiz alanı gezmeye devam ediyoruz. Bir teyzenin gazetemizi tanıttıktan sonra “**ben gazetenizi biliyorum,**

okudum vermeyin” söylemi üzerine ne zaman okuduğunu soruyoruz. “**Geçen sene**” cevabını veriyor. Demek ki “bir yılda fazlaca bir şeyin değişmediğine kanaat getirmiş olmalı” diyerek çalışmalarımıza devam ediyoruz. Kapısını çaldığımız her evde bir kez daha kendimizin ve kitlelerin gerçekliği ile karşı karşıya geliyoruz. Her adımda kim olduğumuzu biraz daha anlamış olarak yürüyoruz. Sıcak gülümsemeleri ile devrimcilere kapısını açan insanların bizden beklentilerini daha iyi hissediyoruz. Onlara umut taşıdığımızın daha çok farkına varıyoruz. Ve kendimize daha çok kızıyoruz neden daha çok gitmiyoruz diye. Onlardan öğrendiklerimizle onlara öğreteceklerimizle daha coşkulu, daha umutlu giderek kalplerini ve bilinçlerini fethedelim.

(Bir İK okuru)

Devletin sürekliliğini sağlamak için toplumsal şiddet büyütülüyor

İşsizlik ve yoksulluğun gün geçtikçe büyüdüğü, yaşam standardının yükselmesi için önerilen reçetelerin tek tek iflas ettiği bir süreçte toplumda artan bireysel kurtuluş mücadelelerinin yansıması olarak toplumsal şiddet, cinnet, yabancılaştırma, linç vb. konularla ilgili Dinamik Psikoterapi Merkezi'nde Psikiyatri Uzmanı olan Serpil Doğan'la yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

- Toplumsal şiddeti nasıl tanımlarsınız?

Serpil Doğan: Şiddet çok geniş yelpazede yer alan bir kavram aslında. Genel anlamıyla bir kişinin yada grubun bir ötekine yada başka bir gruba yönelik sözel, fiziksel yada farklı bağlamlarda değerlendirilebilecek bir eylem. Ancak bu eylemin elbette bir çok nedeni var. **Ekonomik**, politik, **sosyal**, psikolojik nedenler gibi sıralayabiliriz bunları. Temel olarak ötekinin bireyden başlayıp bir toplumsal gruba gidebilecek ölçüde ötekinin yada ötekilerin normlarına, kültürlerine fiziksel ve psikolojik bütünlüklerine zarar verici pasif yada aktif eylemler olarak sınıflandırmamız mümkün. Son süreçle ilgili söylenebilecek çok şey var bu konuda. Psikolojik nedenleri konusuna değinecek olursam medyada tanık olduğumuz şiddet için **Kurtlar Vadisi** örneğini verdiniz. Yada çocukların bir şekilde televizyonda izledikleri şiddet programlarından nasıl etkilendikleri veya toplumda şiddetin ne kadar rolü var yada rolü nedir sorusunu sormamız gerekir. Çocuklarla başlayacak olursak; özellikle 12 yaşına kadar olan süreçte özellikle 5-12 yaş arasındaki çocuklarda şiddete yönelik bir merak var ama bu merak oyun tarzında. Çocuklar televizyonda gördükleri şiddet içerikli programlardan edindikleri bilgilerle kendi oyuncaklarıyla oynama tarzında bir takım eylemler içerisine giriyorlar. Ancak ortalama olarak 12 yaşına kadar henüz **ölüm** yada **suç**, **kötülük**, **iyilik** gibi soyut kavramları bilmediği için onlar çocuk için oyunun birer parçası gibi. Ancak o yaştan sonra özellikle bu gruplaşmalar tarzında özellikle gördüğümüz ve linç olaylarında da tanık olduğumuz daha ergen bir yaş grubu var. 13 yaşla 20-25 yaş arası bir popülasyon. Onlar için çok daha farklı bir anlam ifade ediyor elbette. O insanlar şiddet içerikli programları izledikçe oradaki güçlü olanla, erkle bir özdeşim içerisine giriyorlar. Özdeşleşme bir savunma mekanizması oluyor ve kişiler

öfkeyi, kızgınlığı, şiddete eğilimli taraflarını yada saldırgan dürtülerini o yolla boşaltma fırsatı yakalamış oluyorlar. Bu bir şekilde erişkin kişilerin kendi saldırgan dürtülerini boşaltmalarına, bir yerlere kanalizasyon etmelerine fırsat tanıyor. Çünkü birebir toplumdaki şiddetin artışıyla, şiddet içerikli programları izlemek arasında birebir bağlantı kurmak mümkün değil. Bu kadar şiddet içerikli program dışarıda bu kadar şiddete yol açıyor gibi bir bağlantı kurmak mümkün değil. Ama kişilerin sürekli olarak bir üst güçle yada kurumla özdeşim kurma ihtiyaçlarının olması ve bu yolla biraz saldırgan taraflarını ve agresif dürtülerini boşaltmaya çalışmaları söz konusu.

- Medyanın payı yok mu, yönlendiriciliği yok mudur yani?

Yönlendirme çok bilinçli bir kavram. Benim kast ettiğimse daha çok kişilerin kendi psikolojik, ruhsal dünyalarındaki bir takım dürtüleri harekete geçirmekle ilgili bir şey. Bu noktada medyanın kimin elinde olduğunu biliyoruz. **Hangi şiddet olursa olsun, medya şiddetinden tutun da işkenceye kadar bir şekilde iktidarın uyguladığı şiddet**

uygulayıp, adam öldürmeye, katliamlara varıncaya kadar uygulanan şiddetlerde kahraman ilan edilen bir çok kişi var değil mi? Çünkü bunlar kamuoyunun gözünde ve yapılan çalışmalardan anketlerden öyle çıkıyor, insanların yüzde ellisinden fazlası bunun doğruluğunu kabul ediyor.

de kamuoyu tarafından kabul edilebilir bir şiddet. Çünkü orada bir meşruluğu var. Halkın ve kamuoyunun benimsediği şiddet bir şekilde daha çok iktidar tarafından, otorite tarafından uygulanan bir şiddet. Halk ve kamuoyu tarafından daha çok kabul görüyor. Mesela askerlikte böyle bir şey değil midir? Çünkü normal zamanda asla yapılmayabilecek eylemler askerlikte bir şekilde çok meşru görülebiliyor. Çünkü o iktidarın emri doğrultusunda uygulanan bir şiddet olduğu için. O noktada gücün yada iktidarın lehine olan her şey iktidarı koruma yönlü her türlü şiddet kabul görüyor. Ona karşı çıkılmıyor çünkü onun devamı söz konusu. Polisin uyguladığı şiddetten tutun da işkence bunun bir örneği. Bir şekilde üst düzeyde şiddetler

önemli bir rolü var. Linç olaylarında yine benzer bir durum söz konusu. Orada bir grup psikolojisi, grup dinamiği elbette çok önemli ama o grup dinamiğinin otoritenin emirleri altında hareket ediyor olması çok önemli bir nokta diye düşünüyorum. Özellikle ergenlerin bir araya geldiği, grup olarak hareket ettikleri ve kabul etmedikleri görüşlere, yaşıntılara sahip öteki gruplara yönelik saldırıları. Orada da yine ülkenin bölünmezliği, devletin sürekliliği gibi söylemler iktidar tarafından üretilen ve sürekli olarak yenilenen söylemler o gruba bir şekilde özdeşleşme ihtiyacı olan ve saldırgan dürtülerini boşaltma ihtiyacı olan o grubu bir takım linç eylemlerine yöneltmeye çalışıyor.

- Bunların nedeni nelerdir, sosyo-ekonomik yapının payı nedir?

Devlet varsa şiddette vardır demek, şiddetin devletin kaçınılmaz bir unsuru olduğu anlamına geliyor ki, bu da devletin kendi devamlılığı için başvurduğu yöntemler geliyor. Linç olayları böyle bir şey değil mi sonuçta, bölünmezlik- parçalanmazlık söylemleri ve bu söylemlerin karşısında yer alan gruplara yönelik yapılan saldırılar.

İnsanda temel olarak iki tür dürtü var. Libidinal ve agresif dürtüler. Agresif dürtüler aslında iki yönde gelişme gösteriyor. Tek başına yıkıcı saldırgan dürtüler değil. Sağlıklı psikolojik yapılanmaya sahip bir kişi agresif dürtülerini çok yapıcı bir şekilde kullanıyor. Nerde saldırgan hale geliyor? Kendilik dediğimiz kısmı zedelenme tehdidi olduğu anda. Kişinin kendisiyle ilgili imajları, tasarımları, hayalleri vardır.

Bu kendiliğe yönelik söz konusu olan herhangi bir saldırı o kendilikte bir yaralanmaya yol açar. Narsizm deriz buna. Narsistik yaralanma deriz. Kişi bunu ortadan kaldırmak ve kendini yeniden onarabilmek için saldırganlaşabilir. Agresif dürtülerini yıkıcı bir yere kanalizasyon ederek yıkıcı ve şiddet içeren eylemlerde bulunabilir.

Elbette **ekonomik yetersizlik, işsizlik** temelde bir mutsuzluğa yol açan şeyler. Hazzın karşıtı bir durum söz konusu. Orada kendiliğin yaralanması, incinmesi var. Ve bu incinme sürekli bir hale geldiğinde zaman içerisinde tekrar ettikçe kişi travmatize olmaya başlıyor doğal olarak. Bu tekrarlayan travmatizasyonlar kişi de saldırgan davranışlar yada şiddet içeren eylemler şeklinde kendini gösterebiliyor. Çünkü **temel olarak temel ihtiyaçların karşılanması mümkün değilse ve kişi yaşadıklarından, yaşantılarından haz almıyorsa o zaman bir Narsistik yaralanma yaşıyor. Ve bu yaralanmanın yol açtığı bir takım saldırgan agresif şiddet içeren eylemlere yönelebiliyor.** Bir diğer nedeni de işinde problem yaşayıp gidip evinde eşini döven erkekler. Nedenlerinden biri az önce söylediğim şekilde açıklanabilir. Bir diğer neden de orada başka mekanizmalar rol oynuyor. Yapılan birçok çalışma şunu gösteriyor ki başkasına şiddet uygulayan kişiler kendi geçmiş yaşamında şiddete maruz kalmış kişiler. Aile içi şiddet çok yüksek oranlarda görüldüğü şey. Eşine, çocuğuna psikolojik yada fiziksel şiddet uygulayan erkeklerle yapılmış araştırmalar şunu gösteriyor. Bu erkeklerin büyük kısmının geçmişte şiddete maruz kalmış olmaları. Geçmişte şiddete maruz kalmış insanların ötekilere şiddet uygulama potansiyeli daha yüksek. Çünkü her defasında aslında bilinçdışı bir mekanizma rol oynuyor. Her defasında kendi uğradığı şiddeti ortadan kaldırmaya çalışıyor. Her defasında onun son olabileceğine dair bir inancı oluyor. Ama böyle olmuyor.

- İşsizliğin gittikçe büyüdüğü, yoksulluğun derinleştiği, insanların en temel gereksinimlerini karşılamakta giderek daha fazla zorluk yaşadığı dönemlerde bunların yaşanması normal değil mi?

Bunun sadece açıklamasını yapabiliriz. Ama **normal** demek bunun bir şekilde devamını da kabullenmek anlamına geliyor diyebiliriz o zaman. Böyle bir tehlikesi var yani. Ama anlaşılabilir demek daha doğru olur. Burada ciddi bir patoloji var. Şiddete maruz kalan kadınlarla yapılan çalışmalarda da bu kadınların büyük bir kısmının şiddete tanık olduğu bir ailede yetişmiş oldukları ortaya çıkıyor. Çoğunluğunda oldukça otoriter, kuralları koyan, şiddet uygulayan bir babanın varlığı söz konusu. Burada normallik yok, hem şiddeti uygulayan hem de şiddete maruz kalan kişileri kadınları tedaviye almak da yeterli değil. Aynı zamanda şiddeti uygulayan kişilere de yardımcı olmak, psikiyatrik yada terapatik yardımların yapılması gerekir.

- Çoğu zaman cehalet olarak açıklamalar yapılıyor ancak pek çok ankette özellikle üniversite mezunlarının şiddet uyguladığını söylüyor. Bunu nasıl değerlendirebiliriz?

Şiddet uygulayanların birçoğu daha düşük sosyo-ekonomik düzeyden geldiği görülüyor. Optimal yaşam koşullarına sahip olmayan, barınma, kurduğu ilişkiler yada toplumun çoğunluğu için geçerli olabilecek bir şey bu aslında. Düşük sosyo-ekonomik düzeyde kişinin ihtiyaçlarının karşılanmaması söz konusu. Yani orada hazzın olmadığı bir durum var. Hazzın olmadığı bir durumda da saldırganlık, agresyon ön plana çıkıyor. Bunların önemli bir oranı üniversite mezunu insanlar. Çünkü eğitim-öğretimle kişinin ruhsal çatışmaları farklı şeyler. Üniversite mezunu olup da üniversite mezunu eşini döven binlerce erkek var. Eğitim ve öğretim kişinin ruhsal dünyasındaki çatışmalarını çözmeye yeten bir şey değil. Eğitim-öğretim kişinin iyi bir gelir düzeyine, arzuladığı yaşam standartlarına sahip olması onun yaşamdan haz alma oranını artırır ve hazzın olduğu yerde de şiddet daha az görülebiliyor.

- Peki linç bir kültür müdür, kültür değilse neden bu şekilde ifade ediliyor ve yaygınlaştırılmaya çalışılıyor?

Kültür onu karşılayan bir kavram değil diye düşünüyorum. Orada bir grup dinamiği söz konusu. **Bir gruba ait olma ihtiyacı duyan insanların ve**

kendi saldırganlıklarını incinmiş taraflarını onarma imkanı buldukları bir yer onlar için. O grupla beraber aynı davranışı göstererek, kendi geçmiş travmalarını onarma ihtimali var orada. Bu bağlamda bir kültürden bahsedemeyiz ve o şiddet eylemini destekleyen kurumların yönlendirmeleri çok önemli. Çünkü linç eylemlerini yapan insanların yada grupların arkasında bir destek olduğunu görüyoruz. Hep iktidar tarafından destekleniyorlar o gruplar. Destekleniyor olmak onların tek başlarına yapamayacakları eylemlerin içerisinde olmalarını sağlıyor.

- Cınnet ve insanın insana yabancılaşması şiddetin neresinde yer alıyor, arada nasıl bir bağlantı var?

Bütün bu söylediğim mekanizmalar rol oynuyor zaten. Duyarsızlaşma yada yabancılaşmaya gelerseniz orada çok daha farklı bir mekanizma olduğunu görürüz. Duyarsızlaşma yada yabancılaşmanın mekanizmalarından bir tanesi az önce söylediğim iktidardan, güçten gelen eylemlerin bir şekilde kabullenilmesiyle ilgili. Gücün devamını tehlikeye atan bir duruma veya gruba karşı yapılması gibi bir anlayış var. Benzer bir şey işkence için de söylenebilir. Bir diğer mekanizma da o travmaya kalmamış kişilerin ama bir şekilde tanık olmuş kişilerin duyarsızlaşması yada yabancılaşmasının altında yatan nedenlerden biri de o durumla nasıl baş edeceğini bilememesidir. Kendi egosuyla ilgili bir durum söz konusu. Öylesine güçlü bir şiddet bir travma var ki orada buna televizyonda, sokakta tanık olabilirsiniz, yada duymuş olabilirsiniz bir şekilde ama orada egonun kaldırmakta ve baş etmekte zorlanacağı ölçüde şiddetli bir durum söz konusu. Bunu bilemediği için bir takım rasyonel gerekçeler bulmaya çalışıyor. İşkenceye maruz kalmış kişiler için diğer insanların söyledikleri çok yaygın bir söz vardır. **“Sen de bu işlerin içerisinde girmeseydin, o zaman buna maruz kalmazdın”** denir. Orada işkenceye maruz kalan kişiyi suçlayıcı bir tavır vardır. Orada bir destek söz konusu değildir. Aynı şey tecavüze maruz kalan kadınlar içinde geçerlidir. **“Sen de o saatte sokakta olmasaydın, o şekilde giyinmeseydin, kim bilir sen ne yaptın ki sana**

böyle bir şey yaptılar” deniyor. Orada şiddete maruz kalan kişi dışlanıyor. Bir yanı duyarsızlaşma, yabancılaşma yada ilgisizleşme ise diğer yanı kişiyi suçlamaya kadar varan bir yelpazede yer alıyor. Çünkü orada kişilerin kaldıramayacağı ölçüde bir şiddet vardır. O yüzden bir takım açıklamalarla kendilerini rahatlatmaya çalışıyorlar. Birey olarak bir şekilde şiddetli bir duruma yada şiddete tanık olduğu zaman egonun kendini koruması gerekiyor ve bir takım savunma mekanizmalarına başvuruyor.

- Temel nedeni ne olabilir, burada sorun sistemin kendisidir diyebilir misiniz?

Temel nedenler genel çerçeve olarak az önce söylediklerimizdir. Ama bunları tek bir nedene indirgemek doğru değildir. Devletle ilgisi nedir dersek, bir şekilde devlet terörü diyebileceğimiz bir şiddet çeşidi de var tabii ki. Bütün araştırmalarda, bütün çalışmalarda bu ortaya konmuş bir şey. Kendi iktidarını devamlılığını sağlamak için uygulanan bir şiddet. Ama bu iktidardan geldiği için onaylanan, desteklenen, meşru görülen bir şiddet oluyor. Bu Amerika’da da böyle Türkiye’de de böyle. Dünyanın her yerinde bu böyle. Sizin verdiğiniz örnekte devlet varsa şiddet de vardır demek şiddetin devletin kaçınılmaz bir unsuru olduğu anlamına geliyor ki, bu da devletin kendi devamlılığı için başvurduğu yöntemler gibi geliyor. Linç olayları böyle bir şey değil mi sonuçta, bölünmezlik-parçalanmazlık söylemleri ve bu söylemlerin karşısında yer alan gruplara yönelik yapılan saldırılar.

- Pek çok insanın bireysel kurtuluş çabası vererek içinden çıkmaya çalıştığı bu durumu toplumsal değişime yönlendirmek için neler yapmak gerekir?

Önce bunları anlamak gerektiğini düşünüyorum ben. Çünkü bunları ne kadar doğru anlarsak, ne kadar doğru yere koyarsak o durumla baş etmemiz o kadar kolaylaşır diye düşünüyorum. Çünkü bilinmezlik yada belirsizlik insanda kaygı yaratan bir durum ve doğru olmayan yollara başvurmasına yol açan bir durum. Ve bunu nasıl tek bir nedene indirgemek nasıl mümkün değilse çözümü konusunda da tek bir şey yapmak çok doğru bir şey olmaz diye düşünüyorum.

18/

Şiddet uygulayanların birçoğu daha düşük sosyo-ekonomik düzeyden geldiği görülüyor. optimal yaşam koşullarına sahip olmayan, barınma, kurduğu ilişkiler ya da toplumun çoğunluğu için geçerli olabilecek bir şey bu aslında.

Duyarsızlaşma yada yabancılaşmanın mekanizmalarından bir tanesi az önce söylediğim iktidardan, güçten gelen eylemlerin bir şekilde kabullenilmesiyle ilgili. Gücün devamını tehlikeye atan bir duruma veya gruba karşı yapılması gibi bir anlayış var.

“Medeniyetler çatışması” mı, emperyalist saldırganlık mı?

5 ay önce yayınlanan ve Muhammed'e hakaret içerdiği iddia edilen karikatürlerin yarattığı fırtına dinmek bilmiyor.

İngiliz askerlerinin Irak'ta gençlere yaptıkları işkence görüntüleri dünya televizyonlarını ve gazetelerini kısa süreliğine de olsa meşgul etti. Gençlere büyük bir kinle dayak atan askerler, acıyla atılan çığlıkların ve inleme seslerinin verdiği zevkle daha fazla işkence etmeye devam ediyorlardı. Ancak bu görüntüler ve insanlığın işkence altındaki çığlıkları “karikatür” kadar etki yaratmadı. İslam dünyası işkence altındaki Müslümanlar için tıpkı daha önce olduğu gibi bu sefer de ses çıkarmadı. İşkence görüntülerinin bu denli sessiz sedasız geçmesinin ya da unutulmasının nedeni kuşkusuz ki daha “önemli” bir saldırıdan kaynaklanmaktaydı!

Jyllands Posten gazetesinde yayınlanan Muhammed'in “terörist” olarak lanse edildiği karikatürün yayınlanmasının ardından, sokakta kopan fırtına hızını alabilmiş durumda değil. Dünyanın bir dizi ülkesinde gelişen tepkiler, sokağa çıkan milyonlarca “öfkeli kalabalık” Danimarka başta olmak üzere, karikatürün yayınlandığı diğer Avrupa ülkelerinin temsilciliklerine yönelerek tepkilerini ifade etmekte. “Düşünce özgürlüğü” tartışmaları ile birlikte yürüten sürecin ana halkasını “Medeniyetler çatışması” oluşturmaktadır. 11 Eylül saldırılarının ardından Bush tarafından dilendirilen “medeniyetler çatışması” tezi ve tartışmasını açarak kendilerine yönelen saldırılara karşı “Haçlı Seferleri” başlatacaklarını ilan etmiş ve kısa bir süre sonra da Irak'a saldırmıştı.

5 ay gecikmeli tepki

Gelişen sürece dair bir dizi soru sormak ve bu soruların yanıtlarını aramak mümkün. Bugün en çok yöneltilen soru ise 30 Eylül 2005 tarihinde yayınlanan bu karikatüre tepki verme sürecinin (5 ay gecikmeli) neden bu kadar uzadığı

ve bunun başta Ortadoğu ülkeleri olmak üzere diğer İslam ülkelerini bir anda sardığıdır? Yaşananların arka planını anlamak ve çözümlenmek bu sürecin ana halkasının anlaşılması açısından önemlidir. Ancak yukarıda sorduğumuz sorunun yanıtını vererek başladığımızda emperyalizmin gelişen süreçteki rolünü anlamak açısından elimize ilk verileri sunacaktır.

“Kafasını kesin”, “Esas soykırım şimdi geliyor” pankartlarıyla tepkilerini ifade eden Müslümanlar bu pankartlarla Batı'ya olan tepkilerini gösteriyorlar. Karikatür krizinin gelişim süreci belli “ilginçlikleri” kapsasa da bakıldığında planlanmış bir sürecin işletildiğini ciddi boyutlarda göstermektedir. Danimarka'da yayınlanan 12 karikatür, 20 Ekim 2005'te Danimarka'daki İslam örgütleri (cemaatleri) tarafından protesto edildi. Danimarka yönetimine yaptıkları başvurulardan yanıt alamayınca, bu olayı uluslararası İslam cemaatinin gündemine getirmeye karar verdiler. Karikatürler İskandinav ülkelerinde de eleştiri konusu olmuştu. İslam Konferansı Örgütü, Danimarka yönetimine ve Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu'na başvurdu.

10 Ocak 2006 tarihinde, Norveç'te *Magazinet* adlı bir dergi karikatürleri tekrar yayınladı. Norveç yönetimi bu yayını kınar ve özür dilerken, Danimarka yönetimi “basın özgürlüğünü” savunarak özür dilemeyeceğini açıkladı. 26 Ocak'ta Suudi Arabistan Danimarka elçisini yaşanan gelişmeler üzerine geri çağırdı. Ürdün dışındaki Ortadoğu ülkelerinde gazetelerde karikatürler yayınlanmamış, konu edilmişti. Ürdün'de karikatürlerden iki tanesini örnek olarak yayınlayan gazete editörü işten atıldı ve özür diledi. Bu süreçte Norveç ve Danimarka ürünlerine yönelik olarak Suudi

Arabistan, Kuveyt gibi Ortadoğu ülkelerinde geniş çaplı bir boykot başlattı. Kopenhag'da gösteriler yapıldı. Kasım ayında başka Avrupa gazeteleri de aynı karikatürleri yayınladı. Libya Danimarka'daki elçiliğini kapattı. Pakistan'da işçi grevleri oldu. 30 Ocak'ta hala “geri adım” atmamış olan Danimarka'ya yönelik protestolar şiddetlendi, Gazze'de AB bürosunu basan silahlı kişiler özür talep ettiler. 31 Ocak'ta Danimarka Jyllands-Posten gazetesi özür diledi.

1 Şubat'ta Almanya, İtalya, Fransa ve İspanya gazetelerinde, Hz. Muhammed'in tasvir edilebileceği konusunda ısrar eden yeni karikatürler yayımlandı. Ortadoğu'daki protestolar kitlesel boyut kazandı. Filistin ve Şam'da gösteriler düzenlendi. Elçilikler önünde yapılan gösterilerin ardından, 4 Şubat'ta, Şam'daki Danimarka ve Norveç elçilikleri, cep telefonlarına “Kuran yakılıyor, ama provokasyona gelmeyin” diye kısa mesaj (sms) gönderilen protestocular tarafından yakıldı. 5 Şubat'ta Beyrut'taki Danimarka elçiliği saldırıya uğradı. 6 ve 7 Şubat'ta Afganistan, Pakistan, Nijerya'daki şiddetli protestolar sırasında ölenler oldu. En son İtalya Reform Bakanı Roberto Calderoli'nin karikatürle ilgili yaptığı açıklamalar üzerine Libya'da binlerce kişi sokağa döküldü. İtalya konsoloslğunun yakıldığı eyleme müdahale eden Libya polisi 11 kişiyi öldürdü.

Tırmanan ve ölüm bilançolarının arttığı bu gelişmeler canlılığını uzun bir süre koruyacak gibi görünüyor. Başta da vurguladığımız gibi özellikle Ortadoğu'da bulunan çeşitli İslami örgütler bugüne kadar bir dizi katliama sessiz kalırken, ciddi bir tepki ortaya koymazken geniş yığınların tepkisini çeken karikatürlere tepkilerini “sert” biçimlerde gösterdiler. Emperyalist ülkelerle şu ya da bu biçimde ilişkileri bulunan bu örgütlenmelerin ortaya koydukları bu tepkinin emperyalistlerin işine yaradığı bir gerçektir. Bu gerçekten hareketle de bu gelişmelerin yaşandığı günlerde yapılan İKÖ Konferansı önem taşımaktadır.

İKÖ'nün senaryodaki yeri

Bu gelişmelerin içine önemle yerleştirilmesi gereken ise İslam Konferansı Örgütü toplantısıdır. “Karikatür krizi” ile ilgili olarak Kahire'deki Ahram Siyaset ve Strateji Merkezi'nden Muhammed el-Sayed Said “İKÖ konferansına kadar bir şey olduğu yoktu, sonra başladı” (09/02/06) açıklamasında bulunmuştur. Bu açıklamanın üzerinden es geçmeyerek İKÖ'nün niteliğine ve bileşeni olan ülkelerin konumlanışlarına kısaca bakalım. İKÖ'nün içindeki

en etkin ülkeler olan İran ve Suriye dışında kalanların hepsi ABD güdümünde olan ülkelerdir. Örneğin bu ülkelerden Mısır'da ABD'den yılda 2 milyar dolar destek alan bir yönetim söz konusu. Ve “öfkeli kalabalığın” sokağa çıkışında Mısır'ın yaptığı açıklamalarla önemli bir rol oynadığı görülüyor. Diğer yandan Cezayir ve Lübnan ise gelişen süreçte birlikte ABD'nin isteklerine hazır hale gelmek istedikleri yönlü sinyalleri oldukça güçlü bir biçimde vermektedir. Bu durumun kanıtı açısından da “Fransa'nın arka bahçesi” olarak tanımlanan Cezayir'e ABD'nin çöldeki Müslüman isyancıları bastırmak için silah satmaya, Rumsfeld'in ilk kez bu ülkeyi ziyaret etmeye hazırlandığı bilgileri yaşanan isyanın ardından konuşulan ve gazetelere yansıyan gelişmeler oldu.

İlk etapta şunu vurgulamak gerekir ki emperyalist sistemin mevcut tıkanmışlığı bir biçimde patlamak ve patlatılmak zorundaydı. Özellikle de ABD açısından yaşanan mevcut tıkanma gözle görülür biçimde ortadayken. Bu krizi bir süredir dilendirilen “medeniyetler çatışması” ile patlatmak tercih edilmiş ve eldeki bu silah devreye sokulmuş durumdadır. Bu anlamıyla da kitlelere hedef olarak gösterilen Danimarka ya da karikatürü yayınlayan basın organları değildir. Çünkü onlar günümüz gelişmelerinin kurgulayıcısı ve yöneticisi değil, basit birer piyonlardır. Eldeki bu mevcut verilerle dahi bakıldığında meselenin sözü edilen ve bayraklaştırılan “medeniyetler çatışması” safatasıyla bir alaka ve ilişkisinin dahi olmadığı gerçeğini bizlere göstermektedir. Emperyalizmin mevcut krizinin yönetimi ve idaresi için ortaya attığı bu savların hiçbir gerçeği ifade etmediği gibi, yazılı ve görsel medya aracılığıyla kitlelerin bilinçlerinin bu yöne kaydırılması, yani gerçeklerin değil, büyük bir yanılsamanın yaratılması hedeflenmektedir.

Medeniyetler Çatışması mı emperyalist saldırganlık mı?

Benim faraziyem şudur ki, bu yeni dünyada mücadelenin esas kaynağı öncelikle ideolojik ve ekonomik olmayacak. Beşeriyet arasındaki büyük bölünmeler ve hakim mücadele kaynağı kültürel olacak. Milli devletler ve hakim mücadele kaynağı kültürel olacak. Milli devletler, dünyadaki hadiselerin yine en güçlü aktörleri olacak fakat global politikanın asıl mücadeleleri farklı medeniyetlere mensup grup ve milletler arasında meydana gelecek. Medeniyetlerin çatışması global politikaya hakim ola-

cak. Medeniyetler arasındaki fay hatları geleceğin muharebe hatlarını teşkil edecek.” (Samuel P. Huntington Foreign Affairs’deki makalesinden 1993)

Huntington’un kendisinin de ifade ettiği gibi “farazi” olan bu saptamaların esas hedef ve amacı, emperyalizmin saldırılarının altında yatan gerçek nedenlerin saptırılması ve buna bağlı olarak da kitlelerin tepki ve öfkelerinin sisteme karşı değil de, din olgusu merkezli yanlış yöne kanalizasyon edilmesidir. Gerçek düşmanın kamufle edilmesi ile kitleler yapay gündemler ve gerçek olmayan düşmanlarına yönelerek tepki ve öfkelerini akıtmasını sağlayan bu tezlerin tümü bugün, üzerinde fırtına koparmaya değer olmayan saptamalardır. 21. yüzyılı medeniyetler çatışması olarak lanse eden ve saptayan emperyalizmin bu çığırkanlığına ardında tüm gelişme ve olaylarda olduğu gibi başka gerçek nedenler yatmaktadır.

Geliştirilen bu tarz tez ve saptamaların hiçbirinin elle tutulacak bir yanının olmadığı bir gerçek. Bu gerçeği anlamak için çok gerilere gitmeye gerek yok. Amerika’da geçtiğimiz yıl yaşanan **Tsunami** felaketinin ardından silahlı katillerini ölüm ve yoksulluk bilançolarının arttığı bölgeye öldürme emri ile gönderen Bush, bu önlemleri çıkacak medeniyetler çatışmasını önlemek için mi aldı? Ya da aç ve yoksul zencilerin önce beyazların kurtarılmasına duydukları tepkinin nedeni dini ve inanç farklılıkları mıydı? ABD’de artan yoksulluğa bağlı gelişen ve “**önlenemeyen**” şiddet olaylarının nedeni medeniyet farklılıkları mı yoksa ülkenin yoksulluğu mu? Yine ABD’nin Irak’a “**İslami terör**” yüzünden değil de Ortadoğu’da hakimiyetin sağlanması hedefiyle saldırıp işgal ettiği gerçeğini bugün kim inkar edebilir ki?

11 Eylül’de ikiz kulelere yapılan saldırının ardından Bush “medeniyetler çatışması” ve yapılan sallamasında bulundu. Saldırıların sorumlusunun Bin Ladin olmasından hareketle Bush tarafından yapılan bu saptama önümüzdeki dönem açısından ABD’nin dünyayı kana bulama politikalarının bu yanılsama üzerinden olacağını güçlü sinyallerini de vermektedir. Ancak bu çatışmanın başlatılması için yeterli zeminin ve koşulların yaratılması gerekiyordu. 11 Eylül tarihi ve onu izleyen günlerde “**yeni**” çatışma ortamının zemin taşları da döşenmeliydi. Kaldı ki o dönemden bugüne tehdit olarak gösterilen “İslami terörün” başta ABD olmak üzere emperyalistlerin beslemesi olduğu gerçeği ise unutulmamalıdır. Bir dönem komünizm tehlikesi vesilesiyle bizzat ABD tarafından oluşturulan ve beslenen örgüt ve kişiler gelinen aşamada “baş düşman” olma niteliğine bürünmüşlerdi.

Karikatürün ardındaki gizli hedefler

Gelinen aşamada Balkanlar’dan Orta Asya’ya kadar uzanan bölge, bir “enerji koridoru” olma özelliğini korumakta. ABD, Avrupa ve Rusya bu “kori-

dor” üzerinde çatışıyor. Ve bu “koridor”, hemen hemen tamamen Müslüman ülkelerden oluşuyor. İsrail’in yayılma alanları olarak saptadığı ve üzerinde çalıştığı coğrafya da bir İslam coğrafyası. Ama çatışma, Müslümanlarla Hıristiyanlar, Müslümanlarla Museviler arasındaki bir çatışma değil. Tarih, bir oyun oynasaydı da, aynı coğrafyada tümüyle Hıristiyan halklar yaşasaydı, durum değişmeyecekti. Topraklar, üzerinde yaşayan halkların kültürlerine göre değil, altlarında taşıdıkları kaynaklara ve neyin yolu üzerinde olduklarına göre emperyalist saldırganlık alanı haline geliyorlar. Bu gerçek kendini bir yerde korurken patlayan “karikatür krizi”nin perde arkasındaki diğer bir gerçek ise **ABD’nin dünya kamuoyunun gündemine soktuğu İran müdahalesidir**. Bu saldırı planında yalnız kalmayı kaldıramayacak bir durumda olan ABD, Avrupalı emperyalistlerin desteğini almak zorundaydı. Bunun için de kendisiyle Avrupa kamuoyunu ortak bir noktada birleştirecek bir neden bulmak zorundaydı. Ve bu nedenin “Medeniyetler çatışması”, “İslami terör” tezi olması önünde hiçbir ciddi engel bulunmamaktaydı. Bu ortak düşmana karşı yürütülecek mücadelede ilişkiler geliştirilecek, böylelikle İran’a olası müdahale aşamasına yani “İslami teröre” karşı ortak bir duruşun sağlanması zemini güçlenmiş bir şekilde sürece girilecek.

Patlayan krizin perde arkasındaki diğer bir önemli gerçek ise ABD’nin Ortadoğu’ya yönelik politikalarının bu süreç boyunca uygulanabilir düzeyinin test edilmiş ve sonucun kendisi açısından hiç de iç açıcı bir durumda olmadığı gerçeğidir. Döne döne örnek verdiğimiz Irak işgali bu anlamda oldukça kilit bir noktada durmaktadır. Bataklık gerçeği bugün kendisini dünden daha fazla ispat etmektedir. ABD açısından yapılan hamlelerin hiçbirinden başarı elde edilebilmiş değil. Son olarak yapılan Filistin seçimleri de bu açıdan değerlendirilmelidir. İşgal etmediği ülkeleri kendine bağlı işbirlikçi-üşak yönetimlerle idare etmeyi planlayan ABD bu planında dahi çuvallamış durumda. Filistin’de geçtiğimiz ay yapılan

seçimlerden **HAMAS**’ın galip çıkması, ABD’nin dönem politikaları açısından “kaygı verici” bir özellik taşımaktadır. Irak’ta yapılan seçimlerden de istediği sonucu alamayan ABD bugün için uşak bir yönetim oluştursa da bu yönetimin ülkede tam anlamıyla bir “istikrar” sağlamasının, ya da ABD’nin çekildiği koşulda istediği gibi bir yönetimi ve dene-

timi sağlamaya gücü olmadığı bir gerçek.

ABD’nin soğuk savaşın ardından “düşmanlarını belirleme” hedefiyle ortaya attığı bu teze dayanarak bugün belirlenen “İslami terör” veya “İslami tehdit” açıklamaları gerçek “düşmanlarını” ifade etmediği bir gerçek. Irak’ta Felluce’yi yerle bir edip halkı katlederken “hedefimiz silahlı teröristleri yok etmek” dediğinde gerçek düşmanlarını açık etmişti. Onlar her ne kadar insanların kafalarını koparan birer cani olarak lanse edilseler de ve bu işleri yaparken ellerinde Kur’an’ı taşısalar da esas meselenin **ABD’ye Irak’ta diz çöktüren silahlı direnişçiler** olması gerçeğiydi. Ve onlar dini inançları bir yana ülkelerindeki emperyalist işgale karşı direniyorlardı ve bu

gerçek yüzünden “teröristlerdi.”

Bu tablonun içinde kendine yer bulan Türkiye’de ise klasik protesto açıklamalarının dışında, protesto gösterilerini izleyen gazetecinin linç edilmesi olayıyla birlikte tartışıldı. R. Tayyip Erdoğan “**Medeniyetler çatışması değil Medeniyetler ittifakı**” açıklamasında bulunurken, bu tartışmaların sıcaklığında Yargıtayın türbanın sadece kamu hizmetlerinin verildiği devlet dairelerinde değil, sokakta da takılmaması kararı yeni bir “**türban krizine**” neden oldu. Beyazıt camii önünde protesto gösterisi yapanların “**Zavallı Müslüman Kurtlar Vadisi Danimarka’yı mı Bekliyorsun**” pankartı “çarpıcı” bir ayrıtıydı. “Türklüğün incinen gururunun” ancak filmlerde düzeltilebileceğini düşünenler demek ki hiç de az değil. “**Medeniyetler ittifakından**” söz edenlerin uzun bir zamandır milliyetçiliği hortlatması meselenin özünü anlamak açısından önemlidir. Halk üzerindeki etkisini yitiren mevcut hükümetin saldırganlaşması ve bu saldırganlıkta milliyetçiliği kullanması ve bunu esas olarak da devrimcilere karşı kullanması “medeniyetler ittifakından” ne anladıklarını ve anlattıklarını da göstermektedir. Milliyetçiliğe bürünmüş medeniyetimizin sokaklardaki linçli tezahürü 21. yüzyılda egemenlerin gerçek düşmanlarının da kimler olduğunu göstermektedir.

Ancak yukarıda özetlenen tablonun içinde bizler açısından dikkate değer göstergelerden biri de kuşkusuz halkların emperyalizme olan öfkesi ve nefretidir. Bugün için emperyalizm onların gözünde Hıristiyan Batı olarak tezahür etse de, dizginlerinden boşanmış olan öfke ABD emperyalizminin ellerini ovuşturarak “Medeniyetler Çatışması” saçmalığına dayanak yapmasına olanak tanısa da ve esas olarak İslami motiflerden ve zeminden hareket etse de, taşlar er ya da geç yerine oturacak doğru hedef bulunacaktır. Bundan emperyalistler kadar emin olmalıyız.

Bugün karikatüre karşı sokaklarda öfkelerini gösterenler için: “Dinsel sıkıntı bir yandan gerçek sıkıntının ifadesi, bir yandan da gerçek sıkıntıya karşı protestodur. Din, tinsiz koşulların tini olduğu gibi, ezilmiş yaratığın iniltisi, kalpsiz bir dünyanın ruhudur da. O halkın afyonudur.” (K. Marx, F. Engels Din Üzerine, sf: 35, Sol Yayınları)

“Dinsel sıkıntı bir yandan gerçek sıkıntının ifadesi, bir yandan da gerçek sıkıntıya karşı protestodur. Din, tinsiz koşulların tini olduğu gibi, ezilmiş yaratığın iniltisi, kalpsiz bir dünyanın ruhudur da. O halkın afyonudur.”

Devrim, bir altüst oluştur. Devrim, eskinin yıkılması yerine yenin inşaa edilmesi, zulmün yıkılması özgürlüğün inşaa'sıdır, azınlığın iktidarının yıkılması halk iktidarının kurulmasıdır.

Bu mücadele içinde emperyalizm, faşizm, feodalizm ve her türden gerici yıkılıncaya, halk iktidarları kuruluncaya kadar şehitler verilecek, şehitlerimizle zafere varılacaktır. Mücadelede yitirdiğimiz her şehidimiz bizi zafere bir adım daha yaklaştırmaktadır. Çünkü onlar zaferimizin teminatıdır. Onları sahiplenmek, onları anmak mücadelemizi sahiplenmek, ileriye taşımasıdır. Onları sahiplenmek bizlere miras olarak bıraktıkları bayrağı daha yukarıya kaldırmaktır.

Proletarya Partisi'nin 1978'de yaptığı 1. Konferans'ta aldığı kararla Ocak ayının son haftasını Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası olarak ilan etmişti. Bu çerçevede her yıl Ocak ayının son haftasını devrim ve komünizm uğruna yaşamını feda edenler için birçok alanda çeşitli eylem ve etkinlikler yapılmaktadır. Her anımızda, her adımımızda, her alanda bizimle birlikte yaşayan şehitlerimiz bu yıl da çeşitli eylem ve etkinliklerle anılmaya devam edildi. Bu eylemlerden biri de Partizan tarafından 29 Ocak Pazar günü saat 13:00'te Sarıgazi Mezarlığı'nda gerçekleştirildi.

Saat 13:00'te 1. Mezarlık önünde toplanan Partizan kitlesi önde "Önce çocuklarımızı savunuyor-duk şimdi onların düşüncelerini-PŞTA" pankartı, başta Proletarya Partisi'nin kurucusu ve kuramcısı önder yoldaş İbrahim Kaypakaya olmak üzere Proletarya Partisi'nin şehit resimlerini, İbrahim Kaypakaya ve Başkan Mao'nun flamalarını taşıırken bunların arkasında "Devrim ve komünizm şehitlerinin militanlığıyla Halk Savaşı'nı yükselt Partizan" pankartı "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı", "Şehitlerimiz tohum oldu ekimiz devrim olacak" dövizleri açarak çeşitli sloganlar ile mezarlığa yürüdüler.

Mehmet Demirdağ'ın mezarı başındaki anma etkinliği parti ve devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından PŞTA adına yapılan konuşmada "Şehitlerimiz beynimizde, kalbimizde, bileğimizde yaşıyor. Onları bir gün değil her gün, her alanda militan bir ruhla yaşıyoruz/yaşatacağız" denildi.

Bilindiği gibi AKP hükümeti sağlık hizmetlerini birleştiren ve tüm nüfusu kapsayan bir Genel Sağlık Sigortası (GSS) sisteminin kurulması için çalışmalar yapıyor ve bu amaçla bir reform taslağı da hazırlanmış. "Sağlıkta Dönüşüm Programı" adı verilen bu taslak çerçevesinde, Düzce'de Aile Hekimliği Pilot Projesi'nin başlatılmasına dair kanun, geçen ay Mec-

Genel Sağlık Sigortası ile devletin dediği; "Hastane görmeden ölin!"

lis'ten geçirildi ve diğer alanlarda da dönüşüm programını uygulamak için çalışmalar hızlandırıldı.

1980'lerden itibaren Rus Sosyal Emperyalizm'in ve sosyalist blok ülkelerinin çökmesi dünya genelinde serbest piyasa ekonomisinin kurallarının yaygınlaştırılarak, emperyalizmin içine girdiği krizi aşmada Keynesyen politikaları rafa kaldırmasına ve sosyal devlet olgusu yerine kamu hizmetlerinin özelleştirildiği, devletin küçültüldüğü bir yapıyı uygulamaya koymuştur. Eğitimde, ulaşımda, barınmada pek çok konuda yansıyan bu yönelim kuşkusuz sağlık alanında da etkisini göstermektedir. Bugünlerde kamuoyunun gündemini işgal eden Genel Sağlık Sigortası da bu yönelimin bir ürünüdür. Aslında bu önerinin nereden ve kimlerden geldiğini bilmek bile kimlere yarar sağlayacağını ortaya seriyor. "Dünya Bankası'nca hazırlanan 'Türkiye'de Genel Sağlık Sigortasına Hazırlık' konulu raporda, ül-

kede bu alanda yaşanan gelişmeler ile alternatif çözüm önerileri ortaya konuldu."(1)

Emeklilik; Ancak Mezarda

Hükümetin Emek Platformu ile yaptığı görüşmelerde teknik birkaç şey dışında dikkate alınması hatta görüşme sürecinde de birtakım adımlar atarak uygulamaya zemin hazırlaması IMF ve Dünya Bankası'nın isteklerinin yerine getirilmesinde çoktan verilmiş bir kararı göstermektedir.

Sağlık hizmetlerini devletin halka sunması gereken bir hak olmaktan çıkartarak, "paran kadar sağlık" anlayışının kökleştirilmesini sağlayacak olan bu tasarının, Meclis'ten geçirilmesi durumunda özellikle yoksul emekçi kesimin en temel sağlık hizmetlerinden faydalanması engellenmiş olacaktır. Genel Sağlık Sigortası'nın yol açacağı zararlar belli başlıklar altında toplandığında özetle şunları söyleyebiliriz:

Emeklilikle ilgili olarak;

- Emeklilik yaşı 68'e çıkacaktır.
- Emeklilik için, "çalışarak ölmek" anlamına gelecek, 9 bin işgünü prim ödenmesi zorunluluğu getirilecek.
- Esnek çalışanlar, belirli süreli çalışanlar, mevsimlik işlerde çalışanlar, sözleşmeli olarak çalışanlar, çalıştıkları sürece prim ödemelerine karşın emeklilik haklarını elde edemeyecekler.
- Emekli aylıklarının hesaplanma yöntemi değiştirilerek, emekli maaşları, dörtte bir ile üçte bir arasında değişen oranlarda azalacak.
- Kamu görevlilerinin prim yükü artırılarak ücretleri düşecek.
- Tüm çalışanlar arasında norm ve standart birliği sağlanması, bir aldatmaca olmayı sürdürecektir; başta milletvekilleri olmak üzere ayrıcalıklı kesimlerin korunmasına devam edilecektir. Yani farklı gelirlere sahip olanlardan aynı oranda prim kesilmesi, yoksulların daha fazla mağduriyeti, zenginler içinse daha fazla kazanç anlamına gelecek.

128 YTL Alanlar Yoksul Değil!

Sağlıkla ilgili olarak;

- Sağlık temel hak niteliğinden uzaklaştırılarak, devletçe ödediğimiz vergilerle karşılanan sosyal bir hak olmaktan çıkarılacak.
- Aylık geliri, 127 YTL'nin üzerinde olan herkesten, gelirine göre her ay için 64-431 lira arasında değişen miktarlarda sağlık sigortası primi alınacağı

gibi, tedavi için başvuranlardan ayrıca kurumca belirlenecek miktarda katkı payı da alınacak.

• Genel Sağlık Sigortası primlerini ödemeyen esnaf ve sanatkârlar ile köylüler sağlık hizmetinden yararlanamayacak.

• Sağlık hakkı, sadece belirli hizmetlerin karşılanması ile sınırlandırılacaktır. Tedavi için gerekli olan yöntem ve hizmetlere ulaşmak parası olanların "hakki" olacaktır. (2)

"Sağlık sektöründe yaşanan en önemli sorun finansman sorunudur" denilmektedir. Ancak sorun aktarılabilecekleri değil, emperyalizmin içinde bulunduğu krize paralel olarak geliştirdiği saldırısı ve bunun bağımlı ülkelere dayatılmasıdır.

"Yaşasın Özelleştirme"

Emperyalist-kapitalist ülkelerde, uzunca süredir, sağlık harcamalarındaki artış hızı, aynı ülkelerin ulusal gelirlerindeki artış hızını önemli oranda geride bırakmış durumdadır.(3) Bu nedenle bu ülkelerde temel hedef sağlık harcamalarının sınırlanmasıdır. Bugün Avrupa'da sosyal hakların kısıtlanmasının (Hartz IV, Bolkestein vb.) ardarda gündeme gelmesi devletin halka sunması gereken hizmetleri adeta sırtında "kambur" olarak görmesinden kaynaklanmakta ve piyasayı tamamen sermayenin insafına bırakarak bu kesintilerden elde edeceği geliri düşünmektedir.

Bizim burada ele aldığımız Genel Sağlık Sigortası (GSS) konusu açısından daha önemli olan geri bırakılmış, bağımlı ülkelerde ise, eskiden beri sağlık kaynakları açısından önemli bir yetersizlik vardır. Bu ülkelerdeki temel sorun sağlık harcamalarının temel sağlık gereksinimlerini bile karşılayamamasıdır.

Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde, ekonomik krizin etkisi ve IMF ve Dünya Bankası'nın da dayatmalarıyla, zaten yetersiz olan kamusal fonlar kısılmakta, kamunun sağlık güvenlik sistemlerine katkısı azaltılmakta, finansmanda özel-cepten harcamaların oranı görece olarak yükselmekte, ancak kamunun ortada bıraktığı ve giderek büyüyen boşluğu özel harcamaların doldurması olanaksız olmaktadır ve aynen düşük gelirli ülkelerdekine benzer biçimde sağlıkta finansman yetersizliği ortaya çıkmaktadır.

Bu koşullarda finansman sorununun çözümünde tek gerçekçi seçenek olarak emekçi kesimlerden çıkacak yeni vergiler ve/veya özel harcamalar öne çıkarılmaktadır.

Sağlık hizmetlerine kaynak sağlamak bakımından birkaç seçenek vardır:

Yaşamsal olmayan sektörlerden, sağlık, eğitim, sosyal güvenlik gibi sosyal sektörlerde kaynak kaydırılmasıdır. Tüm bağımlı ülkelerde, hükümetler emperyalist kurumların talimatları doğrultusunda hareket etmekte ve kamusal kaynaklarla değişik özel sektör kuruluşlarını (özel sağlık kuruluşları da içinde olmak üzere) desteklemektedirler. Doğaldır ki, "Ben ülkemi satmakla mükellefim" sözünde cisimleşen bir anlayış, özelleştirmeyi önüne hedef koyacak ve üst sınıfların çıkarlarını savunacak, halkın içinde bulunduğu duruma gözlerini kapayacaktır.

Verginin Kutsallığı Yalnızca Yoksullara

"Sağlık sektörüne kaynak yaratmanın iki temel mekanizması vardır. Bunlardan birincisi sağlık hizmetlerini genel vergilerle finanse etmek, ikincisi ise sigorta sistemi kurmaktır. Ancak sözü edilen ilk tercih yine son 25 yılın egemen ekonomik politikalarına takılmaktadır. Çünkü bir yandan bu ülkelerin burjuva sınıfları vergi ödememekte, öte yandan üzerlerine vergi yükü bindirmenin kolay olduğu geniş halk yığınları, gelirlerindeki azalma nedeniyle vergi ödeme güçlerini hemen tamamen yitirmiş bulunmakta-

dır. Bütün bu söylediklerimize somut bir örnek olarak Türkiye'nin durumunu göstereyim. Bilindiği gibi Türkiye'de gelirin % 60'ını en zengin %20'lik nüfus kesimi almakta, buna karşılık vergi yükünün ancak % 30'unu bu kesim sırtlanmaktadır."(4)

Devletin üst sınıflardan vergi toplamak gibi bir derdinin olmayışı, vergi veren alt sınıfların "vergi ödeyemez" hale gelmesi yeni kaynak yaratma deyince akla yine vergiyi getirmektedir! Tabii emekçilerden kesme ya da yoksullara yüklemeye dayanarak.

"Herkes'e sağlık hizmeti"

sadece parası olanları kapsıyor!

Böylece, sağlık hizmetlerinde tek kamusal finansman seçeneği olarak, sağlık hizmeti için özel olarak konulacak bir vergi, yani GSS kalmaktadır. Sağlık sigortacılığı kelimesinin gerçek anlamıyla sağlık için özel olarak konulmuş doğrudan nitelikli bir vergi sistemidir. Bu vergiyi sağlık hizmetini kullanacak olanlar öder. Böylece, yüksek gelirli, burjuvazi, geliri eşitlikçi biçimde yeniden dağıtmak bakımından yerine getirmesi gereken vergi sorumluluğundan da kurtulmuş olur. Öte yandan, halk kesimlerini sağlık için vergi ödemeye ikna etmek ve böyle bir verginin propagandasını yapabilmek daha kolaydır. Hatırlanacak olursa hükümetin kamuoyunda dilendirdiği söylem "herkes'e sağlık hizmeti"dir. Ancak bu yanılsama yaratan bir söylemdir, çünkü doğrusu "parası olan herkes'e sağlık hizmeti"dir!

Nitekim Türkiye'de GSS tercihi sistematik biçimde ilk kez, 1992 yılında Sağlık Bakanlığı tarafından hazırlanan Ulusal Sağlık Politikası Taslak Dokümanı'nda dile getirilmiş ve uygulama ile birlikte kamu emekçilerinin ücretlerinden % 10'luk bir sağlık primi kesintisine başlanacağı açıkça belirtilmişti.

Sonuç yerine...

Türkiye'de emekçi sınıfların GSS meselesini ekonomik ve siyasal bir boyutta yürütmelerinde bu nedenle zorunluluk vardır. Esasen GSS üzerinde yürütülecek bütün tartışma ve mücadele, doğrudan, Türkiye'de gelirin yeniden dağıtımına ilgili politik bir öze sahiptir. Emekçi sınıflar, ya GSS düzenlemesine etkili bir tepki gösteremeyip prim (sağlık vergisi) ödemeyi kabul edecekler (oysa vergilerimizin bize yol, su, elektrik... Olarak geri döneceği söylenirdi) yada bu konudaki mücadelelerini toplam gelirin kendileri ve sosyal sektörler lehine yeniden dağıtımını talep eden siyasal bir düzleme taşımayı becereceklerdir. Bugün için ikisinin arasında bir konum yoktur. Sözü ettiğimiz bu mücadelenin, bu haliyle zorunlu olarak, devrimci mücadele perspektifi olacaktır. Eğitimde, ulaşımda vb. olduğu gibi sağlıkta da devletin emekçi halkın çıkarlarına uygun bir yönelime girmesi mevcut devletin doğasına aykırıdır. Belli bir sınıfın haklarını korumak üzerine kurulmuş olan devletin bu politikalarına karşı mücadele hem kazanılmış hakların kaybedilmemesi hem de hakça, eşit ve özgür bir düzen talebiyle birlikte yürütülmek zorundadır.

Karşı çıkmamak, daha büyük saldırıların ön adımını oluşturacaktır. Bu yüzden tüm emekçi sınıfın bu yasa tasarısına karşı mücadelesi bir zorunluluk olarak omuzlarımızda durmaktadır.

Kaynakça:

- (1) 28.06.2004, Hürriyet gazetesi.
- (2) Emek Platformu SS-GSS Değerlendirmesi, 27 Ocak 2006
- (3) Dr. İlker Belek, Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı
- (4) Sosyal Politika Forumu; Boğaziçi Üniversitesi.

“Mezarda emekli olmak istemiyoruz”

Genel Sağlık Sigortası ve Sosyal Güvenlik Yasa Tasarılarına karşı ülke genelinde yapılan miting ve basın açıklamalarına binlerce kişi katıldı. Yapılan eylemliliklerde işçiler yasanın geri çekilmesini aksi taktirde üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını belirttiler.

DİSK'in 19 Şubat Pazar günü **İzmit**'te düzenlediği mitinge yaklaşık 6 bin kişi katıldı. DİSK'in dışındaki konfederasyonların cılız katılım sağladığı mitinge **EMEK**, **ÖDP**, **HKP**, **TAYAD**, **ESP**, İşçi gazetesi, **TMMOB** gibi kurumlar da katıldı.

Birleşik Metal-İş, Nakliyat-İş ve **Genel-İş**'in kitlesel katıldığı mitingde direnişte olan **Serna-Seral** işçileri de yer aldı. Saat 11:00'de **Merkez Bankası** önünde toplanan ve en önde **“Yoksulluğa, adaletsizliğe hayır”** pankartı açtı. **“GSS'ye geçit veremeyeceğiz”**, **“Yaşamın örgütlü mücadelemiz”**, **“Örgütlüysek her şeyiz, örgütsüzsek hiçbir şey”** vb. dövizlerinin açıldığı yürüyüş sloganlarla miting yapılacağı Perşembe Pazarı Meydanı'na kadar sürdü.

rı **“Tecritle öldüren, sağlığımızı ve geleceğimizi yok eden AKP'dir TAYAD”** ve **“Ölüm Oruçlarında ve tecride karşı yürütülen mücadelede şehit düşenlerin resimlerinin olduğu pankartları dikkat çekiciydi.**

* Yürüyüşte Büyükşehir Belediyesi'nin oraya gelindiğinde kitle olarak düdükle AKP'yi protesto etti.

* Amerika'ya, Avrupa'ya, işbirlikçilerine, provokasyona karşı birleş pankartı dikkat çekiciydi.

* Kürsüden atılan sloganlara katılım zayıftı.

* Miting bitmeden birçok kişinin miting alanını terk ederek arabalara yöneldiği görüldü.

* Emekli-Sen'liler attıkları coşku sloganlarıyla dikkat çektiler.

* Lastik-İş'in mitinge katılımı cılızdi.

SARIGAZI

Partizan, **ESP**, **DHP** ile **Kaldıraç 18 Şubat 2006** tarihinde saat 15:00'te **Sarıgazi Meydanı**'nda yaptıkları basın açıklamasıyla **GSS'yi** protesto et-

nı'nda toplanan **Bursa Emek Platformu** bileşenleri buradan büyük boy Türk bayrağını açarak, döviz ve sloganlarla **AKP** İl binasına kadar yürüdü. Açıklamayı **Emek Platformu** dönem sözcüsü **Osman Gümüş** yaptı. Gümüş **“Dünyada IMF reçetelerini uygulayıp da kurtulan ülke var mıdır? Kılavuzu IMF olanın sonu sefalettir”** dedi. Eyleme 24 Ocak'tan beri **Petrol-İş** Sendikası'na üye oldukları için işten atılan direnişteki **BPO** işçileri ve 13 Şubat'ta **TÜMTİS** üyesi **Horoz Lojistik** işçileri de uğradıkları haksızlıkları sloganlarla dile getirdiler. Eylemin olumsuz yanı ise **Türk Metal-İş Sendikası** ve **Kamu-Sen** yöneticilerinin bayrak gösterisiydi.

ANKARA

Genel Sağlık Sigortası ve Sosyal Güvenlik Yasa tasarılarına karşı Emek Platformunun düzenlediği eylemlerden biri de Ankara'da gerçekleşti.

19 Şubat günü öğlen saatlerinde **Ankara Ga-**

Miting alanında emek mücadelesinde yaşamını yitirenler için saygı duruşunun ardından bir konuşma yapan **DİSK** Genel Başkanı **Süleyman Çelebi**, **“Türkiye yıllardır küresel sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırılıyor. Halkın derdine derman olma yalanlarıyla iktidar koltuğuna kurulan AKP hükümeti, IMF talimatlarını yerine getirmede büyük bir heves gösteriyor. Bu hevesin bedelini emekçiler ve yoksul halk ödüyor”** dedi. Sanatçı **Onur Akın**'ın verdiği müzik dinletisinin ardından miting saat 15:00'te sona erdi.

Mitingden Notlar:

* Mitinge gelirken kalp krizi geçiren **Salih Akyüz** adlı emekçi yaşamını yitirdi.

* Mitinge yaklaşık 6 bin kişi katılırken kadın katılımcılar neredeyse yok denecek kadar azdı.

* Devrimci gruplar içinde en kalabalık olan **TAYAD**'lı ailelerin açıklama-

larında biraraya gelen Platform bileşenleri en önde **“Herkesin sağlık güvenli gelecek”** pankartı açarak yürüyüşe geçtiler. **“Sağlık haktır satılmamaz”, “Parasız sağlık parasız eğitim”** sloganlarını atan emekçiler **Sihhiye Meydanı**na yürüdü. **Haber-İş**, **Yol-İş**, **Petrol-İş** Sendikalarının katılımı dikkat çeken **DİSK** ve **Memur-Sen** mitinge katılmadı. Alanda kitleye seslenen **Ankara Emek Platformu Dönem Sözcüsü Çelik İş Şube Başkanı Naci Bayanlı**; Emeklilik yaşının 68'e yükseltileceğini emeklilerin maaşlarını yüzde 50 sini alabileceklerini söyleyerek **IMF** politikalarının ülkeyi uçuruma sürüklediğini söyledi. Türkiye'deki en büyük konfederasyonların örgütlediği miting Emek Platformunun sendikal mücadeledeki işlevini de gösteriyor. Eylem, imzaları bulunan sendikaların yöneticileri bile katılsaydı daha kitlesel olacak iken Platformun var olan tepkileri sönmülemekten ileri gidemeyeceği bir kez daha görüldü.

BURSA

18 Şubat günü **Fomara Meyda-**

Neden Karşı Çıkmalıyız?

1. Sağlık hak olmaktan çıkarılıyor.

Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısının 27. maddesinde, **“Bu Kanun kapsamındaki sağlık yardımlarından yararlanan sigortalı ve bakmakla yükümlü olduğu kişiler sağlıklarını korumaktan asli olarak sorumludur”** biçiminde yapılan düzenleme, sağlık hakkını bir hak olarak görmeyen anlayışın ürünüdür. Sağlığını korumak bireye bir yükümlülük olarak getirildiği durumda bu yükümlülüğü yerine getirmeyen sorumludur anlayışı, devletin en temel yükümlülüğünden vazgeçtiğinin ifadesidir.

2. Hastaya müşteri yaklaşımı getiriliyor.

Genel Sağlık Sigortası'nın temel mantığında sağlık bir hak anlayışıyla ele alınmadığından, sağlık hizmetinin **“bunu tüketen müşteriler”** tarafından ödenmesi gerekliliği vardır. Böylece de ödeme süresince yerine getirilen bir hizmet olarak değerlendirilmekte, bir tüketim malzemesi olarak görülmektedir.

3. Genel Sağlık Sigortasındaki Prim Sistemi neyi getiriyor?

Hasta olan öder mantığı doğrultusunda **“Asgari yaşam standardı”**nın üzerinde olan herkes primli sisteme geçmek zorundadır. Nedir asgari yaşam standardı? Genel Sağlık Sigortası Yasa taslağında bu açık ifade edilmiyor. Ancak bunun asgari ücretin 1/3 kadar, yani yaklaşık ayda 120 milyondan fazla kazancı olanları kapsadığı düşünülmektedir. Herkes zorunlu olarak prim ödeyecektir. Sağlık hizmetine daha çok ve sık ihtiyaç duyan az gelirlilerden, yoksullardan, yıllık sağlık hizmeti alma sıklığına göre prim ödeme oranları her yıl yeniden belirlenecektir.

4. Genel Sağlık Sigortası daha fazla ödeme daha az sağlık hizmeti demektir.

Genel Sağlık Sigortası'na ödenen sağlık primleri ile ancak Genel Sağlık Kurumu'nca belirlenmiş bazı sağlık hizmeti için ödeme yapılacaktır. Masraflı olduğu için sigortayı zarara sokmayacak bazı koruyucu sağlık hizmetleri ile bazı hastalıkların, bazı ameliyatların, bazı tahlil ve tetkiklerin karşılanacağı minimum hizmet temelli bir sistem getirilmektedir.

5. Katkı Payı adı altında cepten ödeme yapma zorunluluğu getiriyor.

Genel Sağlık Sigortası ile birlikte, sigortalı kişilerin bu gün sadece ilaç alırken verdiği katkı payını anlayışı artık, sadece ilaçta değil, hekim muayenesi, tahlil ve tetkikler ile ayaktan tedavi giderleri içinde yapılacaktır. Katkı payının sağlık hizmetinin sunumu esnasında peşin olarak alınması ön görülmektedir.

6. Eşitsizlik yasal güvence altına alınıyor.

Sosyal devletin sosyal olma vasfı zayıflatıldı, tahrip edildi. Şimdi de bütünüyle ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Sağlık olsun, sosyal güvenliğin diğer unsurları, emeklilik vb olsun, bunlar bir toplumun ortak sorunu olmaktan çıkarılıyor. Bütünüyle piyasanın vahşi ortamına terk ediliyor.

7. Mezarda emeklilik getiriliyor.

Bu alanda yapılmak istenen de, emeklilik yaşının 70 yaşa, prim gün sayısının da 9 000 güne çıkarılıyor. Emeklilik aylık bağlama oranı ise %70'lerden %35'e düşürülmektedir. Ayrıca da, malullük ve ölüm aylığı hak edebilmek de zorlaştırılıyor. Kıscası kazanılmış hakları budayarak emeklilik fonlarının sermaye piyasalarına aktarımı için gerekli düzenlemenin yapılması amaçlanmaktadır.

Kaynak: TMMOB Sağlıkta Dönüşüm Programı Raporu

Gerillanın kaleminden

Büyük bir muharebe alanında savaşa kumanda etmek, büyük çarpışmalarda tek tek savaşçıları kumanda etmek, en zor anda en zoru aşma kararlılığı ve güvenini verebilmek, kaybedildiğini düşünülmediği anda, nasıl kazanılacağını göstermek ve inanmak... Tüm bunlar oldukça önemli ve kritik konulardır. Savaş ve savaşa yön vermek, yol göstermek, büyük çatışma muharebelerinin yarattığı deneyim ve tecrübe ile büyük bir usta olarak savaşa hükmetmeyi başarabilmek için **Proletarya Partisi'**nin sahip olduğu ideolojik-politik çizgiyi asgari düzeyde kavramak gerekmektedir. Halk Savaşı ve eksenindeki gerilla savaşını **teorik** ve **pratik** çerçevede kavramak, sınıf mücadelesinin temel özelliklerini kavramak, Proletarya Partisi'nin gerilla savaşına biçtiği misyonu bilmek, gerilla bölgesi kapsamındaki görev ve sorumlulukları birçok yanı sıra asgari düzeyde bilince çıkarmak, ordu özelliklerini, hiyerarşisini, disiplin ölçülerini, işleyişini, ilke ve kurallarını, hukukunu belirli çerçevelerde bilmek, partinin sahip olduğu tarihsel deneyimlerle çıkarmış olduğu derslere sahip olmak, partinin kitle çizgisini genel ve özel yanlarıyla kavramaya çalışmak, askeri çizgisiyle birleştirebilme becerisini gösterebilmek ve tüm bunlarla iç içe geçmiş inanmışlık, kararlılık, cesaret, bağlılık ve özverili olma özellikleri temeldir. **Zaten belirli bir dönem gerilla bölgesinde kalmış olan ve o alanın zorlu koşulları içinde pişmiş her birey, bahsedilen özellikleri yavaş yavaş edinir.** Bir gerilla komutanı olma yolundaki ilk dönemeçleri bütün olarak herkes yaşar. İşte bahsedilen temel unsurların herkesteki etkisi farklı düzeylerde olur. Bu farklılıklar doğal olarak görev ve sorumluluk kimliklerini oluşturur. Kimileri savaşçı kimliğiyle sınırlanırken, kimileri daha derin kavrayışıyla sınırlarını hep zorlayan olabiliyor. Sınırlarını zorlayanlar, parti ruhundaki militanlığı daha derin yakalayanlar olmuştur. Her bireyin kavrayışı, anlama düzeyi, yanıt olma gerçekliği farklılıklar gösterir. Eksiklikler zamanla aşılacak şeylerdir. Militanlık vurgusunun önemi, taşınması gereken özelliklerin bir gereği olduğu içindir. **Bir bireyin örgütlü olduğu alanda daha aktif olması için partinin temel doğrularını asgari düzeyde kavraması, alan özelliklerini bilmesi, bu çerçevede görev ve sorumlulukları kavraması ve tüm bunlarla birlikte kendini tanımla-**

masına bağlıdır. Bireyin bulunduğu mücadele alanındaki inisiyatifi için bu temeldir.

Alanımızda önemli ve zor görevlerinden biri gerilla komutanı olmaktır. Bir gerilla komutanı bütün detaylara gereken önemi vermek zorundadır. Öğrenmeye sınır koymamalıdır. Çok yönlü bakmalı, mümkün olan tüm olasılıkları göz önünde bulundurmalıdır. Plan yapmalı hem de alternatifi olmalı, koşullar çok yönlü değişip planlar yanıt olmadığında, devreye sokacağı planları olmalıdır. **Çünkü savaş her daim için hazırlıklı olmayı zorunlu kılar.** Eğer hazırlığın, tedbirlerin, ihtiyat unsurların mevcut değilse, baştan kaybetmiş demektir. Yine, ilkeli olmalı ama esnekliği zedeleyecek kör "ilkeliliğe" de düşülmemelidir. İyi ve doğru zamanlama yapabilmelidir. Güçlerini korumalı, sevk ve idarede çevik, konumlandırılmada esnek olunmalıdır. Taktik gelişkinliğe sahip olunmalıdır. Hızla yer değiştiren, manevra yapabilen, düşmanı yanıltabilen olmalıdır. Saldırı ve savunma biçimlerini, zamanlamasını iyi belirleyebilmelidir. Sorumluluğu altındaki güçlerin eğitimine önem vermelidir. Savaşın her biçimine karşı silahlanmalıdır. İdeolojik, politik, psikolojik yönlerini bilmeli ve hazırlıklı olmalıdır. Kitlelerin durumunu, savaşa karşı tutumlarını sürekli takip etmeli ve belirli bir davranış çizgisi oluşturmalıdır. Düşmanın kitlelere yaklaşımını kavramalı ki, neyle karşılaşacağını önceden bilsin. Bu çerçevede onlarca şey sıralanabilir. Ama esas nokta şurası; tanımak, bilmek, kavramak, doğru ilişkiler kurmak ve sürekli arayış içinde olmak. Bu özellikler geliştirici, ön açıcı önceliklerdir.

Araziyi tanımak: Düşmanı tanımak, kendi güçlerini tanımak, kitleleri tanımak asil mesele buradadır. Gerilla komutanı araziye iyi öğrenmek zorundadır. Yollarını, patikalarını, bitki örtüsünün özelliklerini, su kaynaklarını, kritik noktalarını, yerleşim birimlerini,

ayllarını, derin yerlerini, sığ yerlerini, bağlantılarını, köprülerini, büyük sularını, stratejik yerleri, üslenmeye elverişli noktalarını, askeri harekate uygun arazileri, saldırıya elverişli olan ve olmayan yerleri, gece ve gündüz hareket edilebilecek alanları, vadileri, tepeleri vs. bilmesi gerekir.

Düşmanı tanımak: Düşmanın gücünü, donanımını, araziyi kullanma kapasitesini, hareket tarzını, operasyon biçimini, pusu tarzını, kullandığı silahları, açık-zaafı yanlarını,

psikolojik unsurlarını, destek güçlerini, müdahale niteliğini, teknik donanımını, savaş taktiklerini, araziye hakim olma özelliklerini, tepkisini, psikolojisini, açık ve kapalı davranışlarını, görünen ve görünmeyen tarzlarını, olası hareketini vs. bilmek.

Kendi güçlerini tanımak: Komutan mevcut güçlerinin askeri kapasitesini, donanımını, silah ve mühimmat durumunu, manevra yeteneğini, zorluklar karşısındaki tutumunu, vuruş gücünü, ideolojik donanımını, cesaret-kararlılık özelliklerini, düşman olgusunu kavrayış düzeylerini, zihinlerdeki bu yönlü netliklerini ve bulanıklıklarını, her savaşın özel niteliklerini, kavrayış düzeylerini, silah kullanabilme yeteneklerini, hızlarını, hantallıklarını, bileşen içi birlik ruhunun durumunu vs. bilmelidir.

Kitleleri tanımak: Kitlelerin politik eğilimlerini, sistemle ilişkilerini, ilişkilerinin niteliğini, devrimci mücadeleye ve güçlere bakış açılarını, sosyal durumlarını, düşmanı algılayışını, beklentilerini, eğilimlerini, düşmanla ilişki ihtimallerini, ajan-ışbirlikçi özelliklerini, onların çekincelerini, kaygılarını, hoşnutsuzluklarını, destek düzeylerini, mücadeleye katılım potansiyelini, baskılar karşısındaki tavırlarını, değer yargılarını vs. daha sayılabilecek onlarca yönü bir düzeye kadar bilmek.

İşte, gerilla komutanının inisiyatifi somut olarak, yukarıda ifade edilenleri bilmek ve kavramak demektir. Ne yaptığını, nasıl yapacağını, niçin v ne zaman yapmak gerektiğini, bilen ve yerinde yapan insan inisiyatifli insandır. Bahsedilen tüm bunlar gerçek bir çabanın ürünü olarak ortaya çıkar. Niyetle, istemle, duygusal ifadelerle hayat bulabilecek şeyler değildir. Bir gerilla komutanını örneklememizin nedeni, aldığı sorumlulukların ağırlığının onu daima zorlaması ve sürekli olarak dış dünyaya yani maddi unsurlara yö-

değildir. Önemli olan ideallerimize olan bağlılığın işaret ettiği yolda ilerleyebilme cüretini gösterebilmemizdir. Bundan sonrası ise her şeye, ilk defa görmüş olma heyecanı ve öğrenme merakıyla bakmaktır. Unutmayalım teori, düşünce maddi yaşamın ardından gelir. Bizler kavrayabildiğimiz, tanıyabildiğimiz ölçüde bir bilgiye sahip olduğumuz gibi, mevcut bilgilerimizin de sınırlarıyla çevrili kalabiliyoruz. Bunu aşmak elimizdedir. Devrim ve sınıf savaşımının zorunlulukları düsturumuz olduğu sürece sınırları aşmaktan geri durmayız. **Gerilla ruhunu partinin her alanında yaşamsal hale getirmemiz gerekir.** Sınıf mücadelesinin çetin, çelişkilerinin keskin ve çözümlerinin katı olduğu bir sahadır kırsal. İşte bu yüzden mücadelenin kişilikleri de aynı katılığı, nesnel zorunluluğun özünü ruhunu taşımak zorundadır. **Görev bireyin, birey de görevin öteki yüzü olmak zorundadır.** Aksi halde ikisi de yok olur. Yok olmasa bile başka bir şey olur. Ama bu, artık öz olarak kendisi değildir. İnsiyatiflik ruhu gerillanın temel dinamiklerinden biridir. Bir komutan yukarıda sıralanan ve daha yazılmamış aynı çerçevede yığınlarca dış dünya unsurunu tanımak zorundadır. Ancak o zaman doğru karar verecektir, iyi sevk- idare edecektir, kararlılık gösterecektir. Örneğin uyanıklık; eğer bir savaşçı nerede kiminle savaştığını biliyorsa, savaştığı gücü iyi tanıyorsa, onu çoğu zaman yanıltabilir ve oyunlarını boşa çıkartabilir. İşte uyanık olmak bu kadar basit ve somut bir olgudur ve ulaşılmaz bir özellik değildir. İnsiyatif için ifade ettiğimiz özellikler gibi.

Gerilla veya gerilla komutanı doğru bir kavrayışa sahip olduğu ölçüde her zaman esnek olmayı da başaracaktır. Örneğin gerillanın yürüdüğü arazi yapısı, bitki örtüsü, yol durumu farklılaştıkça yürüyüş düzeni de değişir. Çünkü saldırı, savunma durumları değişim gösterir. **"Kendini korumak düşmanı yok etmek"** ilkesi her adımda geçerlidir. Bu yüzden her değişen duruma göre düzen almak doğru olanıdır. Savaş seyrinde her çatışma ortamı farklı olur. Kimi zaman dakika bile sürmezken bazen saatler sürebilir. Gerilla için temel taktik vur-kaçtır, bunu beklenmedik zamanda ve yerde yapmaktır. Gerilla kendi inisiyatifi dışında bir çatışmaya girdiği zaman mümkün olan en kısa zamanda çatışmayı durdurup çekilmesi gerekir. Ama bazı anlar vardır ki çekilmek daha büyük kayıplara neden olabilir. Bu yüzden çatışmayı yeğlersin. Bazen de düşman gerçekten kuşatmıştır, çekilemezsin. Bazen de çatışmanın başında inisiyatif sendendir, düşmana yüklenirsin, çekilemezsin. Gerillanın kısa sürede çekilmesi gerekir anlayışı, duruma göre değişebilir. Ama durumu kavramayan biri ya da yeterince kavramayan biri pratikte hataya düşer. Hem inisiyatifi kaybeder hem de esnek olamaz. Ya kabaca somut durumu göz ardı eder hep çekilmeye kilitlenir, pasif tutum sergiler, ya da durumu yine yanlış kavramaktan dolayı çekilmesi gerekirken, yersiz ve zamansız çatışmayı sürdürür ve gereksiz yere kayıplara neden olur. İşte anı kavramak bu derece önemlidir. Tıpkı bir kuralın yakıcılığı gibidir. Kurallar bir durum, bir an için konmuştur. **Eğer doğru anda uygulanmazlarsa birçok şeyi kaybedebilirsiniz.**

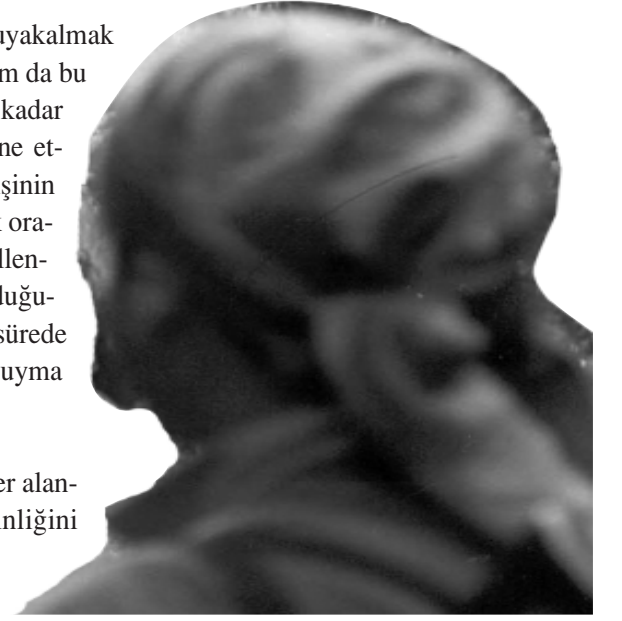
nelterek düşünmeye itmesindedir. Yani sürekli olarak görevlerine yanıt olmak, bunun içinde sürekli olarak değişen unsurları kavrama zorunluluğuyla yüzleşmesinin kaçınılmazlığı vardır. Aksi takdirde bir biçimde savaş dışı kalmaktan kurtulmak zordur.

Burada aynı şekilde her gerilla da bu özellikleri taşımak durumundadır. Yoksa kendi varlık zeminlerini baştan ölümlü hale getirmiş olurlar. **İnsiyatif soyut, edinilmesi güç, kavranılması zor ve bizlere uzak bir şey**

İnisiyatif ve esneklik daha çokça örneklerle anlatılabilir. Ama esas özün ifade edildiğini düşünüyoruz. İnisiyatiflik ve esneklik kişi kalıplarına uymaz. Ancak birey maddi şartları ve o şartların gerekliliklerini kavradığı ölçüde inisiyatifli ve esnek olur. Mevcut olanla yetinmek, öğrenmeye, öğrenmeye sınırlar koymak, heyecan ve arayıştan uzak olmak, mekanik-dogmatik olmak, önyargılı-kibirli- bencil özellikler taşımak ve en önemlisi de kendini bilmek ya da yanlış bilmek inisiyatif-esnekliği öldürür. Değişimi köreltir.

Coşkuyu, heyecanı dumura uğratar. İşte inisiyatif ve esneklik, başarılı olmanın ön şartlarıdır. Bugün hepimiz, mevcut ölçülerimizi zorlayıp, büyütme zorundayız. Kabuklarımızı kırmak ve bize ayak bağı olan kimi gereksiz ve zararlı ağırlıklarımızdan kurtulmalıyız. Doğru bir bakış açısı edinip, gerilla ruhunda bir duruşa sahip olmalıyız. Her yer bir biçimde savaş ortamıdır ve her tarafta düşman varsa, o halde gerilla ruhunda düşünmek, davranmak gerekir. Belki bir hücre evinde uyuyup kalmak çok zarar vermeyebilir ama gerillada belir-

lenen zamanlar dışında uyuyakalmak ölüme davetiye çıkartır. Tam da bu disiplini almamız. İhtiyaç kadar uyumak ve zamanı disipline etmek gerekir. Nasıl ki bir kişinin gerillaya katıldığında, artık oranın her sürecine göre şekillenmenin ne kadar hayati olduğunu, yaşaması dahi, kısa sürede görmesi ve ister istemez uyma zorunluluğunu hissetmesi önemliyse, aynı şekilde bizler de her alanda zorunlulukların keskinliğini görmeliyiz.

PUSULA

HALK SAVAŞI'NI DOĞRU KAVRAYALIM, GELİŞTİRELİM!

Faşizmin içinde bulunduğu krizin derinleşmesine paralel olarak egemen sınıfların saldırganlığını arttırdığına tanık olmaktadır. Resmi rakamlara göre 18 milyon kişinin yoksulluk sınırının, 1 milyon kişinin açlık sınırının altında yaşadığı, cari açığın rekorlar kırdığı ülkemizde sınıfsal çelişkiler keskinleşmekte, burjuva basında dahi daha büyük bir krizin kapıda olduğu açıkça dilendirilmektedir. Yönetememe krizinin bariz bir şekilde sergilendiği ülkemizde egemen sınıfların kliklerini temsil eden siyasal partiler arasındaki “polemikler” de faşizmin seviyesizliğini gözler önüne sermektedir. Bununla birlikte egemenlerin halka bakış açılarını sergileyen örnekler de kendisini göstermektedir. Halkın haklarını gasp eden, faşist yasaları “geliştiren”, “terör” zirveleri düzenlemek zorunda kalan devlet halk düşmanı yüzünü hergün göstermektedir. Kendisini protesto eden köylüye hakaretler eden başbakanı buna zorlayan nedenler fazlasıyla mevcuttur.

Ülkemizde sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı tüm veriler kitle hareketinin yükselişinin hız kazanacağını muştulamaktadır. Bugün halkın hoşnutsuzluğunu gösteren birçok örnek bulunmaktadır. **Kürt halkının şovenist baskılara karşı mücadelesi, Genel Sağlık Sigortasına, TEKEL'in kapatılmasına, özelleştirmelere karşı eylemler sürmektedir.** Halkın kendiliğinden hareketinin daha da gelişeceği ortadadır. Bu hareketle bütünleşmek, ona yön vermek, kitleleşmek ve kendili-

ğinden mücadeleyi iktidar talepli bir kitle hareketine çevirmek de elbette biz sınıf bilinçli devrimcilerin elindedir. Tasfiyeciliğin yoğun etkiler bıraktığı, örgüt bilincinin zedelediği, tek bir adam gibi hareket etmenin zorlaştığı bu dönemi aşma yönlü atılan adımlara paralel olarak kitlelerin gözünde devrimci bir alternatif olmaya da hak kazanacağız.

Kitlelerin gözünde devrimci bir alternatif haline gelmek, sistemin baskısı altında yaşamak zorunda kalan kitleleri saflarımıza katabilmek için faşizmin artan saldırılarına cevap olabilmemiz gerekmektedir. Sürekli gerileyen, savunma halinde olan, kaybeden bir halkın veya örgütün kendine güveni de azalacaktır. Bu nedenle demokratik, bağımsız bir ülke için mücadele etme şevkini kazanmak için faşizmle anladığı dilden konuşmak, hesap sorma bilincini yaygınlaştırmak, bir avuç ezenin moralini bozarken geniş halk yığınlarına umut olmak gerekmektedir. Bu da ancak ülkemizde silahlı mücadeleyi yükseltmekle mümkün olacaktır. Bu noktada anlaşılması ve bilince çıkarılması gereken nokta kitlelerin bilinçlendirilmesinin ve örgütlenmesinin sadece propaganda çalışmalarıyla olmayacağıdır. Örneğin son dönem **Proletarya Partisi tarafından yapılan eylemler, devletin saldırılarına yanıt olma anlamında önemlidir.** Eylemlerle oluşan ses şu ya da bu biçimde kitlelerin bilincinde etkisini bulacak ve olumlu anlamda cevap alınacaktır. Bunun gibi bir dizi örnek vermek mümkün. Si-

lahların değiştirici gücü olarak ifade edilen tam da budur. Ya da kitlelerin beyinlerinin silahlanması olarak ifade edilen kaba anlamda “silahlandırmak” değildir. Onları bu bilinçle örgütlemek ve Halk Savaşı'na kanallize etmektir.

Ülkemizde devrimi yükseltmenin, halkı örgütlemenin ve iktidar talepli silahlı bir halk hareketini yaratmanın yegane yolu Halk Savaşını güçlendirmekten geçmektedir. Halk savaşı, halkın iktidarını yaratma, faşizmi ortadan kaldırma da başvurmamız gereken bugün için ülkemizde tek stratejidir. Halk savaşının gelişmesi dünyanın en barbar, zalim devletlerinden olan TC faşizminin cenderesinden kurtulmanın önünü açacaktır. Bu anlamda devrim iddiasında olan tüm devrimcilerin, sınıf bilinçli militanların yüklenmesi gereken yer ülkemizdeki gerilla mücadelesidir.

Devrim için örgütlenmek Halk Savaşı için örgütlenmekse bizlerin de kendimizi ve içinde yer aldığımız örgütlülüğümüzü savaşın bir parçası olarak algılamamız gerekmektedir. Halk Savaşı yalnızca kırsaldaki gerilla mücadelesiyle sınırlı olamaz. Kuşkusuz Halk Savaşının nabzı kırsalda atmaktadır. Ancak Halk Savaşının bu nabzını besleyecek, atışını hızlandıracak ve güçlendirecek kanı taşıma misyonu tüm diğer organların omuzlarındadır. Bu anlamda kendi alanında elinden gelen en iyisini yapmayan, örgütlü düşünmeyen, örgüt birliğini zedeleyen herhangi bir devrimci veya komite nesnel olarak Halk Savaşının gelişimine de zarar vermektedir. Bu nedenle savaşın bir parçası olarak savaşın inceleme göreviyle karşı karşıyayız. **Savaşı incelemek, onun yasalarını kavramak ve savaşı en iyi şekilde nasıl geliştireceğimiz üzerine açılımlar yapmak kitleleri Demokratik Halk Devrimi için örgütlemenin de önünü açacaktır.** Aksi halde savaşa katılım bireylerle sınırlı kalır

ki, bu da esas hedefimiz olan halkın iktidarını, Demokratik Halk İktidarını yaratmamıza engel olacaktır. Oysa devrimin yolu halk kitlelerini Halk Savaşı perspektifiyle savaştırmaktan geçmektedir.

Bugünkü meselemiz yalnızca gerilla savaşını yeni savaşçılarla sürdürmek değildir. Bununla birlikte savaşın sürekliliğini sağlama yönlü bir hareket tarzımız da olmalıdır. Hedefimiz boşalan yerleri doldurmakla sınırlı değildir. Aynı zamanda yarın, ortaya konulan çağrıya daha güçlü cevap verebilmemiz de gerekmektedir. Bu nedenle gerilla savaşına göre şekillenmenin örgütlü olmaktan geçtiğini kavramalıyız. Bizler kendimizi örgütlemeliyiz. **Proletarya Partisi'nin ihtiyaçlarına uygun olarak faaliyetlerimizi sürdürmeliyiz.** Bu doğrultuda bireysel değil örgütsel ihtiyaçları öne çıkarmalıyız. Bununla birlikte örgütlemeliyiz. Daha güçlü cevaplar verebilmek için, halkın artan öfkelerini örgütlemek için, kitlelerin sistemden kopuşunu hızlandırmak için kitleleri Demokratik Halk Devrimi perspektifiyle örgütlemeliyiz.

Halk Savaşının günümüzdeki biçimi olan gerilla savaşı için örgütlemek ve kitleleri örgütleyebilmek için genelde ortaya konulan politikanın alan özgünlüğünde somutlanması bir zorunluluktur. Yalnızca teoride kalan bir Halk Savaşı propagandasının fazla bir anlamı yoktur. **Kitlelerin somut sorunlarına yaklaşımımız, ortaya koyduğumuz hedefler, sorunları yaratanlara karşı yönelimimiz vb. faktörler biraraya geldiğinde her alanda kitlelerin gözünde devrimci bir alternatif haline gelmek, halkın güvenini kazanmak Halk Savaşını güçlendirmede de muazzam olanaklar sunacaktır.** Bu olanaklara hayat vermek içinse mükemmel bir çaba ve üst düzeyde devrimci coşkuyla kitle faaliyetine yoğunlaşmalıyız.

Seçim aldatmacasına Maoistlerden yanıt

1 Şubat 2005'te gerçekleştirdiği darbeyle parlamentoyu fesheden ve tüm yönetimi eline alan **Kral Gyanendra**, Nepal Komünist Partisi (Maoist) tarafından yapılan görüşme çağrılarını dikkate almamış, bunun ötesinde NKP(Maoist)'in ilan ettiği tek taraflı ateşkes sürecinde de saldırılarını sürdürmüştü. Bu süreçte **NKP(Maoist)** ise Kralın hedef tahtasına oturttuğu 7 politik parti ile 12 maddelik bir anlaşma yaparak monarşinin tamamen yalnızlaşmasını ve tecrit edilmesini sağlamıştı. Kral Gyanendra ise hem halkın gözünde iyice düşen itibarını ve meşruiyetini sağlamak ve hem de politik partileri yeniden yanına çekmek için belediye seçimlerini gündeme getirmişti.

Halk Savaşının ülkenin yüzde 80'inden fazlasını sardığı, stratejik saldırı aşamasına geldiği Nepal'de Nepal Komünist Partisi monarşinin yıkılması için ciddi hamleler içindeyken pek tabii ki Kralın bu taktiğini ve halkı aldatma planını görmüş ve seçimlerin aktif bir şekilde boykot edilmesi için halka çağrı yapmıştı. Aynı şekilde muhalefet partileri de hem seçimlere katılmayarak ve hem de kitle-

lerine oy vermeme çağrısı yaparak bu tavra katılmışlardı. NKP (Maoist) aynı zamanda seçim gününde Nepal çapında genel grev ilan etmişti.

Bu çağrılarının da etkisiyle **600 kişi**, yerel seçimlerden önce adaylıklarını çekti. Bu durumu sözde bağımsız gözlemciler dahi teyit ederek, rejime duyulan tepkinin yanı sıra, Maoist gerillaların adaylara yönelik uyarılarının da çekilmede etkili olduğunu belirttiler. Çekilmeyle birlikte, **8 Şubat**'ta yapılan yerel seçimler öncesinde ilginç bir tablo oluştu. Toplam 4146 sandalye için aday olan kişi sayısı 1000 civarındaydı. Adaylıkta ısrar edenler, çeşitli bölgelerdeki gizli noktalara taşınarak, devlet güçleri tarafından sıkı bir şekilde korundu. Birçok aday ise, seçime katılmak istemedikleri halde devlet güçleri tarafından zorla aday yapıldıklarını belirtmişlerdi. Bu koşullarda seçimler sadece 36 bölgede yapıldı, 22 bölgede ise yeterli sayıda aday olmadığını için sandık dahi açılmadı.

8 Şubat günü başlayan seçimlerde Maoistlerin çağrısı büyük oranda yankı buldu ve ülkede seçimlere katılım BBC'nin değerlendirmesine göre yüzde 10'da kaldı. Bu süreçte NKP (Maoist)'e bağlı Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları da başarılı saldırılar gerçekleştirerek **Kraliyet Ordusu**'na birçok kayıp verdi. ABD dahi seçim değerlendirmesinde mutlak iktidarını meşrulaştırılmak için gerçekleştirilen "içi

boş hamle" kavramını kullandı.

4 bin belediyede hiç seçime gidilemezken batı Nepal'de oy pusulalarına "**Kurucu Meclis Örgütleyin**" yazan bazı seçmenler tutuklandı. Kraliyet darbesinin yıldönümü olan 1 Şubat'ta Halk Kurtuluş Ordusu **Palpa**'daki bölge karargahını ele geçirdi. Karargahta bulunan tüm kraliyet askerleri ya kaçtı, ya öldürüldü çoğunluğu ise yakalanarak tutuklandı. Silah deposuna da el konuldu. Sivillere ise zarar verilmedi.

9 Şubat günü ise Terai'deki **Nawalparasi** bölgesinde HKO, Kraliyet Ordusunun konvoyuna bir saldırı düzenleyerek konvoyu tahrip etti. Askerler teslim alınırken, HKO ile birlikte hareket etmeyi kabul eden askerler serbest bırakıldı. Yine Newalparasi'de tutuklananlar arasında bulunan gazeteci ve insan hakları örgütü temsilcileri serbest bırakıldı.

Seçim günü de **Dhankuta** ve **Kailali** bölgelerinde başarılı saldırılar gerçekleştirildi. Bunun yanında Dang şehrinde Kraliyet Ordusu askerleri kral karşıtı gösteri yapan halkın üzerine ateş açtı. Bunun üzerine ertesi gün Katmandu'da üniversite öğrencileri protesto gösterisi düzenledi. Öğrenciler lastik yakarak barikat kurdular ve polise karşı taşlarla saldırdılar.

Kral, seçim hamlesi ile öylesine komik bir duruma düştü ki, en büyük destekçileri olan **İngiltere**, **Hindistan** ve ABD dahi bu seçimlerden dolayı kendisini eleştirdi. Ancak bunun yanında ABD'nin Nepal Konsolosu **James F. Moriarty** ABD'nin Maoistlerin içinde bulunduğu herhangi bir hükümete karşı olmaya devam ettiğini açıkladı.

Seçimlerden önce 2 Şubat günü ilk kez 300 bin askeri personel gücünde olan ve 45 ülkeye bakmakla sorumlu ABD'li bir komutan Nepal'i ziyaret etti. ABD Pasifik Komutanı **Amiral William J Fallon** Kralla görüşerek Washington'un Maoist "**tehditle**" ilgili endişelerini dile getirdi. Fallon, Nepal Dışişleri Bakanının dışında 7 politik muhalefet partisinin liderleriyle de bir görüşme yaptı.

ABD'nin Nepal Konsolosu Moriarty de kral ve politik partiler aralarındaki mesafeyi kapatmazlarsa Maoistlerin Nepal'de iktidarı ele geçireceği uyarısında bulundu. Moriarty ayrıca Maoistlerin iktidarı ele geçirmesinin Nepal için bir felaket olacağını ifade etti.

Bu açıklamalar Nepal gibi küçük bir ülkede de olsa Maoistlerin gücünün emperyalistleri nasıl ürküttüğünü, uykularını kaçırdığını göstermektedir. NKP (Maoist)'in Başkanı **Prachanda** Yoldaşın BBC'ye verdiği röportajında söylediği gibi Nepal'de gerçekleşecek devrimin iki büyük sınır komşusu olan **Hindistan** ve **Çin**'de de etkili olacağı gerçeği yani dünya nüfusunun dörtte birini direkt etkileyecek olması emperyalizm açısından çok tehlikeli bir durumdur. Sonuç olarak dönemin ABD Dışişleri Bakanı **Colin Powell**'in 18 Ocak 2002'de Hindistan ve Nepal'de sürdürdüğü temaslarda ifade ettiği gibi "**Nepal'deki bir Maocu gerilla ayaklanması**" ve onlar "**Maocuları, gerillaları ve ayaklanmaları sevmezler.**" Ve bu nedenle bir paçavraya dönmüş kralı da gözden çıkarmaları sorun olmayacaktır.

Bolkestein Direktifi Yasası'na karşı on binler Strasbourg sokaklarında!

AB'nin ekonomik rekabet gücünü artırmayı ve her alanda serbest hizmet ticaretinin özelleştirme yoluyla önünü açmayı hedefleyen ve adını Hollandalı liberal politikacı ve eski AB-Komiseri **Fritz Bolkestein**'dan alan yeni tase tasarısına karşı, çeşitli kitle örgütlerinin çağrısı ile Fransa'nın **Strasbourg** şehrinde protesto yürüyüşü gerçekleştirildi. Bu yasanın kabul edilmesi durumunda belediyelerin/hükümetlerin gerçekleştirmek durumunda olduğu sosyal hizmetler, özel kuruluşlara bırakılacak, bu özel kuruluşlar faaliyetinde de değil, kurulu oldukları ülkelerin yasalarına tabii olacaklarından, faaliyet gösterdikleri ülkelerdeki sendikaları/iş temsilcilerini işlevsizleştireceklerdir. Belediyelerin,

tüketiciyi koruma derneklerinin yaptırımları geçerliliğini yitirecek, denetim engellenecektir. Öncelikle kamu işçilerini ve devamında geniş halk yığınlarını birinci dereceden etkileyecek bu yasa tasarısı, biz göçmenlerin hayatını oldukça zorlaştıracaktır.

Bu gelişmelere sessiz kalmamak amacıyla **11 Şubat 2006** tarihinde Strasbourg şehrinde yaklaşık 15 bin kişi sokakları doldurdu. Al-

manya ve Fransa'nın önde gelen sendikaları, partileri, kitle örgütlerinin katıldığı yürüyüşe **FTIF** ve **ATİK** üyeleri de katılım sağladılar. CGT (Fransa Genel İşçi Sendikası), **IG Metal**, **MLPD**, **Fransa Komünist Partisi** gibi onlarca kurumun katıldığı eylemde, **ATİK** ve **ILPS** bayraklarının dalgalandığı, **FTIF/ATİK** kortejinde, "**Bolkestein yasalarına hayır**", "**Yaşasın halkların kardeşliği**", "**Emperyalist politikalara hayır**" sloganları sık sık atıldı. Yürüyüş sonunda **FTIF** taraftarları **MLPD**'liler ile birlikte Enternasyonal Marşı söyleyerek alandan ayrıldılar.

Halkın karşı çıktığı bu yasal düzenlemeler Avrupa Parlamentosu'nda yapılan oylamada 213 ret oyuyla kabul edildi.

(Fransa İK okurları)

DAYANIŞMA GECELERİ SÜRÜYOR!

Avusturya'da yapılan İşçi köylü gazetesi ile dayanışma gecesi saygı duruşu, **Grup Serzeniş**'in okuduğu şiirlerle ve söyledikleri halk türküleriyle başladı. Ardından **Nergiz Halk Oyunları Ekibi**'nin gösterisi ile geceye devam edildi. İkinci bölümde Tiyatro Grubu'nun AB ve Türkiye üzerine sergiledikleri oyun kitlenin alkışlarını aldı.

Daha sonra **Grup Şiar** sahne aldı ve söylemiş olduğu coşkulu türkü ve marşlarla geceye renk kattı. Ardından bir kişi Ocak ayının son haftasının öneminden ve anlamından bahsetti. Atılan sloganlarla coşku doruğa çıktı. Ardından **Ferhat Tunç** sahneye çıktı. Gece Tunç'un söylediği parçalarla sona erdi.

(Avusturya İK okurları)

ALMANYA'DA NATO PROTESTOSU

NATO toplantısı protestolar altında gerçekleştirildi. **4 Şubat 2006** tarihinde Almanya'nın **München** şehrinde yapılan toplantı binlerin katılımıyla protesto edildi. İlk günkü bisikletli protestonun ardından Cumartesi günü birçok Alman örgütlerinin ve Türkiyeli örgütlerin katılımıyla yer yer polisin saldırısıyla karşılaşmasına rağmen devam edildi. Bizler bu toplantıya **İbrahim Kaypakkaya** resimli orak çekiçli kızıl bayraklarımız ve **ATİK**, **YDG** ve **ILPS** pankartıyla katıldık. Yine bu gündeme ilişkin yüzlerce bildiri dağıtarak yürüyüşümüzü tamamladık.

(Almanya ULM'dan bir İK okuru)

Filipinler'de Maoistlerin taktik saldırıları sürüyor

Son günlerde toprak kayması sonucu yaklaşık 2 bin insanın yaşamını yitirmesiyle gündeme gelen **Filipinler**'de son bir ay içinde taktik saldırılarına devam eden **Filipinler Komünist Partisi**'ne bağlı **Yeni Halk Ordusu** birçok bölgede başarılı saldırılar gerçekleştirdiler. Bu saldırılarda YHO, orduya ait birçok silahı ele geçirmeyi başarırken, diğer yandan birçok asker ve polisi de savaş dışı bıraktı. Maoistler öncülüğünde verilen Halk Savaşı Filipinler'de bir yandan büyük kitle hareketiyle güçlenirken diğer yandan da Yeni Halk Ordusu'nun eylemleriyle derinleşiyor.

3 Şubat'ta FKP, bir açıklama yaparak Filipin Hava Kuvvetlerinden **Binbaşı Neptune Elequin**'in serbest bırakıldığını açıkladı. 2 Temmuz 2005'ten bu yana savaş esiri olarak YHO'nun elinde bulunan Elequin, ailesinin talebi üzerine Senatör Rodolfo Biazon ve kilise yetkilileri tarafından teslim alındı. FKP yaptığı açıklamada Elequin'in serbest bırakılmasının

FKP, YHO ve devrimci hareket tarafından Ordu ve Polis içindeki Arroyo hükümetine karşı mücadeleye hazır olan yetkililerin sayısının artmasıyla onlara uzanan dostluk eli olduğu ifade edildi.

5 Şubat'ta **Güney Mindanao**'da YHO tarafından yapılan baskınla birçok silah ve teçhizat ele geçirildi. Tek bir silah atışının yapılmadığı baskında Ordu güçleri Maoist gerillaların gerici askerler olduğuna inandırıldığı açıklandı. Bu baskının Eylül 2002'den bu yana aynı yerdeki yedinci baskın olduğu da bildirildi.

6 Şubat'ta **Brgy Kauswagan**'da YHO'na bağlı bir birlik tarafından düzenlenen pusuda 8 asker öldürüldü. Pusu başarıya ulaşırken bir YHO gerillası da çatışma sırasında şehit düştü.

10 Şubat'ta düşman kampına yönelik

yapılan baskında birçok silaha el konuldu ve iki asker ile bir para-militer unsur öldürüldü. Aynı gün **Barangays Anonag** ve **Magsaysay** sınırında gerçekleştirilen saldırıda iki asker savaş dışı bırakıldı.

DÜŞMAN AJANI CEZALANDIRILDI

Yeni Halk Ordusuna bağlı **Wilfredo Zapanda Komutanlığı**, YHO'nun eski kadrolarından devlet ajanı haline gelen **Emmanuel Dalalamon**'u öldürerek cezalandırdı. İstihbarat ajanı olarak Yeni Halk Ordusu'na karşı çeşitli sabotaj, sızma ve kıskırtma hareketlerinin sorumlusu olan Dalalamon'un cezalandırılmasının halka ve devrime karşı suç işleyen unsurların sonunun eninde sonunda bu olacağını göstererek halka güven verdiği bildirildi.

FİLİPİNLER'DE HEYELAN BİR KÖYÜ YOK ETTİ

Yoksullukla boğuşan Filipin halkını bu kez de heyelan vurdu. Filipinler'de meydana gelen heyelan sonucu toprak altında kalan bir köyde ölenlerin sayısının 1800'ü bulunduğu tahmin ediliyor. **Leyte Adası**'ndaki **Guinsaugon köyü**, şiddetli yağış sonucu yamaçlardan akan bir toprak, çamur ve kaya seli ile örtüldü. Yaklaşık 500 ev ve bir okulun tamamen toprak altında kaldığı bildiriliyor. Bölgede yasadışı ağaç kesimi nedeniyle toprağın gevşemesinin de felaketin ciddiyetini arttırdığı iddiaları da dile getiriliyor.

Filipinler Komünist Partisi açıklama yaparak Yeni Halk Ordusu dahil bölgedeki tüm komite ve güçlerine halkın yardımına koşma talimatı verdi. Ayrıca açıklamada **ABD-Arroyo** rejiminin büyük kapitalistlerin yararına çevreye zarar verdiğine dikkat çekti.

Evrensel Bakış

NÜRNBERG AEG'İN KAPATILMASINA KARŞI DİRENİŞ DEVAM EDİYOR!

Ocak ayının ikinci haftası itibarıyla başlatılan **Nürnberg AEG** süresiz genel grevi, yüksek moral ve motivasyonla devam diyor. Kitlesele yoksulluğun, kitlesele işsizliğin ve gelecek kaygısının çok fazla hissedildiği bu dönemde; kitlelerin artan hoşnutsuzluğu, kendiliğinden tepkilerin artış göstermesi ve işçi sınıfının grev, direniş silahlarına sarıldığı, sarılmaya hazırlandığı böylesi bir süreçte; gerek dünyadaki gerekse Avrupa'daki gelişmeler, 2006 yılının mücadelesinde sıcak geçeceğinin mesajlarını güçlü bir şekilde vermektedir.

Bu açıdan AEG direnişi de kendi içinde önemli verileri taşımaktadır. Son 50 yıllık süreçte Almanya'da ilk süresiz genel grev oluşu ve işçilerin % 96'sının genel greve evet demesi; oldukça önemli bir kamuoyu desteğini arkasına almış olması; yıllar sonra İG Metal sendikasının aktif tavrı sergilemiş olması vb.

Elektro Lux'un Almanya'da 19 firması daha faaliyette ve İGM oralarda da örgütlü. Elektro Lux tekeli İşveç bandrollüdür ve bu tekel AEG'yi yuttuktan sonra sırasıyla AEG ismini pazardan silme ve var olan pazar payını Elektro Lux ismiyle devam ettirme amacını taşımaktadır. Ve var olan itirazlar da isim ve pazar payının kalması yönündür.

Grev boyunca işçiler arasında var olan farklılıklar bir yana bırakılmış ve

bu farklılığı kullanmak isteyen milliyetçi kesimlere de prim verilmemektedir; işsizler ordusuna dâhil edilmek istenen işçilerin ağırlığını Yunan, İtalyan ve Türkiyeli göçmenler oluşturuyor; İşçilerin birliğinin en yalın ifadesini direnişçi bir işçinin ağzından şöyle özetleyebiliriz: **"11 yıldır burada çalışıyorum ve bugüne kadar işçiler arasında gruplaşmalar vardı. Kimileri dini tartışır, kimileri futboldan bahseder, kimileri de para olarak, mal olarak birikimlerini konuşurdu. Konuşulmayan tek şey siyaset olmuştu. Ama şu 9 günlük direniş bize şunu gösterdi; tüm farklılıklarımız bir yana, ortak sorun etrafında bir araya geldik ve de sürekli olarak siyaset üzerine konuşuyoruz."**

Ve bu yalın ifade işçi sınıfının disiplini ve sınıf bilinci ile birleştiğinde, işte o zaman sermaye'nin asıl korkusu daha fazla büyüyecektir!

AEG direnişine gelinceye değin, geçen yıllardan **Siemens, Daimler Chrysler, Opel** direnişlerinin de yarattığı bir birikim söz konusudur. Fakat AEG direnişini belli yönlerde farklı kılan etkenlerden biri; şehir halkının aktif desteğini almış olması ve enternasyonal desteklerin sürekli oluşudur. Bu durum bizler açısından da iyi görülmelidir. İşçilere destek ziyareti yapan **ATIF Güney Bölgesi temsilciliği** özellikle **Tuzla Deri-İş Sendikası** ve deri işçilerinin se-

lamalarını ilettilerinde, işçilerin ve sendika temsilcisinin yüzündeki gülümseme ve gözlerdeki pırıltı önemlidir. Çünkü birçok işçi Tuzla Deri-İş önderliğindeki işçi direnişlerini bildiklerini, kısmen basından da takip ettiklerini ifade ederek onların da deri işçilerinin yanında olduklarını, aynı dava uğruna yüreklerin bir attığını söylemeleri oldukça anlamlıdır.

İşçilerden birinin nöbetini devreden bir başka işçiye hitaben, espri karışık şu sözleri oldukça anlamlıdır: **"Nereye gidiyorsun, ben evde çocuklar yüzümü unutmasınlar diye büyük boy bir fotoğraf yaptırıp koltuğun üzerine koydum; çocuklar arada bir bakıp bak bu bizim babamız desin, beni hatırlasınlar."** Espri mahiyetli ifade edilen bu sözler bizlere de birçok şeyi hatırlatmalı ve düşündürmelidir. Var olan küçük burjuva yaşam alışkanlıkları, hantallıkları, edilgenliği ve sürece kendiliğinden yaklaşımların üzerine gitme cesaretini daha fazla kamçılamalıdır.

Buradan hareketle AEG grevi ve direnişi özgüllüğünde (ve bu arada Almanya'nın birçok alanında direnişlerin olacağı sinyalleri gelmektedir, faaliyetlerimizi ele alırken bütünlüklü bakabilmeliyiz.) bir kez daha çalışma tarzımız ve sorunlarımızı gözden geçirmeliyiz. Dar alancılık hastalığından kurtulmanın çabasını bu dönem daha fazla harcamalıyız. Unutmamak gerekir ki böylesi dönemlerde sürdürülecek geniş ajitasyon-propaganda faaliyeti, kitle ziyaretleri bizlere çok şeyler kazandıracaktır. Dışımızdaki demokratik kurum ve kuruluşları da bu sürece dahil etme çabasını vermeliyiz. Direniş çadırının ziyareti edilmesi yanında şehir merkezi ve semtlerde değişik etkinlikler, eylemler örgütlenmesi, destek yardımlarının top-

lanması, basın açıklamalarının yapılması oldukça güçlü mesajları içerecektir. Tüm bu ve benzeri faaliyetler sınıf dayanışmasının güçlenmesi, sınıf bilincinin kitlelere taşınması açısından oldukça önemli adımları teşkil edecektir. Örneğin İtalya'daki Elektro Lux çalışanı yüzlerce işçinin Nürnberg AEG direnişine destek ziyareti, New York'ta binlerce destek mesajlarının iletilmesi, kendiliğinden gelişen **"AEG mallarını boykot"** kampanyası ve tavırları, Berlin Siemens işçilerinin destek ziyareti vb. Tüm bu adımlar ve tavırlar sınıf dayanışmasına verilmiş güçlü mesajlardır. Ve böylesi süreçler sınıf bilincinin gelişmesine önemli katkı sunacaktır.

Ayrıca Almanya'nın birçok alanında toplu işten çıkarmalar, fabrika ve üretim bölümlerinin kapatılması gündemdeki yerini korumaktadır. Bunun için tüm derneklerimiz ve komitelerimiz buldukları alanlarda pratik faaliyetler örgütlemeli, diğer kurumlarla eylem birliği platformu oluşturup; bu sorunlar çerçevesinde araştırmalarda bulunarak gelişebilecek direnişlerde, grevlerde yer almalıdırlar. Örneğin; Telekom'da 32 bin kişinin işine son verilmesi halen gündemdedir. Yine Hannover Continental lastik firmasının önemli bölümünün kapatılması halen gündemdedir (şu an için 2007 yılına ertelenmiş olsa da), yine Daimler Chrysler, Siemens ve Bosch'ta işçi çıkarımı gündemdeki yerini koruyor.

Yani bu süreçte ve önümüzdeki dönemde gündemdeki gelişmeler sıcak geçecektir. Bu noktada ya sürecin aktif bileşeni ve öznesi olarak müdahalelerde bulunup kazanımlarımızı büyüteceğiz! Ya da sürecin gerisinde kalarak, kitlelerden kopuk marjinal kalacağız! Sorun bu kadar açık...

8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'dür

Sınıflı toplumlar tarihi göstermiştir ki, sınıf mücadeleleri düz bir hatta ilerlememiş, inişli çıkışlı bir hatta dönemsel güçlenmeler ve zayıflıklar yaşamıştır. Kuşkusuz bu güçlenmeler ve güçten düşmelerin ekonomik-siyasi ve sosyo-kültürel nedenleri vardır. Bu süreçlerde ekonomi ve siyaset toplumsal alt ve üst sınırlar olarak belirleyici rol oynamıştır. Öyle ki ağır bedeller ödenerek toplumsal mücadelelerin dönüm noktalarını oluşturan, geleceğe ışık tutan ve kazanımların ancak bedeller üzerinden gerçekleşeceğini toplumlara yaşatan olaylar vardır. İşte bunlardan sadece birisidir; **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü**.

Kazanımların bedeller üzerinden olabileceğinin pratiğidir bu gün. Doğanın diyalektiği ya da maddenin diyalektiği toplumlar tarihinde temel ya da esas çelişkiyi **emek-sermaye, ezen-ezilen** çelişkisi olarak açıklamış, çelişki ve değişimin kaynağını bunun üzerinden açıklamıştır. İnsanın doğa ile mücadelesinde insanın insanı sömürüsü yoktur. Aşama aşama doğayı kontrol etme gücüne ulaşılınca insanın insanı sömürüsü de başlamıştır. Özel mülkiyet ve eşgüdümünde cinsler arası tahakküm başlamış, ataerkil ve egemen sistemleşmelerle erkek egemen toplum yaşam bulmuştur. Bütün bu gelişmeler ve değişimler cins ayrımcılığını ve sömürüsünü derinleştirerek erkek üstünlüğünü doğanın temel kanunuymuş gibi günümüze taşımıştır.

Cins ayrımcılığı her boyutuyla yaşamın bütün alanlarında kadını **üretim, siyaset, eğitim** ve sosyal kültürel alanın dışına itmiştir. Değiştirilmesi imkânsız yazgı olarak toplumların bilincine empoze edilmiştir. Ülkemizin gerçekliği de bunlardan bağımsız değildir. Egemen güçler, dinlerin desteğini de alarak kadınları birey olma ve cins olma gerçekliğinden uzaklaştırmış, meta seviyesine indirgemıştır.

1900'lerde dünyada gelişen mücadelelere karşı bir önlem olarak egemenler tarafından kadınlara bir takım

reformlar verilse de kâğıt üstünde burjuva sınıfının kadınlarına tanınan haklar olmaktan öteye gidememiştir. Emperyalizmin güdümündeki **faşist-Kemalist "devrimin"**, seçme-seçilme, **medeni kanun**, kılık-kıyafet, **eğitim ve öğretimin** birliği reformları burjuva sınıfının kadınlarının yararlandığı kazanım denebilecek ileri adımlar olmuştur. Ezilen sınıfın kadınları işçi, emekçi, köylü kadınlar bu reformlardan ne o tarihte ne de bugün yararlanamadığı gibi birçoğu haberdar değildir. 1960'lardan sonra ülkede toplumsal muhalefet yükselmiş, devrimci hareketler işçi sınıfı, öğrenci gençlik sisteme karşı mücadeleyi anti-emperyalist mücadeleyle birleştirmiş, sistemi temellerinden sarsabilecek bir niteliğe dönüşmüştür. Egemenlerin önlem olarak **'80 darbesini** gerçekleştirmesi bu mücadeleleri engellemiş, sonrasında toparlanmasının önüne geçememiştir. Kadınların bu mücadelelerin her aşamasında var olmasına rağmen sınıf bilincinden, kadın bilincinden ve birey olma bilincinden uzak olması tesadüf değildir. Egemenlerin bilinçli politikaları gereği kadının bilinci elinden alınmaktadır. Ne yazık ki sınıf perspektifli yapılanmaların ve Türkiye devrimci hareketinin kadın bakış açısı da kadına sınıf, cins, birey olma bilinci taşıyamamıştır.

Ülkemizde 80 AFC'sinden sonra kadın örgütlenmeleri arttığı halde sınıf bilincinden yoksun olduğu için kadın sorununu çözmeye katkı sunmak şöyle dursun sistemin devamına dolaylı olarak katkı sunmuştur. Çünkü kadın sorununun sömürü sisteminden kaynaklandığı gerçeğini hedef şaşırtarak muğlaklaştırmıştır. Kürt ulusal hareketinin Türkiye Kürdistan'ın da gelişimine paralel olarak 90'lardan itibaren gelişmeye başlayan Kürt ulusal kadın hareketi, ülkemizdeki kadın hareketine önemli bir ivme kazandırsa da hareketin sınıf bilincinden yani sosyalist bilinçten yoksun olması dolayısıyla ivmesi giderek düşmüş ve

sistem içi bir yönelime girmekten kendini kurtaramamıştır.

Oysa kadın sorunu toplayıcılıktan üretim toplumuna geçişle başlamış, özel mülkiyetin denetleme ve soya devri ihtiyacıyla güçlenmiştir. Sistemleşerek erkek egemenliğine dönüşmüştür. O halde bütün sınıf bilincinden yoksun kadın örgütleri, platformları bilmelidir ki; kadın sorunu kökleri olan, sistemlerin yüzyıllardır katmerleştirerek bugüne kadar taşıdığı ve giderek bilinçleri bulandırarak çok yönlü geliştirdikleri bir sorundur. Kaynağında emek-sermaye çelişkisi bulunan kadın sorunu sınıf merkezli örgütlenmelerle çözüme ulaşabilir. **Paris Komünü, Ekim Devrimi, Çin Devrimi** emekçi kadınların, köylü ve işçi kadınların mücadelesiyle başarıya ulaşmıştır ve beraberinde sosyalist ideolojinin kadın haklarını kazanıma dönüştürmüştür. Ezilen kadınların mücadelesinde karıştırdıkları ezen kadınların var olduğunu bilinçlerde taze tuttukça kadın sorununun sınıflı toplumlar sorunu olduğu daha bir netleşecektir.

Bugün tartışması yürütülen, gücü bölen bir noktaya ulaşan **8 Mart'ın emekçi kadınlar günü mü yoksa kadınlar günü mü** olduğu veya 8 Mart'ın erkekli mi yoksa erkeksiz mi olacağı tartışması 8 Martların üzerinden yaratıldığı ve yaşatıldığı zeminin özüne ters düşmektedir. Tam da emperyalizmin dümenine su taşımaktır. Elbette ki **8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜDÜR**, tabi ki bugün Condoleezza Rice'in, Tansu Çiller'in vs. nezdinde burjuva kadınların günü değildir. Ve tabi ki 8 Mart sınıfın diğer cinsini oluşturan erkek yoldaşlarımızla omuz omuza yaşanacak ve yaşatılacaktır. 8 Mart'ın programının ve organizasyonunun her aşamasında erkek yoldaşlarımızla birlikte olmak, süreci birlikte örmek devrimci-demokrat, sosyalist bilinçli bütün kadınların ve erkeklerin görevidir. Her renkten kadın örgütlülüklerine bu bilinci taşımak devrimci sorumluluk

ve görevdir. 8 Martların özüne yakışır bir bilinçle yaşatılması için biz **DDSB**'liler olarak diyoruz ki alanlarda erkek yoldaşlarımızla omuz omuza saf tutarak, bizi iliklerimize kadar sömüren bu düzenden hesap sorma bilinciyle, 8 Mart'ı **DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ** olarak kavrayalım ve kavralalım.

ŞAN OLSUN 8 MART'I YARATANLARA!

KADIN ERKEK ELELE DEMOKRATİK DEVRİME!

YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK SENDİKAL BİRLİK!

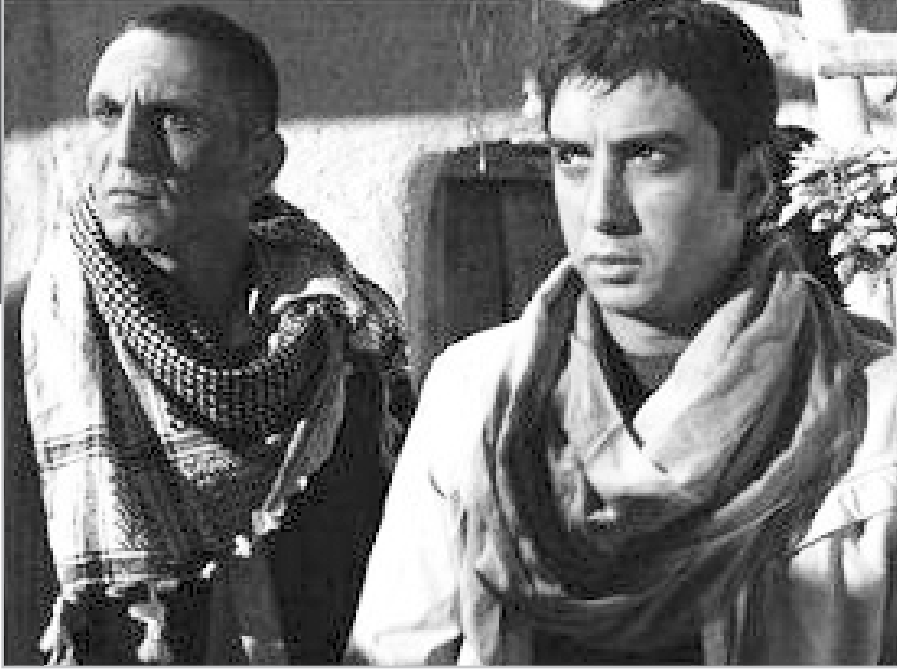
Çukurova DDSB

8 Mart isyandır, isyanı örgütlerle

"8 Mart isyandır isyanı örgütlerle" şiarıyla TKM ve DKH olarak ele aldığımız "8 Mart'a Doğru" etkinliğimiz çalışmalarımız sonucu 19 Şubat'ta TKM'de yapıldı. Etkinliğe yaklaşık 120 kişilik bir katılım oldu. İlk olarak kadınlarımızın yaşam içersinde sınıfsal, cinsel, ulusal sömürüsünü anlatan ve bu sömürüye boyun eğmeyen, başkaldıran kadınların konu alındığı dia gösterimi yapıldı. Devamında **Barbara Halk Sahnesi**'nin hazırladığı Tanya oyunu sahne aldı, bir kadın Partizanın işkencedeki direnişini konu alan oyun izleyiciden beğeni aldı.

Etkinlik içinde kadınların sorunları ve çözüm yolları üzerine bir söyleşi düzenlendi. Söyleşide kadınların kurtuluşunun örgütlü mücadeleden geçtiği, kadının sorunlarının sınıflı toplumun bir ürünü olduğu vurgulandı. Söyleşiden sonra sahne alan **TKM Müzik Topluluğu** marşlarıyla ve türkülerıyla kitleye coşkulu anlar yaşattı. Etkinliğin sonunda bir kez daha kadınlar örgütlü mücadeleye çağırıldı ve **5 Mart Beyazıt Meydanı**'nda yapılacak mitingün duyurusuyla etkinlik son buldu.

(Tohum Kültür Merkezi Emekçileri)

Uzun bir süre televizyon dizisi olarak karşımıza çıkan **Kurtlar Vadisi** dizisi her geçen gün kötüleşen ekonomik koşullar altında ezilen halk üzerinde etkisi azalmaya başlayan **milliyetçiliğe** kan taşımanın araçlarından biri olmuştu. Senaristliğini ve yönetmenliğini eski(lerden) bir ülkücü olduğu söylenen Osman Sınay üstlenmişti. **Osman Sınay**'ın halen **MIT** ile ilişkisi olduğu ve dizide sahnelenen olayların gerçekten yaşanmış olaylar olduğu iddiaları ortaya atıldı. Tüm bunların olabirliği bir yana diziyi ortaya konulan, devletin **Susurluk** ve **Şemdinli**'de ortaya çıkan ve daha fazla gizleyemediği yüzünü kendi istediği biçimiyle halka kavratma çabasıdır. Bu şekilde gizleyemediğini istediği gibi tanımlamak ve halk üzerinde etkisi azalmaya başlayan milliyetçiliği tekrar azdırmak hedeflenenler arasındadır. Dizin özellikle faşist milliyetçi kesim olmak üzere halktan birçok insanın üzerinde yarattığı etki elbette hakim sınıfların da, kâr amacı ile yanıp tutuşan film yapımcılarının da çok iyi farkına vardıkları bir durum olmalı ki dizinin hemen ardından **Kurtlar Vadisi Irak**, halka karşı yapılan daha da büyük kültürel saldırıyla vizyona girdi.

Tanıttıklarından da bildiğimiz gibi film 2003'te yaşanan ve uzun süre gündemde kalan çuval kriziyle başlıyor. Böyle bir konuyu seçmeleri onlar için gerçekten önemli ve oldukça yerindedir. Dizi ile yaratılan milliyetçi dalgayı finale ulaştırmak için bu olay tam da biçilmiş kaftandır.

Filme hakim olan bakış açısını çarpıcı bir biçimde ortaya koyan bir diyalog filmin ilk sahnelerinde yaşanır. **Amerikalı subay Marshall** ile **Polat Alemdar**'ın konuşmaları halkı, doğru hedefe değil birbirine düşman etmek ve bilinçlerini bulandırmak için dayatılan Türk milliyetçiliğinin kaba hatlarını ortaya koymaktadır. Amerikalı subay Marshall: özetle Türkiye'nin yıllardır içinde olduğu uşak pozisyonunu ve Türkiye hakim sınıfların kırıntılar peşinde düştüğü tabloyu anlatır ve sorar: "**tüm bunları değil de bir çuval mı sorun ettiniz?**" Çevresinde olup biteni az da olsa takip edebilen her insan, Irak saldırısı gündeme geldiğinde ayyuka çıkan Türk hakim sınıflarının başta Amerikan emperyalizmine ve diğer emperyalistlere yaptığı uşaklığı görebilir, bunu

kendileri de bilmektedir. Bu filmle Türk hakim sınıfları kendilerince herkesçe bilinen bu durumun savunmasını ve aklama çalışmasını yapmışlar tabi ki bunun için de Türk milliyetçiliğinin en kaba halini ısıtıp önümüze sunmuşlardır. Doğrusu bunların konuşulduğu sahne trajik-komiktir de: subay Marshall tüm bunları söyledikten sonra Polat cevap verir: "**Ben ne parti başkanı ne de politikacıyım, ben Türküm**". Burada acaba Polat karakteri ile aptal yerine konmaya çalışılan Türkiye halkları mıdır? Belki "**kahraman**" Polat, kendi ifade ettiği gibi tüm bu var olan gerçeklikleri anlayamayacak durumda olan bir Türk'tür, ama Türkiye'de yaşayan çeşitli milliyetlerden halk faşizmin zavallı yüzüne çoktandır tanıktır. O nedenle elindeki çuvalı karşısındaki Amerikalı subayın kafasına geçirerek kendini rahatlatmaya çalışan Polat'ın kahramanlıklarına karnı toktur. Polat'ın peşinden koşanlar gözleri **Türk milliyetçiliğiyle** karartılmış bir dizi gerici kesim ve çıkar için kraldan çok kralcı olan komprador patron-ağa devletinin yarıdaklarıdır. Son yıllarda iyice elenip sık dokunularak, eski solcuları(!?) konu eden filmlerde devrimci mücadelenin boş ve anlamsız bir çaba olduğu mesajı inceden verilmeye çalışılırken, bir de faşizmin gövde gösterisi olan Kurtlar Vadisi tarzında filmler ortaya çıkmaktadır. Bu kültürel saldırılar doğrusu oldukça anlamlıdır. Sistem böylece her kesimi etkileyebileceğini düşündüğü farklı yerlerden saldırmaktadır. Bir yandan halk üzerinde umutsuzluk yaratırken, bir yandan da, kendi ceplerini doldurma telaşında tepkisini aldığı milliyetçi ve gerici kesimin de gönülünü alma çabası içerisine girmektedir.

Sorgulanan Amerika değil, Türk milliyetçiliğinin çizilen imajıdır

Filmin çok konuşulan bir diğer yönü de Türkiye bu filmle Amerika karşıtlığı mı yapıyor tartışmasıdır. Bu **sunu gündemi** yaratanlar çok iyi bilmektedir, bu filmde suya sabuna dokunmadan yapılan esasen, tüm dünyada var olan Afganistan ve Irak saldırıları nedeniyle doruğa çıkan Amerikan emperyalizmine olan tepkiyi kontrollü hale sokmaktır. Türk hakim sınıfları bu kontrollü tepkiyi aynı zamanda

"Tarafsızlık" taraf olmaktır!

milliyetçilik dalgasını yükseltmenin bir aracı olarak kullanılmaktadır. Yüz yıllardır dışındaki her ulusu ve kültürü kendisine köle olarak gören ve şu anki durumunun farkında bile olmayan, egemenlerin büyük silahı milliyetçiliğin beslenmesi için Amerika'ya da birkaç şey söylenebilir: Ne de olsa yükseltilen bu milliyetçi dalga Amerika da dahil tüm egemenlerin ekmeğine yağ sürecektir. Zaten tüm dünyanın gözü önüne dökülen işkence sahnelerini veya organ ticaretini filmde canlandırmak, **Amerika'nın gerçek yüzüyle değil sadece gölgesiyle dövüşmektir**. Bir de tüm bunların yanında verilmek istenilen bir mesaj daha vardır; yıllardır duyduğumuz dinler ve medeniyetler çatışması zırtıvalığı bir kez daha karşımıza çıkar. Yaşanan çarpışma Hıristiyan Amerikalı Marshall ile Müslüman Türk Polat ve onun taraf olduğu Müslüman Türkmen ve Iraklılar arasındadır. Yüceltilmiş şekilde önümüze sunulan Müslüman din hocasının dini konuşmaları ve duaları ile Marshall'ın Tanrıya ve Meryem'e duaları aralara serpiştirilmiş olarak karşımıza çıkıyor. Din hocasının ağından çıkan konuşmalar pek çok İslami mesaj veriyor, **İslam bir kez daha yüceltiliyor**.

Direnişe değil boyun eğmeye çağrı

Yine bu konuşmaların birinde, kocası Amerikan askerlerince öldürülen ve bu nedenle intihar eylemcisi olmak isteyen Türkmen kızına intihar eylemlerinin asla kabul edilmez bir şey olduğunu anlatıyor ve çözümünü Allah'tan beklemesini söyleyerek direnişi engelliyor. Böylece yıllardır işgal altındaki topraklarda, **Filistin**'de, **Afganistan**'da, **Irak**'ta halkın kendini savunma biçimi olarak kullandığı intihar eylemlerinin meşruluğuna da saldırmış olunuyor. Elbette ki esasen var olan tepkiyi ve direnişi bilinçli ve örgütlü hale getirme çabası içersinde olmaktadır fakat işgal altındaki topraklarda yapılan intihar saldırıları direnişin bir biçimidir, çözüm halkın kendisidir ne Allah nede dışardan gelecek

bir başka güç!

TC'nin "hassas" noktası Kürtler

Irak saldırısının başladığı ilk günden bu yana, **öldürülen**, evinden olan, **ailesini kaybeden**, tecavüze uğrayan, **açlık** ve salgın hastalıklarla boğuşan bölgedeki halktır. Milliyeti ve dini ayrılmaksızın, bölgedeki tüm halk Amerika ve onun işbirlikçilerinin pastadan pay kapma savaşının kurbanı olmuştur, olmaktadır. Önderleri küçük çıkarlar için Amerika ile işbirliği içine giriyor olsa da Irak'ta var olan Kürt halkının da payına düşen farklı olamamıştır ki şunu da gözden kaçırmamak gerekir işbirliği içinde olan sadece Kürt önderleri değildir. Kurulan geçici hükümetler ve yönetimler Amerika'nın kontrolünde oluşturulmuştur. Bahsettiğimiz şey filmde **Iraklı** ve **Türkmen** halkın acıları gözler önüne serilirken, Kürt halkının Amerika'ya işbirlikçilik yapan önderleri sayesinde rahat içinde gösterilmesidir. Bir de bu yetmezmiş gibi, "**iyi Kürt sadece benimle işbirliği yapan Kürt'tür**" mesajını Polat'ın iki adamından birinin durumuna (Kürt ve işbirlikçi) yapılan övgüden alıyoruz. Doğrusu bu da bizi hiç şaşırtmıyor.

Türk hakim sınıflarının yıpranan prestijini -en azından Türkiye kamuoyundacılalamasının manevrası, bir vicdan rahatlatma seansı olarak adlandırabileceğimiz Kurtlar Vadisi özel olarak böyle bir misyona sahipken, genel olarak da burjuva-feodal kültürün pervasızlaşan saldırılarından biridir. Bu saldırılar karşısında oluşan Amerika karşı tepkileri, Türk milliyetçiliği kılıfından kurtarıp emperyalizmin teşhirini yaparak **devrimci bilince** dönüştürmek ve özellikle gençler üzerinde etkisi daha yoğun görülen bu kültürel saldırıyı göğüslemek acil görevlerimiz arasındadır. Bu elbette ki devrimci mücadelenin büyütülmesi yoluyla olacaktır.

(Tohum Kültür Merkezi emekçileri)

“Özgür insanların generali”nin ruhu Latin Amerika’da dolaşıyor!

ABD’ye karşı verilen bağımsızlık savaşının sembolü haline gelen Nikaragualı devrimci önder Augusto Cesar Sandino, Nikaragualılar tarafından “Özgür insanların generali” diye anılıyor.

Muhafazakar Adolfo Diaz’ın darbeseine karşı Liberallerin öncülük ettiği ayaklanmaya katıldı. Ayaklanma, ABD deniz kuvvetlerinin ülkeye çıkartma yapmasından sonra büyük bir darbe verdi. Liberaller ABD’nin baskısıyla 4 Mayıs 1927’de Tipitapo Antlaşması’nı imzaladılar. Antlaşmaya karşı çıkan tek general Sandino’ydu. Sandino, ülkede yabancı işgal hüküm sürdükçe savaşacağını ilan etti. Çevresine topladığı birkaç yüz adamla birlikte Nikaragua’nın kuzeyindeki dağlara çekilen Sandino, özellikle madenlerde çalışan işçileri ve köylüleri örgütlemeye çalışarak, eski tüfek ve konserve kutularından imal edilen bombalarla savaşa devam etti. Sandino’ya göre “Yalnız işçiler ve köylüler mücadeleyi sonuna kadar sürdürecektir ve zafer, onların örgütlü gücünün eseri olacaktır.” Bu arada ABD desteğiyle oluşturulan Ulusal Muhafızlar adlı bir örgütle birçok çatışmaya girilerek ağır kayıplar verilmiştir. Mücadelenin sürekli olarak sürmesi ve yaygınlaşması diğer Latin Amerika ülkelerinde de büyük sempati yaratıyordu. Sandino’nun başını çektiği muhalefet karşısında geri çekil-

mek zorunda kalan ABD, 1933’te deniz kuvvetleri piyadelerini Nikaragua’dan çekmek zorunda kaldı.

Geri çekilişin hemen ardından yapılan seçimlerde, Liberal aday Sacasa başkan oldu. Sacasa, ekonomik nedenlerle Sandino ile anlaşmayı gerekli görüyordu. Karşılıklı uzlaşmadan sonra, Sandino savaşa son verdiğini açıklayarak, hakim olduğu Nueva Segovia’da tarım kooperatifleri oluşturmaya başladı. Topraksız köylü ve işsiz proleterler sorununu çözmek için uygulanan bu tarım kooperatifi fikri ilk olarak Wiwili’de Rio Coce kıyısındaki bölgede uygulanmaya başladı. Ulaşım yolları ve Batı’dan Doğu’ya telgraf hatları inşa etmek; Nikaragua’nın ithal etmek zorunda kaldığı malların tümünü kendisinin üretmesi; bunun için gerekli olan paranın, ülkeyi terk etmiş bulunan Amerikalıların sermayelerine el konarak elde edilmesi vb. görüşleri, başta Ulusal Muhafızlar olmak üzere günün iktidarını ürkütmeye yetti ve Sandino’nun artık ölmesi gerektiğine karar verildi.

Sandino, 22 Şubat 1934’te başkan Sacasa’yla Başbakanlık Sarayı’nda yaptığı görüşmeden ayrılırken, Ulusal Muhafızlar tarafından kaçırılarak ertesi gün öldürüldü. Çok geçmeden Sandinist hareket de büyük ölçüde dağıldı. Sandino’nun oluşturduğu kooperatifleri de da-

ğitan Somoza bundan böyle yıllar sürecek olan yolsuzluk, ahlaksızlık, zulüm ve katliamlarla dolu yeni bir süreç başlatıyordu.

Ancak her karanlığın aydınlığa dönüşeceği gerçeği katil Somoza’yı da es geçmemiş ve katil Somoza diktatörlüğüne öldürdüğü Sandino’nun adını taşıyan Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi (FSLN) tarafından 17 Haziran 1979’da son verilmiştir. 17 Temmuz 1979’da Somoza ülkeden kaçarak ait olduğu yere, emperyalistlerin kucağına sığınmıştır. Nihai zafer 19 Temmuz’da FSLN birliklerinin Managua’ya girmesiyle kazanılmış ve binlerce kişiyi katleden Ulusal Muhafızlar dağıtılmış, 7000 kadarı tutulmuştur. Ancak ne yazık ki, FSLN, büyük bedeller ödenerek kazanılan devrimi korumayı, geliştirmeyi ve kesintisiz olarak sosyalizme dönüştürmeyi başaramamış ve 1984’te silahla kazandığı iktidarı seçimle burjuvaziye bırakmıştır. Bu da doğru ideolojik hatta sahip olmayan bir örgütün devrim yapabileceği bile ileriye taşıyamayacağını, bunu sürdüremeyeceğini bir kez daha göstermiştir.

Bugün Latin Amerika’da soldan esen rüzgar ne kadar reformist etiketlere bağlı olarak gelişirse gelişsin temelinde Sandinoların, Zapataların, Chelerin bedel ödeyerek yarattığı silahlı direniş geleneği bulunmaktadır. Latin Amerika

halkları emperyalizme olan tarihsel öfkeleriyle “arka bahçe” olmayı reddederek özgür günlere ulaşma hayalini bü-
yütmeye devam etmektedir.

“İyi kalpliliği ve yardımseverliğiyle bulunmaz bir insandı”

1929 Elbistan doğumlu olan Ali Kepez, Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle 1963 yılında gittiği Almanya’da tanıştı. Burada inşaatlarda çalışarak yaşamını sürdürdü. Yaşamını yitirene kadar Proletarya Partisi’nin politikaları doğrultusunda hareket etti. Biz İşçi-Köylü gazetesi olarak yeğeni olan Ali Kepez’den bize Ali Kepez’i anlatmasını istedik. Ali Kepez öldükten yıllar sonra doğanlar silah tutuyorlar şimdi, hatta yaşlarının küçüklüğüne bakmadan kucaklıyorlar toprağı... Yitirişimizin üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, özelde Proletarya Partisi’nin genelde ise özgürlük mücadelesi içinde toprağı düşmüş tüm şehitlerin unutulmaz olduğunu vurguluyoruz bir kez daha...

- Bize Ali Kepez’i anlatır mısınız?

Amcam 1963’de yurtdışına gitti. Orada duvar ustası olarak çalışmaya başladı. Daha sonra Partizancılarla tanıştı. Bizim ailemiz demokrat, duyarlı bir aileydi, amcam da yoldaşlarıyla sürekli diyalog halindeydi ve iyi bir sempatiydi.

-Ali Kepez mücadele ile ne zaman tanıştı?

Tam olarak bilmiyorum. Ama yakın olarak söyleyebilirim ki, 1975-76 dönemleri olsa gerek. 1963’de Almanya’ya gittiği dönemde, benim bildiğim kadarıyla, İbrahim Kaypakka-ya’nın kız kardeşi ile tanışmış, orada amcamı ağırlamışlar ve birbirleri ile dostluk geliştirmişler.

-Yurtdışı sürecini anlatır mısı-

nız?

1963’de Almanya’ya işçi olarak gitti. İnşaatlarda duvar ustası olarak çalışıyordu. Yangında vefat edene kadar Almanya’da işçi olarak kaldı, şu anda çocukları hala Almanya’da yaşıyorlar.

-Ailesi ve çevresi ile olan ilişkileri nasıldı?

Bulunmaz, çok iyi kalpli, yardım sever, duyarlı bir insandı diyebilirim. İnsani yönleri gelişmiş birisi olması dolayısıyla, herkes tarafından çok sevilen biriydi.

-Ali Kepez’in yaşamını yitirdiği yangın hakkında bir bilginiz var mı?

Ali Kepez 30 Aralık 1979’da Almanya’nın Nürnberg kentinde, oğlunun düğün hazırlıklarını yaptıkları sırada, kaldığı evin alt katında TV tüpü-

nün patlamasıyla çıkan yangında, duvarın üst katlara doğru çıkması üzerine, 3. kattan atlayarak yaşamını yitirdiği sırada 50 yaşındaydı. Ben o sırada Partizan davasından hapisshanedeydim. Aslan Kılıç, olaydan bir ay sonra bana haber verdi, Partizan dergisinde okumuş o da.

-Ali Kepez’in yoldaşlarına ve dostlarına gazetemiz aracılığıyla söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Şu anda aktif siyaset içinde değilim. Ama duyarlı demokrat birisi olarak mücadeleyi destekliyorum. Genel olarak söylemek gerekirse, zorlu, ağır, çok yönlü saldırıların olduğu bir süreçten geçiyoruz. Şartları iyi tahlil etmek ve ona göre politika üretmek gerekir. Özellikle belirtmek isterim, şu anda mücadele içindeki herkesi sayıyla selamlıyorum.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Niyazi Sezgin: Dersim Mazgirt İbimahmut köyünde dünyaya gelen Niyazi Sezgin, Dersim Babacoğı köyü Tülük mezrasında 24 Şubat 1988’de çıkan çatışmada şehit düştü.

Kader Özgül Kılıç: 1974 Dersim Hozat Türktaner köyünde doğdu. 1993’te gerillaya katıldı. Dağların Yıldızı 1 Mart 1994’te Dersim Çemişgezek’te TC güçleri ile girdiği çatışmada şehit düştü.

Kenan Demir: 2 Mart 1970’de Erzincan’da doğdu. 1984 yılında ailesiyle birlikte İsviçre’ye gitti. 1989’da Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti. Basel kentinde dürüstlüğü ve çalışkanlığıyla tanınıyordu. 5 Mart 1998’de İsviçre’de görev için gittiği bir alanda karşı devrimci-asalak bir çetenin silahlı saldırısı sonucu şehit düştü. Faaliyetin Mehmet Ali’si, İsviçre’nin Özgür’ü, düzenin kendine sunduğu imkanlara karşı verdiği amansız mücadele ile öne çıkıyordu.

Ölüm Orucu Şehitleri: Yusuf Kutlu, 8 Mart 2002 (DHKP-C), Yeter Güzel, 10 Mart 2002 (TKP(ML)).

Feda Eylemi Şehitleri: Muharrem Karademir, 28 Şubat 2004’te, Günay Öğrener 2 Mart 2004’te, Kazım Gülbağ, 25 Nisan 2001’de tecrite ve F Tipi Hapishanelere karşı bedenlerini tutuşturarak ölümsüzleştiler.

Orhan Keskin: Devrimci-Yol’un Diyarbakır İl Komitesi içinde yer alır. 1980 Mayıs’ında polisle girdiği çatışmada yaralı olarak tutsak düşer. Diyarbakır zindanında yaratılan direnişin öznesi olmuştur. 14 Ocak 1984’te başlattığı Ölüm Orucu’nun 48. Gününde 3 Mart 1984’te ölümsüzleşmiştir.

Namlunun gözü olan kadınlara...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü... İlk olarak nasıl ortaya çıktığı konusunda farklı görüşler olsa da, açık olan bir durum vardır ki o da, bu günün emekçi kadınların mücadelesiyle kazanıldığıdır. Bu mücadelenin anısına, II. Enternasyonal'in 1910'daki Kongresi'nde **Clara Zetkin'in** önerisiyle, **Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü** olarak ilan edildiğidir. 1910 yılından başlayarak 8 Mart emekçi kadınların başkaldırısını simgeledi, birlikte bir güç olmanın, dayanışmanın anlamını bugünler taşıdı. 1960'lı yıllara dek sosyalistlerin kutladığı bir gün olan 8 Mart, Birleşmiş Milletler tarafından da 1975'te "Dünya Kadınlar Günü" olarak ilan edildi! Yıllardan beri kutlanan 8 Mart'ın "emekçi" vurgusu atılmış oluyordu böylelikle. Yok edemediği tarihi bozmayı bir politika haline getiren burjuvazi, 8 Mart'ı da dejenere etmeyi önüne hedef olarak koyuyor.

Marks ve **Engels** kadının çalışmasına değer, çalışma koşullarının değiştirilmesine yönelmesini gerektiğini söylüyorlardı. Fransız Charles Faurier'in söylediği ve Marks'ın da kullandığı şu sözler bunu gösteriyor: "Tarih hakkında bir şeyler bilen birisi, kadın mayası olmadan büyük toplumsal değişikliklerin gerçekleşmesinin olanaksız olduğunu bilir. Toplumsal ilerlemenin tam ölçüsünü veren, kadının cinsinin toplumsal konumudur."

Paris Komünü'ne kadınların aktif olarak katılması, I. Enternasyonal'e de yansıyan egemen ideolojinin etkilerinin kırılmasında önemli bir etken oldu. Paris'in Savunulması ve Yaralılara Yardım İçin Kadınlar Birliği Merkez Komitesi'nin, Paris'li kadınların "ne pahasına olursa olsun barış istedikleri" yalanına karşı hazırladığı 6 Mayıs tarihli bildirisi de, bunun nedenlerini açıkça gösteriyor;

"Hayır, Paris'in emekçi kadınları barış değil, kıyasıya bir savaş istemektedir!

Bugün bir uzlaşma ihanettir!... Uzlaşmak, mutlak bir toplumsal reformu alkışlayan, yücelten kadın işçilerin özelemlerini inkar etmek; halen varolan bütün toplumsal ve hukuki ilişkilerin yıkılmasını istemek ve bütün ayrıcalıkların, bütün sömürmelerin, kısaca sermaye egemenliğinin yerine geçmesini kabul etmek; bir tek kelimeyle, emekçinin kendi kendisini özgür kılmasını reddetmek olur!..."

Kadınlar, bu dönemde yürüttükleri mücadeleler sayesinde hem işçi hareketi, hem de komünistler arasındaki yerlerini almaya başladılar.

"Dışarıya ferah mı, sokakların aydınlatılması sorunu çözer mi?"

Kadın hareketi hızla büyüdü ve 19. yüzyıl-

da bütün batılı ülkelerde ve Asya ülkelerinde güçlü bir kadın örgütleri ağı oluşturuldu. Onun baş görevi, mevcut kapitalist toplum çerçevesinde bütün alanlarda kadının ve erkeğin hak eşitliğinin tanınmasıydı.

Sosyalizme yabancı kalan bu burjuva kadın hakları savunucularının bir bölümünün 19. yüzyıl sonuna doğru sosyalistlerden alınmış talepleri öne sürmesinin biricik nedeni, kendi politik önlemlerini büyütmek için, proleter kadınların desteğini güvence altına almak, onların işbirliğini satın almak istemeleriydi. Kendisini sınıfsal olarak tarafsız görmesi ve taleplerini ve eylemlerini tüm kadınların taleplerini ve eylemlerini temsil ediyor olarak görmesi de, burjuva kadın hareketi açısından tipik bir özellikti. Gerçek elbette farklıydı, burjuva kadın hakları savunucuları, burjuva kadınların taleplerini ve çıkarlarını savunmaktan başka bir şey yapmıyorlardı; burada burjuva kadın hareketinin en çeşitli katmanlardan oluştuğunu kesinlikle dışlamak istemiyoruz.

"Feministler, safdilliklerinden, kadının

hakları için mücadeleyi, sınıf mücadelesinin sağlam temelinden cinsiyetler arasında mücadeleye düzeyine kaydırmaya çalıştılar" derken Kollontai yıllar öncesinden daha başlangıcında feminist kadın hareketinin çıkmazlarını ortaya koymuştur.

Kapitalizmle birlikte kadınların hapsedükleri evden dışarı çıktıkları doğrudur; ama dışarısının ferah olduğu yalan, sokakların aydınlatılmasıyla daha da ferah olacağı ise bir aldatmacadır. Bunun sonucu olarak kadınların ekonomik bağımsızlık elde etmesinin kurtuluş olduğu da doğru değildir, çalışan kadın "koca" egemenliğinden kısmen çıkarak "patron" egemenliğine geçiş yapmaktadır. Kaldı ki, çalışan kadın çeşitli gerekçelerle sadece erkekler tarafından değil, erkek egemen ideolojinin tutsağı hemcinsleri tarafından da horlanıp denetlenmektedir..

Feministler ve sınıf mücadelesinin içerisinde yer alan kadınların "kadın sorunu"nun çözümünde temel ayrım noktalarından biri; feministlerin sistem içi bir takım reformlarla kadınlarla erkekler arasında eşitliğin sağlanacağı gibi bir düşünceyi savunurken, proleter kadınların nihai kurtuluşu sistemin alaşağı edilmesinde görmesidir. Bu temel ayrım pek çok politikada yansır; feministler seçimlerde daha fazla kadın aday olması ve bunların seçilmesinin yararlarını vurgularken, proleter kadınlar seçimlerin bir burjuva aldatmaca olduğunu sadece seçimlerin sömüren bir klik ile diğer klikler arasında seçim yapmaya zorladığının propagandasını yaparlar. Bu çok genel ve özgün durumları içermese de

ortaya çıkan tablo genelde bu şekildedir. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda da feministler "Kadınlar da erkeklerle birlikte iş istiyor!" sloganını ortaya atarken, proleter kadınlar "Emperyalist savaşa hayır!" sloganını haykırıyordu.

Ayferleşmek, önderleşmektir...

8 Mart 1999 tarihinde gerilla birliğinde yaptığı konuşmada bugünün niteliği nedeniyle gittikleri köyde özellikle köylü kadınların sorunlarını dile getireceklerini söyler Komutan Ayfer yoldaşlarına. **Münire Sağdıç** ve **Kemal Tutuş** da bulunmaktadır birlikte. Belki ırgat Hatçe'nin, belki okula gidemeyen Ayşe'nin sorularını cevaplamaktadır Ayfer karanlıkta ilerleyenleri, hain bir dilin söylediklerini bilmeden... Bilmediği şey onun için şaşırtıcı olmayacaktır aslında, bu yolda herşeyi göze almıştır çünkü, yanındaki diğer yoldaşları gibi... Öyle de olur, hain namlular mermi kasmaya başladığında karşılarında tereddütsüz ve kararlılıkla silaha davranan gerillaları görürler... Ayfer'in yeşil gözleri namlu olmuştur artık düşmanın üstünde... Silahının namlusundan çıkan kurşunlar kadar keskindir bakışları. Cezalandırıldığı işbirlikçi muhtar Cafer Avcı'nın öldürülmesine tanık olan bir akrabası onun için burjuva basına şunları söyleyecektir: "**Birden bahçeye asker kıyafetli bir kadın atladı. Tüfeğinin namlusunu omuzuma dokundurarak 'Panik yapma hemen içeri gir' dedi. Ayağa kalktım ve hayatım boyunca unutamayacağım bir çift yeşil gözle karşılaştım.**"

Kararlılığının aynasıdır Ayfer'in gözleri, tüm yoldaşları gibi bakmaktadır, O, bütün yoldaşları onun gibi bakmanın yolunda, azminindedir. 8 Mart'ta Kadıvakfı'nda katledildiği zaman burjuva basın O'nu "ölüm meleği" "melek yüzlü canavar" gibi ifadelerle istediği kadar karalamaya çalışsın. O, bölge halkının "Emine"si olarak gönüllere yerleşmiştir çoktan. "Emineye kurşun işlemez" demeleri bundandır, bundandır ölümüne inanmak istemeyişleri...

Ayfer Celep, kadının kurtuluş mücadelesinde ve özgürleşmesinde örnek alınacak bir kişiliktir. Nedir bu kişiliği örnek yapan? Kuşkusuz Ayfer'i Emineleştirilen kolektifin örgütlü gücüdür, kolektifin iradesidir. Aynı güç değil midir Münire'yi hayatın sessizliğinde akıp giderken dağların coşkusuna taşıyan, Kemal'i genç yaşta dağlara sevdalandıran... Ölümü utandırmak değil midir bu kadar genç ölmek? Hem de bu kadar boşuna geçerken yaşamlar... Nereden gelir bu inanç? "Babana bile güvenmeyeceksin" denilen zamanlarda nasıl bu kadar umut yüklü olur bu insanlar? Duyulan güven yoldaşlara ve Proletarya Partisindedir. Duyulan güven MLM ideolojiedir. Duyulan güven hesap soruculuğadır. Duyulan güvendir bugün **Trabzon'da**, **Rize'de**, **Merzifon'da**, **Malatya'da**, **Adana'da**, **Ezincan'da** öfkeyi düşmanın suratına vurup şaşkına çevirten. Düşmanı korkutup, dosta sevinç verendir, geçmişten bugüne taşınandır onları elde silah ölümün üstüne üstüne yürüten...

Kadının ikincil sınıf rolünü gerilla savaşının içinde yoldaşlarına komutanlık, önderlik yaparak aşmıştır Ayfer... O, daha fazlasını istemenin, kabuğunu kırmanın, önderleşmenin pratikteki uygulayıcısı olmuştur...

Onların yolu, bugün "Kadınlar nasıl kurtulur?" diyenlerin cevabını taşımaktadır.

Şan olsun özgür yarınlar uğruna ölüm-süzlüğü kucaklayanlara!

GÜN'DE DÜN...

26 Şubat

1943. İstanbul'da Varlık Vergisi'ni ödemeyen 160 kişi Aşkale'ye gönderildi.

1992. 200 metre uzunluğunda tünel kazan 11 devrimci tutsak Kayseri Cezaevi'nden firar etti.

1984. Şair Hasan Hüseyin Korkmazgil yaşamını yitirdi.

27 Şubat

1993. İnsan Hakları Derneği Elazığ Şubesi Başkanı Avukat Mehtin Can ve Dr. Hasan Kaya öldürülmüş olarak bulundu.

1975. Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği (TöbDer) ve çeşitli devrimci kuruluşlar tarafından "Hayat Pahalılığı ve Faşizmi Protesto" mitingleri düzenlendi. Malatya, Tokat, Maraş, Erzincan ve Adıyaman'daki mitingler saldırıya uğradı.

28 Şubat

1917. Rusya'da demokratik devrim başarıya ulaştı.

1995. Sivas'ta öğrencilerin gittiği kafeteryayı tarikat üyesi 12 kişi bastı. "Oruç yiyorlar" diye sopa ve zincirlerle öğrencilere saldırdı; 7 kişi yaralandı.

1996. Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni Genel Kurulu'nda "Öğrenci harçlarına hayır" yazılı pankart açan 12 üniversite öğrencisi tutuklandı.

1997. Milli Güvenlik Kurulu muhtıra verdi; Milli Güvenlik Kurulu'nun 1997'de yaptığı toplantıda "laik devlet ilkesine aykırı hareketlerin arttığına" dikkat çekilerek Refahiyet hükümetine bir dizi önlem önerildi. Bu toplantı MGK'nın tarihinin en uzun toplantısı oldu. 8.5 saat sürdü.

29 Şubat

1944. Endonezya Komünist Partisi'nin 5 lideri ölüm cezasına çarptırıldı.

2 Mart

1990. Yıldız Üniversitesi'nde öğrenciler 3,5 saat işgal eylemi yaptı, eylemden sonra 200 öğrenci gözaltına alındı.

4 Mart

1991. Mardin'in İdil ilçesinde yürüyüş yapan kalabalığa ateş açılması sonucu 2 kişi öldü, 25 kişi yaralandı. 3 gün sonra İdil'deki olayları protesto etmek için Mardin'in Dargeçit ilçesinde yürüyüş yapan gruba ateş açıldı; 1 kişi öldü, 7 kişi yaralandı.

7 Mart

1983. 18 yıl önce bugün Zonguldak Kandilli Armutçuk'taki maden ocağında büyük bir grizu patlaması oldu. Bu sırada ocakta 406 işçi bulunmaktaydı. Kazada 102 işçi öldü. Savcılıkça oluşturulan bilirkişi heyeti, havalandırma sisteminin ters kurulmuş olduğunu saptadı ve işletmenin %100 suçlu olduğunu sonucuna vardı. Kaza ülkemiz madencilik tarihinin en büyük faciası olarak tarihe geçti.

Ülkeyi kime karşı, ne için koruduğunu bilmeyen gençleri “vatanseverler” öldürüyor!

Yirmi yaşına gelen her gencin zorunlu olduğu bir “görevdir” askerlik yapmak. “Vatanın bölünmezliğini, birliğini korumak” için bu uğurda canını vermeye “hazır” binlerce genç 15 aylık “vatani görevi”ni en iyi şekilde yerine getirmekle “yükümlüdür.” Bu en “kutsal” görevidir “her Türk gencinin”. Kahraman dedelerinin kanlarıyla sulanan topraklardan aldığı renkle olanca haşmetiyle dalgalanan bayrağın azametinin sürmesi için daha fazla fedakârlığa gerek vardır çünkü. Vatanın bölünmezliğinin, bütünlüğünün bozulmaması için yapıldığı söylenmektedir her defasında. Ancak bu yanıyla ifadelendirilen askerlik yapma zorunluluğunun gerçek mantığı tek tip insan yaratmak ve devletin gücünü dosta düşmana göstermektir.

Beyin Yıkama Vakti: Yaş 20...

Kemalist ideolojinin yılmaz temsilcisi ordunun hizmetinde onlarca gencin ezilen emekçi halkların kurtuluş mücadelesini verenlere karşı kullanıldığı bilinmektedir. Resmi/gayri resmi örgütlenmeleriyle operasyonlar yapan orduda sınıf mücadelesinin özellikle gerilla mücadelesinin yükseldiği dönemlerde kullanılan askerler, bu vasıtayla geri ve orta kitle üzerinde sınıf mücadelesine bu yönlü tepkilerini kazandırmaya ve bunu da en etkili aracı olan medya sayesinde süsleyerek sansasyonel haberlerle yaratmaya çalışmaktadır. Yüz binlerce gencin en verimli olduğu çağda askere alınmasının bir nedeni bu iken diğer

bir nedeni de ergenlik döneminden çıkış sürecine denk gelen yani kişiliğinin tam anlamıyla oturduğu, dünyayı yorumlayabildiği bir dönemde beyinlerini teslim almaktır. Her türlü aşağılamanın mübah sayıldığı askerlikte gençler lambayı nasıl söndüreceklerinden tutun da hangi renk çamaşır kullanacaklarına, hangi müziği dinleyeceklerine, nerede yatacaklarına, nasıl kalkacaklarına kadar emir ve talimatlar zinciriyle yönetilmektedir. Çarşı izninde nerelerde dolaşacağı önceden belirlenmiştir, verilen yemeği yemek zorundadır dışardan beslenmesi yasaktır, yakınlarından herhangi biri öldüğünde bunu resmi olarak kanıtlamadan izin verilmez, her türlü insanlık dışı uygulama disiplin uygulamasıdır, düşünmesi ve karşı çıkması kesinlikle yasaktır. “Disiplin yönetmeliği”nin dışına çıkmak askeri hapisanede “disipline” edilene kadar kalması demektir. Yasağın mantığı da yoktur. Sadece yasak. İntihar eden askerinin kendisini astığı ağaç cezalıdır, başında bir nöbetçi beklemek zorundadır ve kesinlikle su verilmez. Savaşta askerleri yarı yolda bırakan tank cezalıdır, başında bir nöbetçi bekler ve kesinlikle kullanılmaz. Yemeği iyi pişirmeyen kazan cezalıdır vb. bir dizi mantık sınırlarını zorlayan yasaklar. Hiçbir söz hakkının bulunmadığı bir yerde insan kişiliğini-benliğini yok etmenin temel noktasıdır emirle itaat etmesine yönelik uygulamalar ve yasaklar. Yani mantığın, aslında insanlığın bittiği yer diye boşuna söylenmemiştir, askerlik için.

Devletin İnsan Tanımı; “düşünmeyen, sorgulamayan...”

Askerliği bitip de terhis belgesini eline alan gençlerin uzun süre eski yaşama adapte olmakta sorun yaşadığı da herkesin tanık olduğu bir durumdur. Kafasında kurdukları, askerken karşılaştıkları ile gerçekte yaşananların arasındaki derin uçurumun içinde ciddi bir boşluğa düşenlerin büyük bir kısmı bütün yaşamları boyunca etkisini üzerinden silemezler. Devletin en ciddi kurumunda insanın tanımı da yapılmıştır çünkü. Düşünmeyen, sorgulamayan, karşı çıkmayan kısacası biat eden canlı varlıklar olarak geçmektedir. Gönüllülük temelinde ele alındığı söylenen askerliği yapmak istemeyenler ve belirlenen sınırların öteki yakasına geçen askerlerin kaderi de ya askeri cezaevi, ya sürgün, ya da

intihar süsü verilmiş cinayetler olarak karşımıza çıkmaktadır.

Daha önce de birçok kez farklı örneklerle haberleştirdiğimiz bu cinayetlerden biri olan er Murat Polat’ın ölümü de bunlardan biri. Ancak durum bu kez farklı. Farkı Murat Polat’ın ölümünün Adana 6. Kolordu Komutanlığı 1. Sınıf Cezaevindeki askeri görevliler tarafından işkenceyle öldürüldüğünün Adli Tıp raporuyla ispat edilmiş olması.

İstanbul’da oturan 1984/1 tertip asker olan Murat Polat, askerlik yaptığı Gaziantep’teki Topçu Taburu’nda 23 Haziran 2005’te dizinden rahatsızlanıyor. Hatay’ın İskenderun İlçesi’ndeki Deniz Asker Hastanesi’ne sevk edilen Polat hastanedeki arkadaşısı Ahmet Sambur ile birlikte kaçıyor. İki asker 27 Haziran 2005 tarihinde İskenderun’da bir eve hırsızlık yapmak için girdiği iddiasıyla yakalanarak tutuklanıyor. 28 Haziran 2005’te Adana 6. Kolordu Komutanlığı 1. Sınıf Cezaevi’ne götürülüyor. Cezaevi görevlisi askerler tarafından mahkûm gömleği giydirilmek isteniyor. Ancak Murat Polat mahkûm gömleği giymeyi kabul etmeyince gardiyan askerler tarafından cop ve sopalarla dövülerek hastaneye kaldırılıyor. Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Balcalı Hastanesi’nde yoğun bakıma alınan Polat’ın dayak sonucu böbrekleri ile

yaşamını yitiriyor. Öldüğünde terhisine iki ay zamanı kalan Polat’ın Adana Adli Tıp Kurumu’nda yapılan nöbetçi ve askeri savcının da katıldığı otopsi raporunda işkenceyle öldürüldüğü ispatlanıyor.

Askeri Savcı Yardımcısının kararında “cezaevine getirilen tutuklu ve hükümlülerin giydirme odasına alınıp, çıplak soyulduktan sonra kendileri de asker olan gardiyanların gözü önünde çıplak halde ‘çök-kalk’ yapıldığını, ‘hoş geldin’ adı altında dövüldüğünü, sopa ve coplarla dövülenlerin daha sonra soğuk suya sokuldukları, yerlere akan kanları temizlettirdikleri, tel kızdırılıp vücutlarına bastırıldığı kaydedilmiştir. Bazı şüphelilerin verdikleri ifadelerinde, işkence olaylarının cezaevi yöneticilerinin emriyle yapıldığı da ayrıntılarıyla anlatılmıştır” ifadelerine göz attığımızda bu yöntemlerin yanı sıra başımızdaki Irak halkının başta Ebu Gureyb olmak üzere pek çok hapisanede yaşadıklarıyla aynı olduğunu hatırlarız. Raporun çarpıcı olan bölümü ise “işkenceye sıfır tolerans” açıklamalarının gerçek dışılığını ortaya koyması açısından oldukça önemli. “Bu eylemlerin insan onuruyla bağdaşmadığı, mağdurların bedensel ve ruhsal yönden acı çekmelerine sebep olduğu, onların aşağılanmasına yol açtığı açıktır. Şüphelilerin eylemlerinin uzun bir süre devam et-

Gençlerin önüne “kutsal” olarak konan askerlik, emekçi halka zulüm etmenin, evlerini yakmanın, işkence ve katliamın adıdır...

akciğerinin iş göremez hale geldiği, kaburgalarının kırıldığı ve beyinde ödem oluştuğu anlaşılıyor. Makineye bağlı olarak yaşatılmaya çalışılan Polat 27 Temmuz 2005 tarihinde karşı

mesi, birden fazla kişiye karşı gerçekleştirilmiş olması dikkate alındığında, eylemlerin sistematik hale geldiği görülmektedir.”

“Cezaevinde görevli subay ve ast-subayların tutuklu ve hükümlülerin dövülmesi konusunda emir vermeleri, zaman zaman eylemleri bizzat kendilerinin gerçekleştirmeleri, kendilerine intikal eden eylemler konusunda hareketsiz kalmaları, özellikle **Murat Polat**’ın ölümü sonrasında gardiyanları korumaya yönelik tutum sergilemeleri, gardiyanların suçun işlenmesinde araç olarak kullanmaları dikkate alındığında, işkence suçuna iştirak ettikleri ortaya çıkmaktadır. Bizzat şüphelilerin ifadelerinden şüphelilerin eylemlerini ‘**yönetim tarzı**’ şeklinde ve emir komuta zinciri içerisinde gerçekleştirdikleri görülmekte ve bu nedenle suçun iştirak halinde işlendiği görülmektedir.”

Tek Tip giymeyeni dövme mi gerekiyor?

İşkencenin sistematik bir şekilde devam ettiği bizzat askeri yetkililer tarafından kayıt altına alınmış olarak **Türkiye tarihinde bir ilk olması özelliği taşıyor**. Hastanede 20 gün kaldıktan sonra ölen Murat Polat’ın ailesi ise evlat acısını yaşarken bir yandan da işkenceyi ispatladıklarından dolayı mutlular. Anne Gülşen Polat, baba Kenan Polat askere gönderdikleri oğullarının cesedini geri alacaklarını bilmeden bekledikleri terhis gününde yaptıkları açıklamalarla hesap soruyorlar. “**Oğlum, Murat’ımı öldürdüler. Ben oğlumu öldürsünler diye mi askere gönderdim?** Mahkum gömleği giymediği için insan dövülür mü? Suçlu-

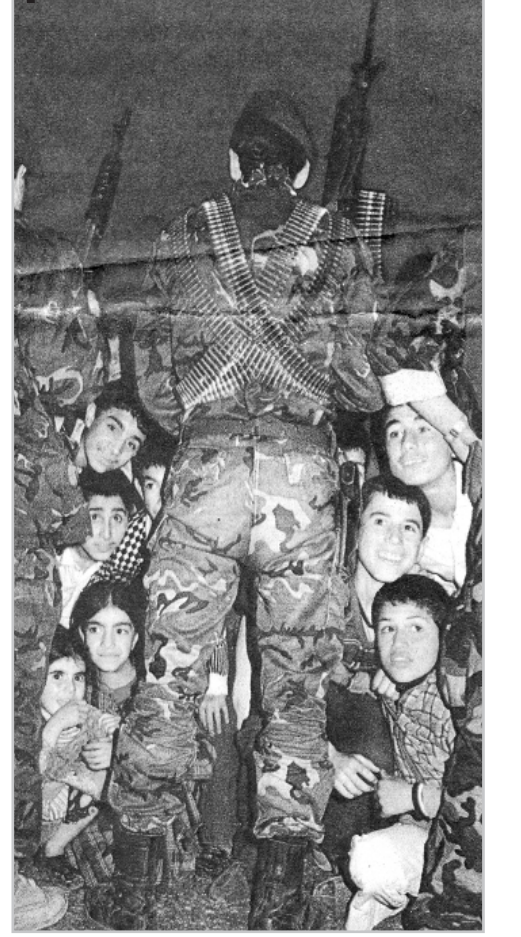
ların cezasını çekeceğine, herşeyin ortaya çıkacağına inanıyorum. Vatani görevini yapan çocuklarımıza bu işkenceler yapılmamalı. Zaten biz evlatlarımızın hasretiyle yanıp tutuşuyoruz. Bir de işkencelerle öldürülmesi bizi kahrediyor. **Daha ne kadar böyle gider.**”

Askerliğin zorunluluğu, neden yaptırıldığı üzerine elbette daha pek çok şey söylenebilir. Ancak gün geçtikçe zorunlu askerliğe karşı gelişen tepkiler de artmakta. Tescilli katilimiz Mehmet Ali Ağca’nın hapisshaneden yanlışlıkla tahliye edildikten sonra askerlikten muaf tutulması talebi de hatırlandığında “**vatansızlık**”, “Türkiye’nin bölünmez bütünlüğü için ilk elden canını feda edecek kesim”, “atalarının mirasına sahip çıkan Türk evlatları” yönlü propaganda yürüten milliyetçi çevreler dahi askerlik konusunda tereddüt yaşıyor. Faşist örgütlenmelerde ya da çevrelerde yer almış pek çok insanın ya bedelli askerlikle “**vatani görev**”lerini yerine getirmiş yada sağlık raporlarıyla kendilerini çürüğe çıkarmış oldukları da görülecektir. Vicdani retçi Mehmet Tarhan’ın asker olmayı kabul etmeyip 4 ayı aşkın bir süredir askeri hapisshanede tutulması ve öncesindeki tartışmalarla cılız da olsa kendisini tartıştıran bu zorunlu uygulamayı kabul edilebilir kılmak için yeni yöntemler devreye konulmaktadır. Devlet, Türkiye’nin parsel parsel emperyalistlere pazarlandığını, pazarlığın kilit noktasında ordunun bulunduğunu gören **Türkiye emekçi halklarına, işsizliğin çığ gibi büyüdüğü, yoksulluğun her**

geçen gün daha da derinleştiği bir düzende gerek bu imajı silmek gerekse de iktidarını korumak için insanların ihtiyaçlarını kullanarak zorunlu askerliği bir çekim merkezi haline getirmeye çalışıyor. Askerliğin 18 aydan 15 aya düşürülmesi yeterli etkiyi sağlamayınca, eşi ya da oğlu askerde olan ailelere ve askerinin kendisine askerlik süresince maaş bağlanması için yasal düzenlemeler yapılmaya başlandı. Akşam eve nasıl gideceğini, iş bulamadığı için ne yapacağını bilmeyen insanların karşısına çalışmadan maaşa bağlanmak alternatifi sunulduğunda ne olacak dersiniz? Elbette 3 kuruşluk da olsa sorumluluğunu taşıdığı insanların boğazlarına birkaç lokma daha girsin diye işin askerliğin zorunlu kısmı gönüllüğe dönüşecektir büyük bir olasılıkla. Bu da egemenlerin insanı “açlıkla terbiye” yöntemi olacak.

Bütün bunlar bir yana emekçi halkların çığ gibi büyüyen haklı direnişlerinin karşısında her türlü saldırıyı meşru kılmaya çalışan, çıkardığı faşist yasalarla insanları köleleştirmeye çalışan egemenlerin korkuları her geçen gün biraz daha büyürken daha ne kadar geçici ‘çözümlerle’ yakayı kurtarabileceklerini kendileri de bilmiyor aslında. Alanlarda seslerini duyurmayla çalışan memurları, geleceğine sahip çıkmak için şalter indiren işçileri, toprakları ellerinden alınarak üretmemeye mahkûm edilen köylüleri daha ne kadar azarlayabilecek, daha ne kadar hakaret edebilecekler ki? Zorla olanı, zorunlu olanı reddedenleri daha ne kadar öldürebilirler ki?

İşkencenin sistematik bir şekilde devam ettiği bizzat askeri yetkililer tarafından kayıt altına alınmış olarak Türkiye tarihinde bir ilk olması özelliği taşıyor. Hastanede 20 gün kaldıktan sonra ölen Murat Polat’ın ailesi ise evlat acısını yaşarken bir yandan da işkenceyi ispatladıklarından dolayı mutlular.

“Emek”çiliğe dair; Emekten ‘Emekçiye’ yanıt

16-28 Şubat 2006 tarihli **Devrimci Demokrasi** gazetesinde “**Ozan Emekçi’den Açıklama**” başlığı ile yayımlanan yazı bizi zorunlu bir açıklamaya itmiştir.

Çalışmalarını **ATİK** (Avrupa Türiyeli İşçiler Konfederasyonu) bünyesinde sürdüren **Grup Şiar**’ın **Yıldırım** isimli albümünde yer alan “**Yıkılası İstanbul**” adlı ezgiyle ilgili bir açıklama yapan Emekçi “**küçük burjuva**” sanat anlayışının sığ sularında kulaç atmaktadır. Emekçinin kitlelere mal olmuş bir eseri özel mülkiyet kaygısıyla nasıl kendi dar dünyasına hapsedmeye çalıştığını ve şehitler üzerine yazılmış bir ezginin politik özünü kavramaktan ne kadar uzak olduğunu görmekteyiz. Bu meselenin bir yanını oluştururken, esasa dair olan yanı ise isminin devrimci ozanlık geleneğiyle birlikte anılan bir sanatçının geçmişine ne kadar yabancılaştığıdır. Emekçinin yaptığı açıklama devrimci üretilmişle tanınan bir ozanın isminin kitleler nezdinde değer kazanmasına ne-

den olan belirleyici olgulardan ne kadar uzaklaştığını göstermektedir.

Devrimci sanatı geliştirmek ve cehalete mahkûm edilmek istenen kitlelere sanatsal cepheden alternatif yaratmak amacıyla olan **örgütlü** bir müzik grubu olarak **Grup Şiar**’a atfen “**bu genç arkadaşların başkaları tarafından yönlendirildiğini duyuyorum...**” demektedir.

Açıklamada ortaya çıkan tablo şudur: genç arkadaşların(?) başkaları tarafından yönlendirildiğini duyan Emekçi “**deneyimlerinden**” referans alarak olsa gerek kendine ustalık/hocalık misyonu biçiyor. Devamında görevini tamamlamamış olduğunu düşünerek “**genç kardeşlerine**” bir daha dolduruşa gelmemelerini salık vererek onları yanlış yönlendirenleri “**işe yaramayacağını bile bile**”(?!) kınıyor. Ayrıca bir de parantez açarak “**yi-ne de belli olmaz ola ki bir işe yarar**” demeyi de ihmal etmiyor.

Kulağı delik Emekçi’nin ne tür du-

yumlar aldığını bilmiyoruz. Fakat Emekçi’nin yaptığı açıklamada kullandığı muğlak ifadelerle kamuoyunda kafa karışıklığı yaratmayı amaçladığını, özenle seçtiği tanımlarla (genç kardeşlerim, yanlış yönlendirenler gibi) kitlelerin kimi geri yanlarını kendine dayanak yapmak istediğini görüyoruz. Emekçi, izlediği bu ucuz burjuva siyaset tarzı ile bizzat açıklama yaptığı kamuoyundan gereken cevabı alacağını düşünüyor ve devrimci ve demokrat kamuoyunu böylesi gayriahlaki yöntemlerle ortaya atılan geri tartışmaların birer parçası olmamaya davet ediyoruz.

Açıklamayla ilgili Emekçi’nin söylediklerine dair değerlendirmemize son vermeden önce kendisine “**hak**” olarak değerlendirdiği “**saklı tuttuğu**” telif hakkı gibi “**hafifliğin ağırlığındaki**” bir konuda ise kendisini bir halk ozanı sorumluluğunda davranmaya davet ediyoruz.

Meselenin bizce asıl üzerinde du-

rulması gereken yönü devrimci bir yayının çizgisine sahip olan “**Devrimci Demokrasi gazetesinin**” adı geçen açıklamaya sayfalarında yer vermiş olmasıdır. Bu haliyle gazete, kendi okur kitlesini geri bir tartışmanın parçası haline getirmektedir.

Devrimci yayınlar elbette aydın ve sanatçıların ilerici değerler taşıyan, halkın aydınlanmasına katkı sunacak makale ve açıklamaları yer vermeli-dirler. Fakat Emekçi’nin bu açıklamasının çizdiğimiz bu çerçeveye uzaktan yakından alakası yoktur. Bu anlamda Devrimci Demokrasi gazetesi kitlelere ve devrimcilere karşı olan sorumluluğunu yerine getirmemiştir. Emekçi’nin popülist-özel mülkiyetçi düşüncelerinin devrimci mücadeleye ve anlayışımıza dönük tepkiselliğiyle harmanlanan bu geri açıklamasına sayfalarında yer vererek yanlış yerde taraf olmuştur. Biz devrimci sorumluluğun her konuda olduğu gibi bu tarz konularda da gösterilmesi gerektiğine inanıyoruz.

İşçi-köylü'den

KÜRT COĞRAFYASINDA SON DURUM VE GÖREVLERİMİZ

Bilindiği gibi Ortadoğu dünyanın en çatışmalı bölgelerinden birisidir. Bölgenin bu denli çatışmalı olmasının temelinde petrol ve enerji kaynaklarının varlığı yatmaktadır. Bu zenginliklerin varlığı, tüm emperyalist güçlerin bölgeye dönük hesaplarını da artırmaktadır. Bu hesaplar emperyalist saldırganlık politikası üzerinde yapılmaktadır. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçler saldırgan ve hegemonyacı politikalarını uygulamak için öncelikli silahlardan biri olarak bölge halklarını birbirine düşürme, ulusal ve dinsel çelişkilerden yararlanmak için her türlü karşı devrimci yöneme başvurmaktadır. Ve her zaman olduğu gibi, bu karşı devrimci politikalarını "özgürlük", "demokrasi" vb. argümanlarla perdelemeye çalışıyorlar. Bugün Irak Kürdistanı'nda yapılmaya çalışılan da budur. Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesi emperyalist işgalcilerin bölgeye yerleşmelerinin bir dayanağı haline getirildi. İşgalci güçlere karşı savaştan değil, işgalci güçlerle birlikte direnişçilere karşı savaştan bir güç konumuna düşürüldü. **Ezilen Kürt halkını emperyalist güçlerin bu politikasına alet eden elbette ki feodal aşiretçi burjuva Kürt önderlikleridir.** İşbirlikçi önderliklerin bu politikası Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini yok saymamızı gerektirmez. Bilakis her koşulda bu haklı ve meşru mücadeleye-mücadelelere dikkat çekmeliyiz. Bu işbirlikçi politikaya karşı Kürt emekçilerinin tavır alması gerektiğinin propagandasını yapmalıyız. Ve sınıf mücadelesinin tarihi tecrübeleri bize göstermiştir ki; emekçiler pratik tecrübeleriyle, dışarıda taşınan sınıf bilincinin etkisi ve yönlendirmesiyle kendi egemenlerine karşı mücadele etme tarihi sorumluluğunu yerine getirmişlerdir. Tüm mesele bu bilincin yön vereceği bir örgütlülüğün yaratılmasından geçiyor. Bugün bu doğru zeminde yürüten güçlerin etki düzeyinin zayıf olması, gerçeklerin açığa çıkarılmasında, ezilen halkların düşmanlarının yüzüne geçirdikleri dost maskesinin yırtılıp atılmasında ciddi zorlukların olduğu bir gerçektir. Ama tüm

bu dezavantajlara rağmen gerçekleri savunmada ısrarlı olmak, hiçbir emperyalist gücün ve işbirlikçileri komprador burjuvalar ve toprak ağaları sınıfının Kürt emekçilerinin dostu olmadığını döne döne vurgulamak temsil ettiğimiz sınıfın, savunduğumuz ideolojinin bir gereğidir.

Bugün özellikle Irak'ta işgalcilerin yarattığı güç dengesinden dolayı Kürtler lehine görece ortaya çıkan bazı "avantajlara" takılıp gerçek tabloya sırt dönmek, ezilenlerin geleceğine, kurtuluşuna zarar vermekten başka bir anlam ifade etmez. Bunun en iyi tanığı tarihtir. Ve Kürtlerin tarihi bu tanıklıklarla doludur. Irak'ın işgalinden bu yana Irak Kürdistanı'nda Kürtlerin ABD emperyalizminin de desteğiyle devletleşme sürecinde ilerlediği bilinmektedir. Irak Kürtlerinin bu gelişimi bölgedeki devletlerin (TC, İran ve Suriye) aleyhine bir gelişme olarak değerlendirildi ve her devlet kendi koşullarına, ittifaklarına, ilişkilerine ve sahip olduğu kimi özgünlüklere dayanarak önlemler almaya başladı. Özellikle TC'nin tüm karşı politikalarına, itirazlarına, "kırmızı çizgileri"ne rağmen ABD'nin de çıkarlarına uygun olarak Irak Kürtlerinin hâkim sınıfları kendi egemenliklerini oluşturdu. Burjuva-feodal Kürt egemenlerinin işbirlikçi bir çizgiyle, Irak'ın işgaline destek vererek giriştikleri bu yeni süreç bölge devletlerinin Kürt sorunu ile ilgili politikalarını önemli ölçüde etkilemektedir.

Irak'ta Kürtlerin devletleşme sürecinin karakteri ile ilgili olarak şu tespit kesindir: **Oluşum halindeki bu devletin sahipleri Kürt toprak ağaları, aşiret reisleri ve emperyalistlerin desteği ile büyümekte olan işbirlikçi burjuvalardır.**

Açık olan şu ki: varlığını koruyan aşiretçi yapı, bölgedeki gerici ve faşist devletlerin Kürt halkına karşı yürüttüğü imha ve inkâr siyasetinin yarattığı basınç, kısa vadede sınıfsal bir zeminde çatışmanın, yani Kürt emekçileri ile işbirlikçi yönetim arasındaki mücadelenin yoğunluk kazanması beklenmemelidir.

Ama işbirlikçi yönetim kurulaştıkça, Kürt emekçileriyle arasındaki sınıfsal farklılaşma, yani yaşam standartları arasındaki açığı giderek genişleyecektir. Demokratik hak ve özgürlüklerin kullanılmasında emekçilerin aleyhinde sınırlamaların artması kaçınılmaz hale gelecektir. Ve yönetenlerle yönetilenler arasındaki gerçek tablo da bu pratik süreç içinde ortaya çıkacaktır.

Ama yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, dış tehdidin varlığı, mevcut durumda sınıf bilinçli örgütlenmelerin zayıflığı ve yine işgalcilerin ve bölgedeki işbirlikçi gerici ve faşist devletlerin Kürt topraklarında yarattıkları katliamların Kürt halkının hafızasında bıraktığı derin izler, kendi egemenlerine karşı sınıfsal bir perspektifle mücadele yürütme pratiklerinin çok sancılı ve ağır işlemesine neden olacaktır. **Bu sürecin daha hızlı bir temelde gelişmesi için bölgede ve dünyada devrimci ve sosyalist bir temelde sosyal ve ulusal savaşların hız kazanması gerekir.**

Yine Irak Kürdistanı'nda oluşum halinde olan Kürt devletine yön veren çizginin Türkiye Kürdistanı'ndaki etkisinin görece artması bu partilere ve ABD emperyalizmine karşı bir sempatinin doğması kaçınılmaz bir olgudur. Bugün bunun işaretlerini görmek mümkündür. Anti-emperyalist mücadelede ve özellikle emperyalist haydutlar içinde bir adım önde olan ABD emperyalizmine-işgale karşı tutarlı bir tavrın alınmaması tesadüfi değildir. **Tam aksine emperyalizme karşı tutumdaki zayıflıktadır.** Emperyalizmin dünya halklarına uyguladığı tüm baskı zulüm ve sömürüye rağmen hala ezilenlerin lehine bir şeyler yapabilecekleri umudunu taşıma yanılgısındadır. Tabi ki bu bir ideolojik duruş sorundur. **Bize düşen görev bu burjuva ideolojik düşünüş tarzına karşı tavizsiz bir şekilde mücadele etmektir.** Emperyalizme karşı savaşılmadıkça, demokrasi ve özgürlüğün hayal olduğu gerçeğini döne döne yığınlara anlatmaktır.

Bu açılarından bakıldığında ülkemizde yaşanan son gelişmelerin değerlendirilmesi, önümüzdeki sürecin örülmesi anlamında önemlidir. Geçen yılki Newroz kutlamalarının ardından yaratılan ırkçı-şoven dalga, çeşitli illerde çeşitli vesilelerle gerçekleştirilen saldırılar, gözaltı ve tutuklama furyası ve son olarak Şemdinli olayları önümüzdeki dönem noktasında hassas noktaları ortaya koymaktadır. 15 Şubat protestoları vesilesiyle bir-

çok ilde kitlesel bir şekilde yaşanan gözaltılar ve tutuklamalar devletin yönelimini göstermesi açısından açık verilerdir. Şemdinli'de 9 Kasım 2005 günü Umut Kitabevi'ne yapılan bombalı saldırı sonrası halktan 7 kişinin tutuklanması devletin meseleye yaklaşımı noktasında açık bir örnektir. Ya da Adana'nın Şakirpaşa ve Dağlıoğlu mahallelerinde 15 Şubat'ı protesto eden gençlere silah sıkılması ve yine çarpıcı bir örnek olarak DTP Adana İl binasında polis zoruyla gözaltına alınan 232 kişiden 86'sının tutuklanması önemlidir.

Kürt ulusunun ilerici ve demokratik taleplerinin savunulması, desteklenmesi her zamanki gibi bugün de devrimci mücadelenin bir parçası olarak görülmelidir. Kürt ulusunun egemen sınıflarının emperyalizm ve yerli uşaklarıyla işbirliğini, kendi çıkarlarını, imtiyaz elde etme uğraşlarını açık ve net biçimde reddederken, aynı zamanda ulusal baskıya, ulusal mücadeleyi baskı ve zorla bastırma yöntemine, askeri harekâtlara, ulusal mücadeleyi bastırma amacıyla kurulan her türlü oluşuma (koruculuk gibi), son dönemde "üst kimlik" saçmalığıyla yeni biçimlerle dayatılan ırkçılığa, linç hareketlerine karşı devrimci mücadeleyi örgütlemek görevidir. Şoven saldırıların arttığı, Türklüğün ırkçı bir üslupla dayatıldığı yerde hem Kürt ulusunun varlığını ve Kendi Kaderini Tayin Hakkını ve hem de devrimci-demokratik taleplerini savunmak açık ve net bir görev olarak görülmelidir. Bununla birlikte Kürt halkının Türkiye devriminin önemli bir parçası olarak örgütlenmesi görevi kesinlikle ihmal edilmemelidir. Kürt halkının çıkarı bugün de Türkiye'deki **Demokratik Halk Devrimi'ndedir;** halkın birliğini sağlamak için hem Kürtler içerisinde ve hem de diğer milliyetler içerisinde birliği amaçlayan çalışmalar yapmak gerekir.

Bu hedeflerin yerine getirilmesinde ise önümüzdeki Mart sürecinin takvimsel günlerini en iyi şekilde değerlendirmek gerekir. Cizre'de sokaklarda yapılan tanklı gösteriler ve Newroz arifesinde devletin geliştirdiği pratik tutumların tümünü artacak saldırıların birer sinyali olarak algılamak gerekir. Bu saldırılar karşısında geliştireceğimiz politik ve pratik tutum bizler açısından bir sınav niteliği taşımaktadır. Bu sınavı geçmek için sınıf mücadelesinin bizlere yüklediği misyonu kavrayarak hareket etmekten başka bir seçeneğimiz olmadığını bilmek durumundayız.

"Devlete postamız var!"

Gündelik yaşamda fazlasıyla karşılaştığımız; çoğunluğu kadrosuz çalışarak iş güvencesi olmayan postacılar bu gidişata dur demek için eyleme başladı.

16 Şubat Perşembe günü saat 12:00'de Sirkeci Postanesi önünde toplanan Haber-Sen üyesi emekçiler alkış ve sloganlarla eylemlerine başladı. Burada kitle adına konuşma yapan Haber-Sen 9 No'lu Şube Başkanı Ali Yıldız; günlük yaşam içinde postacıların sırf yaptıkları işten ötürü saldırıya uğradıklarını, tehdit edildiklerini, hakarete maruz kaldıklarını belirterek meslek gruplarının iş koşullarını aktardı.

PTT'de her geçen gün iş miktarının ve personel ihtiyacının arttığına vurgu yapan Yıldız, bu duruma karşılık yeni çalışan alınmadığını, postacılar için ise fazla mesailerin artık normal mesaiye dönüştüğünü ve bu mesailer için ek ücret verilmediğini belirtti.

Gişelerde çalışan arkadaşlarının can güvenliğini ve gasp edilen kefalet faizlerinin iadesini istediklerini söyleyen Yıldız; taleplerini kısaca şöyle belirtti:

"Kadrolu personel istiyoruz. Büyük özveri ile çalışan posta dağıtıcılarının elinden alınan fiili hizmet zammının yeniden verilmesini istiyoruz".

Ne oldu?

AKP'nin yolsuzlukla mücadelesi üzerine "görünen köy kılavuz istemez" yorumunu yapıyoruz. Son günlerde yaşananlar hükümetin şeffaflıktaki kararlılığını da göstermektedir. Boğaziçi'ne kadar yalan-dolan batağına saplanan AKP'nin naraları sadece kulakları tırmalamaktadır. AKP hükümeti sırasında; veriler Cumhuriyet Gazetesi'nde 15 Şubat'ta yayımlanan **Devlet İstatistik Enstitüsü** 2004 Hane Halkı sonuçları AKP'nin bize söylemediklerini anlatmaktadır. Araştırmaya göre Türkiye'de açlık sınırının altında yaşayanların sayısı 2004 yılında 909 bine yükseldi. Kırsal kesimde açlık sınırının altında yaşayanların oranı % 2.15'ten % 2.36'ya, yoksulluk oranı ise % 37'den % 40'a yükseldi.

Kırsal bölgelerde yaşayan her 100 kişiden 40'ı yoksul. Hane halkı fertlerinin çalıştığı sektörlere göre en yüksek yoksulluk oranını % 40.88 ile tarım sektöründe çalışanlar oluşturuyor. Rakamların dili bunları söylerken, söylenenlerin aksine üretici köylüler isyan ediyordu.

Diyarbakır **Bismil**'de topraklarına ağa tarafından el konulan köylüler itaat etmeyerek direnince jandarma tarafından gözaltına alındı. Kanadalı **TÜPRAG** şirketinin siyanürlü altın arama çalışmaları sırasında boruların köylelerinden geçmesine karşı koyan Uşak'ın **Ulubey** ilçesine bağlı İnay köylülerini jandarma saldırısına rağmen direnişlerine devam ediyorlar. Türkiye Ziraatçılar Derneği Genel Başkanı **İbrahim Yetkin** 27 Şubat 2005'te yaptığı açıklama ile hükümetin sözde Doğrudan Gelir Desteği ödemelerini yapmadığını söyledi. Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı Gökhan Günaydın ise aynı tarihlerde tarımın çökme noktasında olduğuna dikkat çekti. 13 Şubat 2005 tarihinde Malatya'da biraraya gelen işçiler-köylüler özelleştirmelere karşı "**tek kurtuluşumuz örgütlenmektir**" diyerek bir miting yaptılar. Hekimhan ilçesinden eyleme katılan Mustafa Çınar isimli köylü, muhabirlerimize "**biz perişan durumdayız, devlet bizi halktan saymıyor, el uzatmıyor**" diyordu. 25 Ocak 2005'te Adana'nın **Seyhan** ilçesine bağlı Hadırlı köyünde eylem yapan köylüler "**IMF DEFOL BU MEMLEKET**

BİZİM" sloganını haykırdılar. Sanırız AKP bu çığlığı duymadı. Maraş'ın Pazarcık ilçesinin **Nefsi Doğan**'lı köyünde köylüler ağaya başkaldırınca devlet duruma el atıyor. Sonuç: Bütün köylüler gözaltında. 22 Eylül günü Manisa'da Ziraat Odaları tarafından örgütlenen mitingde köylüler AKP'ye dair duygularını yansıtıyordu. 70 bin kişinin katıldığı mitingde **IMF** ve **DB**'nin di-

Başbakan'dan bir çiftçiye: Hadi ananı al git buradan

Erdoğan Mersin'de yanına yaklaşan vatandaşa, 'Lan edepsizlik etme' diye kızdı. Karşılık gelince diyalog çiftçinin anasından da bahsedilen sokak kavgasına döndü

MERSİN - Başbakan Tayyip Erdoğan'ın dün bir vatandaşla 'lan' diye hitap ederek başlattığı tartışma siyaset tarihinde iz bırakacak nitelikte bir diyaloga dönüştü. Mersin'de partisinin Mersin Merkez İlçe Kongresi'ne katılan Erdoğan, kongrenin yapıldığı Edip Buran Spor Salonu'na geldiğinde, merkeze bağlı Kuyuluk beldesinde çiftçilik yapan Kemal Öncel'in protestosuyla karşılaştı.

rektifleriyle uygulanan politikalarla karşı kitlesel hoşnutsuzluklarını ifade eden köylülerin söyledikleri de son derece yalındı: "Üzüm bizim canımız, IMF düşmanımız", "**Tayyip Erdoğan bu şarkı bitti sandıkta görüşürüz**", "Traktörler icrada, köylü hapiste, hükümet nerede?" Emekçiler "**Pamukçu öldü, bağcı yaralı, domatesçi hasta, mısırcı yasta AKP hala coşta**" diyerek dertlerini yansıtırken "Kahrolsun Amerikan uşağı AKP" sloganıyla kabadayının kimliğini de deşifre ediyordu. Özelleştirmelerin, KİT'lerin tasfiye edilmesine yönelik söyledikleri tüm çarpıtmalara rağmen gerçekten beslendiklerini gösteriyordu: "**IMF'yi dinlediniz 6 milyonu yediniz.**" 20 bin kişinin ulaşım vb. nedenlerden mitingde katılmadığının da altını çizelim. 8 Aralık 2004'te Aydın'da yapılan mitingde katılım ise onlar için daha kötüydü. "20 bin Çiftçinin Haykırışı" da bu anlamda önemli bir veridir.

Örnekler buzdağının görünen yüzüdür. IMF'ye ve DB'ye uşak olanlar hal-ka gelince kabadayı olmaktadır.

Köylü nasıl kurtulur?

Ortaya çıkan tablo AKP hükümeti nezdinde emperyalizmin uşağı patron-ağa iktidarının bir sonucudur. Hükümetler bu noktada sadece sürecin ihtiyaçlarını karşılayan önemli araçlardır. Ülkemizdeki yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi yapının yarattığı sorunların kıs-kacında boğulan köylüler dönem dönem çeşitli eylem ve etkinliklerle tepkilerini ifade etseler de esas olarak büyük bir örgütsüzlük yaşamaktadırlar. Mücadele hattında doğru bir çizgiden de oldukça uzaktır. Köylülerin temel örgüt-

lenmelerinden olan mevcut kooperatif ve birliklerin politik tepkilerinin hedefinde mevcut hükümetler, tepkinin ren-ğinde ise Türk bayrağı bulunmaktadır. Yapılan eylemlerde IMF ve DB'nin tarım politikaları hedeflense de bu tepki bilinçli ancak kendi sorunlarının gerçek çözümünden uzaktır. Emperyalizme bağımlılık ilişkileri içinde feodal, yarı-fe-

Bu noktada köylülerin yeri azımsanmayacak önemdedir. Feodalizme indirilecek her darbe emperyalizmin ülke içindeki ayaklarını da kesmek demektir. Köylülerin sınıf mücadelesinde yer alarak doğru yere yöneltilmesi köylü yığınlarının içindeki çalışmaların artırılması ile sağlanacaktır. Köylülerin yürüyüş, miting vb. eylemlerinde yer almak, köylü sendikaları kurmak, varolanların içinde uzun erimli, sabırlı bir emek harcamak örgütlenmede ilerleme sağlamak için bir zorunluluktur. Toplumdaki temel çelişkilerin çözülmesinde köylüler temel bir gücü oluştururken proletaryanın önderlik ettiği **Demokratik Halk Devrimi**'nin de gövdesidir. Çelişkilerin çözülmesi var olan doğru anlayışın köylüler içinde kök-

salması için atılacak adımlarla olacaktır. 24-25 Aralık 2005 tarihinde **Yeni Demokrat Gençlik** tarafından dazenlenen konferansta konuşan Tüm Köy-Sen Başkanı Şevki Konur'un sarf ettiği "**Türkiye'de köylüler olmadan devrim yapacağını söyleyenler yalan söylüyordur**" sözleri anlamlıdır. Son olarak Erdoğan'ın hakareti ile tekrar su yüzüne ve her adımda karşısına çıkan köylülük, uygulanacak politikalar yüzünden patlamaya hazır bir volkan gibidir. Seçim öncesi vaat ettikleri ile yaşananlardan sonra başı eğik, yüzü kızarması gereken Erdoğan, yaptıklarını savunarak sözleriyle de halk düşmanlığına devam ediyor hala. Tüm bunlardan sonra hakkını arayan köylüler mi, yoksa onlara hergün daha fazla açlık, yoksulluk getiren, efelenip kabadayılığı elden bırakmayarak emekçilerin üzerine yürüyen Erdoğan mı? Sahiden artist kim?

Bunlar dışında **Tüm-Köy Sen**, **Tütün-Sen**, **Üzüm-Sen** vb. köylü sendikaları bir adım ilerde durmakta iken anlayışları tartışılır ve etki alanları da sınırlıdır. Ülkemizde köylülüğün örgütlenmesi devrimci hareketin tarihi boyunca hep zayıf kalmıştır. Ülkemizin sosyo-ekonomik yapısına yönelik yanlış tahliller köylülerin devrimde temel güç olduğunun görülememesine ve kalıcı öz örgütlülüklerin yaratılmamasına neden olmaktadır. Bu durumun sonucunda da köylüler kaderleriyle başbaşa kalmaktadır. **Köylülerin sorunlarının nihai çözümü uygun araçlarla (sendika, dernek, kooperatif, birlik vb.) örgütlenerek iktidar mücadelesine seferber edilmesi ile gerçekleşecektir.**

Kemal Öncel: Anamızı ağlattınız be. Aşk olsun size aşk olsun. Tarım Bakanı Anayasayı ihlal ediyor. Yetmedi mi? Öldük bittik Sayın Başbakanım. Hangi yüzle geldin buraya?

Başbakan: Bırakın yanıma gel-sin derdini bana anlatsın.

.....

Başbakan: Böyle bağırlmaz ki terbiyesizlik yapma.

K. Öncel: Terbiyesizlik yapmıyorum. Lütfen bana hakaret etmeyin.

Başbakan: Artistlik yapma!

K.Öncel: Artistlik yapmıyorum, ben sanatçı değilim.

Başbakan: İyi bir sanatçısın!

K.Öncel: Tarım Bakanının Ana-

yasayı ihlal ettiğini biliyor musunuz?

Başbakan: Lan terbiyesizlik yapma.

K.Öncel: Lan mı?

Başbakan: Evet

K. Öncel: Lan mı? Canın sağ olsun.

Başbakan: Œu anda çiftçiye ne verildiğinin farkında mısın?

K. Öncel: Ne zaman?

Başbakan: Œimdi...

K. Öncel: Benim mahsulüm öldükten sonra mı? İki senedir anamız ağlıyor.

Başbakan: Hadi ananı al git buradan!

K. Öncel: Suya muhtaç olduk. Lan diye hitap etme ayıp be...

► **Başbakan Erdoğan'ın kabadayı tavırlarıyla gündeme taşınan tartışma sonrasında köylüye "efendi" diyenlerin gerçek tutumu Œaşırtacak bir pervasızlıkla ortaya serilmiştir. Peki Erdoğan bu pervasızlığı nereden alıyor?**

olarak hareketsiz durma uzmanıdır. Örneğın; köylüler yere çömeli ayakları üzerinde oturur gibi durabilirler" yorumunu yapan Turgut aynı yazısında Lenin, Stalin, Mao'yu da karalamaktadır. Görünen o ki, emekçilere hakaret eden Turgut, Mine Kırıkkanat'ın açtığı yolda yürümektedir.

Ülkeyi yönetenlerin resmi

Yaşananların ardından toplanan Bakanlar Kurulu'nda Erdoğan konuyu gündeme getirerek Öncel'in malvarlığının araştırılmasını istedi. Tarım Bakanı Mehdi Eker'in Öncel'le ilgili hazırladığı secere bakanlara dağıtıldı. Erdoğan ve ekibi Öncel'in köylü olmadığını ispatlamak için bin dereden su getirdi.

Konu bir yandan gündemde yoğun bir şekilde tartışılırken mağdur olan köylü Kemal Öncel, sonrasında yaptığı bir açıklama ile başbakanı özür dile-di ve saygısızlık ettiğini itiraf etti! Kameraların, milyonlarca insanın gözü önünde köylüye saldıran Erdoğan'ın pervasızlığının bu tavırdaki etkisi olmalıdır kesinlikle. "Özürden" önce Öncel'in işyerinin yıkıldığını ve gözdağı verildiğini de hatırlatmalıyız.

AKP'nin son dönemlerde emekçilere yönelik bu saldırgan tutumu Mehmet Ağar'ın dilinden "ülkeyi yönetememenin" resmidir. Emperyalizme uşaklıkta dizginsizce koşturarak AKP, uygulamaları ile her gün biraz daha köşeye sıkışmaktadır. Bu da saldırganlığını, halk düşmanı yüzünü daha fazla teşhir etmektedir. Erdoğan ve çetesi, işçileri ve köylüleri aşağılarken aynı günlerde TOBB tarafından Ankara'da düzenlenen 3. Bölgesel ve Sektörel Ekonomi Zirvesi'nde sermayeye 5 saat vakit ayırarak "dertlerine derman" olmak için kendini heba etmekteydi. 2002 yılından beri şişirilen AKP balonunun havası efendilerinin hizmetindeki icraatları sayesinde giderek sönmektedir. İşler her ne kadar kabul etmeseler de hiç de istedikleri gibi gitmemektedir. Üzerinde yükseldiği zemin giderek daralmakta bu da onları köşeye sıkışmış bir hayvan gibi vahşi-saldirgan yapmaktadır

Milletin efendisinin suskunu makbuldür

ABD'nin İran'ı işgale hazırlandığı bugünlerde AKP, efendilerinin isteklerini yerine getirmenin telaşındadır. İşlerinin zorluğunun ve yaşanacak yıkımın sonları olacağını farkındalar. Köylülerin başbakan nezdinde ortaya koydukları tepkiler dipten gelen öfkenin su yü-

zeyinde yarattığı dalgalardır. Malvarlığı tartışmaları sırasında hamle yapamayan, sürdürdüğü sefahati, saltanatı her fırsatta teşhir eden Erdoğan, servetinin kaynağını açıklamakta "utangaç" davranıyor. Kuş gribinin olmadığını açıkladıkları sırada emekçiler ölüirken, ardından "olmayan" bir hastalık yüzünden de tavukçuluk sektörünün bütün borçları ertelenmektedir. Unakıtan'ın bu sektörde olması kuşkusuz bir tesadüf olmalı. Unakıtan tavukçuluğun reklamlarının bu kadar afişe edilmesi ise "maksadını aşan" bir hareket olmalı. Serüvenin sonunu aktarıırken AKP'nin ve köylülerin bu durağa nasıl geldiklerini izledikleri "yol haritasına" bakmak perdenin arkasındakileri de görmemizde yararlı olacaktır.

AKP emekçilere ne demişti?

Şatafatlı görüntülerle yakılan AKP ampülü 2002 yılında piyasaya sunulduğunda oldukça temiz görünüyordu. Hazırladığı seçim bildirgesinde yolsuzlukla mücadelenin önemli olduğunu belirten AKP, "Sosyal, ekonomik, kültürel, siyasal ve her şeyden önemlisi ahlaki çöküntü ve çürümüşlüğün ürünü ve göstergesi olan yolsuzluğun, halkın bürokrasiye, siyaset kurumlarına ve genel olarak devlete ve adalete güven duygusunu zayıflattığını" söyleyerek hedefini "Öncelik siyasetin ve kamu yönetiminin yolsuzluktan arındırılmış olması" olarak koymaktaydı. Bunlar eksik görülmüş olacak ki "siyaset-sermaye ilişkilerinde şeffaflığın sağlanması..." da bildirgeye eklenmiş. AKP hükümeti işçilerin, emekçilerin gönlünü çelmek için öncelikle tarımsal alanda "ülkemizin temel gıda ürünleri açısından kendi kendine yeterli olması, verimli tarım arazilerinin sürekli işlenir halde tutulması, tarımsal üretimde verimliliğin artırılması" hedeflerine işaret etmekteydi. Erdoğan'ın serveti üzerinden tartışılan gelir dağılımı konusundaki hassasiyetleri ise göz yaşartmaktadır. "Nüfusumuzun en zengin % 20'lik kısmı, en fakir % 20'lik kısmından 10 kat daha fazla gelire sahiptir. AKP'ye göre gelir dağılımının iyileştirilmesi ve yolsuzlukla mücadele politikalarının başarılı olabilmesi için 'insanı' ekonomik kalkınmanın merkezine oturtmak ahlaki bir zorunluluktur. Yoksulluğun ortadan kaldırılması bir ahlaki insanlık görevi olarak yönetimin temel görevleri arasında yer almaktadır" diyerek ahlaki duyarlılıklarını da dile getirmişlerdi. AKP bunları vaat ederken yaşananlara bir göz atalım:

Devamı sayfa 31'de

Yukarıdaki diyalog sokaktaki iki insanın konuşması değil bir ülkenin başbakanı ile bir köylünün tartışmasını yansıtıyor. Erdoğan'ın derdini anlatmaya çalışan köylüye yönelik hakaretleri pes dedirtecek nitelikte. Başbakan bir süredir gittiği her yerde karşısına çıkan köylülere, emekçilere yönelik üslubunu giderek çirkinleştiriyor. Bu konuda Erdoğan ve kabinesinin sicilî zaten oldukça bozuk. Daha önce de Erzurum'da bir köylüyü "Yahu bu millet yatıp kalkıp size mi çalışacak?" diyerek azarlayan, Adana'da "Gözünü toprak doyursun" sözlerini kullanan Erdoğan'ın, Maliye Bakanı da "Satarım arkadaş babalar gibi satarım" ifadesi ile kimlerin hizmetinde olduğunu işaretini vermişti.

Suçlu bulundu:

Haddini bilmez köylü!

Yaşanan bu "tartışmanın" ardından televizyon ve gazetelerde yapılan yorumlar da esas olarak köylüyü hedef almaktaydı. Milletvekilleri ve düzen partilerinin yöneticileri tarafından yapılan açıklamalar ise iç politika hamlesi olarak görülmelidir. DYP Genel Başkanı tescilli katil Mehmet Ağar 13 Şubat'ta Radikal gazetesine verdiği demeçte

"Vatandaşa herkesin önünde hakaret etmek bir paniğın, bir tecrübesizliğin, bu ülkeyi yönetememenin ifadesidir" derken CHP Genel Başkanı Deniz Baykal ise Erdoğan'ın ağzına acı biber sürülmesini öneriyordu(!) CHP Milletvekili Berhan Şimşek de olayın es geçilen bir yönüne dikkat çekerek(!) Erdoğan'ın artistliği yanlış kavradığını ve sanata bakış açısını eleştiriyordu. Yaşananlardan sonra çeşitli gazetelerdeki köşe yazarlarının tutumu aslında onların kimin yanında saf tuttıklarını ve kimin değirmenine bu taşıdıklarını bir kez daha gösterdi. Kemal Öncel'in aslında köylü olmadığını söyleyenden tutalım da önceki eylemlerine kadar Erdoğan lehine kanıt arayan satılık basın, böylece yüzüzlüğünü bir kez daha sergiliyordu. Bu konuda en düzeysiz yorumu ise Akşam Gazetesi "yazarı" Serdar Turgut yaptı. 15 Şubat 2005 tarihli yazısında "...Gerçekte o çiftçi, köylü falan da değildi bence. Çünkü gerçek köylüler bir başbakanı karşılarında gördüklerinde köylerine gelen devlet trenini karşılamaya çıkan 'Selamsız Bantosu' üyeleri gibi saygı duruşuna geçer ve Başbakan rahat olun deyinceye kadar öylece dururdu. Bu köylüler belirli bir pozisyon